

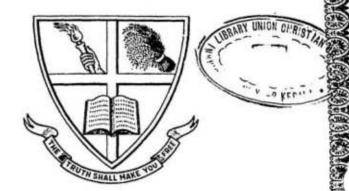
UNION CHRISTIAN COLLEGE ALWAYE

UNION CHRISTIAN COLLEGE

ALWAYE :: KERALA

GOLDEN JUBILEE

(1921 - 1971)

COMMEMORATION VOLUME.

Dr. A.M. Ch

CONTENTS

			P	age No
CHAIRMAN'S PAGE	-	Dr. A. T. Markose	See.	5
MESSAGES	-		***	7
THE PAST FIFTY YEARS	-			23
FROM SERAMPORE TO ALWAYE	-	P. K. Mathew	***	30
THE COLLEGE CREST	-		***	31
K. C. CHACKO	-	Rev. K. C. Joseph	***	41
A. M. VARKI	-	V. Gopalan Nai-	***	46
C. P. MATHEW	-	M. Thommen	***	48
V. M. ITTYERAH	-	Adapted	***	51
ഡി. പി. ഉണ്ണി	-	M. E. Cheriyan	***	59
T. S. VENKATRAMAN	-	Rev. K. C. Joseph	***	61
A. ARUVAMUDHA AYYANGAR	-	An Old Student	***	62
കാറിപ്പഴ കൃഷ്ണപിള്ള	=	Varghese Ittiavirah	Chicken!	63
ഇതാ മേഖം മൂടി വെക്കാത ഒരു മന്നുഷ്യൻ	-	K. S. Viswambharadas	***	65
DR. T. I. POONEN	-	Dr. A. K. Baby	***	68
T. B. NINAN	-	C. T. Benjamin	***	69
T. V. RAMANUJAM	-	A. A. Ayyangar	***	71
K. JACOB	-	T. B. Thomas	***	72
C. P. ANDREWS	-	M. E. Cheriyan	144	73
T. R. ANANTHARAMAN	-	Dr. A. M. Chacko		76
T. C. JOSEPH	-	Dr. O. M. Mathen		77
FR. T. V. JOHN	-	An Old Student		78
REV. B. G. CROWLEY	-	A former Colleague		79
REV. K. C. JOSEPH	-	An Old Student		81
REV. K. S. ABRAHAM	-	A former Colleague		82
DR. SKINNER		V. Titus Varghese		87
REV. W. E. S. HOLLAND	-	A former Colleague	***	89
PREBANDARY HOLLAND	-	Rev. John Beall	4000	01

ROGER HICKS				
KURUVILLA ZACHARIAH	-	A former Colleague	224	92
REV. L. W. HOOPER	-	An Old Student		93
REV. GEORGE JOHN	***	Dr. Mithrapuram Alexander	***	94
REV. DR. MOFFAT		A former Colleggue	***	95
നല ചിത്രത്താം	777	A former Collegens	***	96
THE EARLY DAYS	-	Dr. S. K. Nair		105
agento encuesco.	-	M. P. Xavier	***	118
	-	M. P. Manmadhan	***	120
THE ROLE OF PRIVATE AGENCIES			1000	
anless, anless"	_	KA ti.		124
soland, solam"	-	D. D. Jaieel	***	124
EDUCATION THROUGH LIBRARY		P. Radhakrishnan		127
The state of the s	-	K. A. Isaac	***	129
TOWARDS A HIST SOCKE	-	C. Narayana Pillai	***	132
TOWARDS A JUST SOCIAL ORDER THE INTELLECTUAL	-	M. M. Charl		138
UNREST		Cherian	***	150
UNREST IN INDIA	-	Dr. K. M. George		143
רושבינים שינתפורונינים ו	-	Ch. M. George	***	
RELATIONS SOUSSON		Chemmanam Chacko	***	142
RELATIONS WITH THE PRESS		U. J. Thariyan	***	145
	-	O. P. Iceanh		148
	-	C. O. Karunakaran	***	151
	-	Malest	***	
MURAL MEDICAL	-	Malcolm Muggeridge	***	153
	-	Kuruvilla Varghese	***	156
deline deline			***	158
THE ATWAVE		Rabindranath Tagore		159
THE ALWAYE SETTLEMENT A PURPOSEFUL SYSTEM OF		Thonnakkal Narayanan	***	161
EDUCATION OF		- Tarayanan	***	0.00
EDUCATION FOR INDIA	-	Rev. C. I. Mathunny		165
analeto	-	C. K. Unnikrishnan Elayath Thomas Mathewa	***	
	-	Thomas Mathew		168
LEST WE FORGET	-	N. K. Desom	***	170
***	_	Desom	***	172
Hindi Articles:		Muggeridge, K. Jacob		173
"CHETAVNI"		, v. Jacob	***	
"NAYA DESH"				
"KAVITHA"	-	S. Harjindar Singh Nagi		
		andar Singh Nasi	***	1
		M. E. Mohamedali	***	
		wiohamedali		2

Chairman's Page

Malf a century is not enough time to philosophise on the destiny of an institution like the Union Christian College which is to endure for centuries; half a millennium may be a reasonable period to pause and pass a very cautious judgement. However let us, weak mortals, who, in the midst of this fleeting life and its miseries, tend to rejoice at the slightest pretext, be happy and associate ourselves with this commemoration volume heralding the Golden Jubilee of our almamater.

As the following pages show, inspired by the existence and example of the Madras Christian College, and fired by the idea of inter-denominational co-operative social service, the institution began first as an idea in the mind of one and gradually took shape during his prayers at the turn of the first decade of this century. It was more concretely conceived by the 'Council of Nineteen' at Serampore in 1913 and by 1919 the idea grew in such strength as to take an institutional form and the Founding Four-K. C. Chacko, V. M. Ittyerah, C. P. Mathew and A. M. Varkey - emerged to do the actual work for its realisation.

On 8th June 1921 the Union Christian College was born.

The College which symbolises the united work of indigenous non-Roman Christians of Kerala first began in a building owned by the Roman Catholic Church.

Great mother, you have witnessed in your life-span tremendous political, social, economic and technological upheavels.

You started with 64 students and 5 teachets, you have mothered over the years more than 17000 students and have now over 1500 students and 75 teachers. You catered only for males and cared only for residential students; but you have happily responded to the felt needs of the community and have opened your arms to day-scholars and knowledge-hungry girls. You were born in a small Indian vassal state protected by imperial guns; you are today part of the great federation of the soverign Republic of the indian Nation.

From a state of deplorable untouchability and unapproachability you have seen a society built on the equality of social intercourse. From economic laissez-faire you have seen your country proclaiming a welfare state and sincerely aspiring for its realisation. From a time when humanity wondered about the moon-face you have seen human beings wander over her body.

And all of the above strides had their echoes in your corridors. You made Gandhiji a gardener on your lawns and garlanded Tagore with flowers from your gardens. You opened post-graduate courses in both humanities and sciences and made your playing fields the training ground for champions and your debating societies nurseries of competent debators.

But in the midst of these changes you have remained in one sense changeless. That part of your essence is symbolised in your motto: "The truth shall make you free". This commemoration volume itself is to a measure typical of that honest dignity and that dignified honesty.

You had sons who had been near the seats of the highest power in the land; who work with the World Bank and sit on national and international tribunals: who advise nations on development of industries and states regarding the husbanding of finances. Still, you have by and large not longed to trumpet their deeds or hunt for their contributions in these pages. On the other hand as these pages show, you have sung mostly with, and about, the homely personages who merged their lives with the serenity of your hill tops and mixed their swet- with the breeze of your valleys.

Few of your teachers are world renowned. But almost every one of them had integrity of charactor and devotion to duty. They were mostly men of ordinary wisdom and quite ordinary scholarship But most had more than ordinary faith that faith in values that makes life valuable, that faith in individuals that sustains life and that faith in the ultimate survival of those specs of light shedding tray rays in almost overwhelming darkness. These Qualities of your teachers have left every day an imperceptible something on the mould that ethos of the institution which earned for you the name of "Santinikethan of the south."

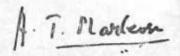
The Union Christian College had to face difficult times financial political and domestic. But during all such times she did not sell her soul but stuck to what she considered the truth. This plain simplitheir souls. In times of stress and has been carried by her alumi in what they considered the truth has often distinguished the old students of the college.

To make this Golden Jubilee a success the good wishes of all its past and present students and friends have contributed. Many have the life members deserve special mention here. The various committees did good work. We salute each and all of them as well they extended to make this Jubilee celebrations the great success known villages and small towns to this almamater and went forward hands and chant:

"Oh Mother, who took a nameless boy and gave him a name A Sightless lad and gave him eyes. A loveless one and gave him warmth,

Starless and gave him the constellation".

We the past and present students, teachers and friends of the Union Christian College through this commemoration volume symwith full trust that they will so conduct themselves that it will continue to radiate the light of learning which builds up a balanced character even after a thousand years.

PRESS SECRETARY TO THE PRESIDENT OF INDIA RASHTRAPATHI BHAVAN

New Delhi-4 January 4, 1972

The President is glad to know that the Golden Jubilee of the Union Christian College, Alwaye, will be celebrated shortly. He sends his congratulations to the management, staff and the students on the occasion and best wishes for the continued progress of the College.

Yours sincerely,

Sd/-

A. M. Abdul Hamid

Director (Information)

PRIME MINISTER'S SECRETARIAT
NEW DELHI-II

September 17, 1971

Dear Sir.

The Prime Minister thanks you for your letter. She sends her good wishes for the success of the golden jubilee celebrations of the Union Christian College, Alwaye.

Yours faithfully,

Sd/-

(H. Y. Sarada Prasad)

TRIVANDRUM

20-9-1971.

Sir.

I am happy to learn that the Golden Jubilee of the Union Christian College, Alwaye is proposed to be celebrated during 1971-72 and that a commemorative volume is proposed to be published to mark the occasion.

I send my best wishes.

Yours sincerely,

Sd/-

(C. Achutha Menon)

C. H. MOHAMMED KOYA MINISTER FOR EDUCATION

TRIVANDRUM

16-3-1972

I wish all success to the Souvenir being published to commemorate the Golden Jubilee Celebrations of Union Christian College, Alwaye.

Sd/-

(C. H. MOHAMMED KOYA)

Bishop Alexander Mar Theophilus, S.T.M., Ph. D.
MISSIONARY BISHOP

Olivet, Chengannur P. O. Alleppey Dt., Kerala India.

23-3-1972 Camp: Jabolpur, M. P.

The Union Christian College, Alwaye is remembered with deep affection and gratitude by those who have had the privilege to study there in the early years. I count myself fortunate as one of those thus privileged. On the occasion of the celebration of the Golden Jubilee of the College, I record with reverence my appreciation of all that the College has stood for during the past fifty years.

The Vision and the Courage that inspired the founders of the College and the noble example of sacrificial service that they rendered, will be a beacon which will shed light on the path of generations to come. Long before the ideas of ecumenism was heard of, the pioneers showed forth the power of Christian unity in action, in a state where the Church was sorely rent with the problems of faction. All praise to these pioneers, it

We now live in a world where old values are discarded and noble examples are disregarded. This will lead only to disaster and ruin. My prayer is that the noble values for which the College has stood and struggled in the past may be upheld by the generations to come, so that they too will live noble lives of self giving service to others

23-3-1972

I am very happy to hear that the Golden Jubilee of the Union Christian Coilege falls this year. I deem it a proud privilege to be an old student of that college. These days we hear people say that the class room should be the source for social change. Union Christian College worked out this ideal. Those educational stalwarts who out of their commitment to the welfare of the people ventured forward into such an ecumenical project of very great magnitude undoubtedly changed the history of Kerala. The leadership and influence of the

many who passed out from the college in the social, cultural, political and religious life of this country loudly proclaim this truth. They were men of God who lived for the people of God-Union Christian College has become an integral part of the history of Kerala.

During the last fifty years conditions in Kerala have changed considerably. Objectives of education have assumed new dimension and emphasis. This calls for new canons for the evaluation and planning of the work and function of the college in the years to come. May rooted in deep loyalty to God, the fountain and source of all that is noble, holy and real.

Sd./-

Philipose Mar Chrysostom

St. Joseph's Pontifical Seminary, Alwaye-3, Kerala, (India)

March 13, 1972

I am very glad to associate myself with the Golden Jubilee Celebration of the Union Christian College.

Being a next door neighbour, St. Joseph's Pontifical College has been in a position to follow quite closely the many achievements of the U. C. College over the past fifty years. We have witnessed the great ideals, the deep Christian convictions and the many great works of those who started the College, and others who have followed them, trying always

to keep the great spirit of the Founders. It has been my privilege to have known hundreds of students of the institution, and I must say that I have always admired their excellent spirit, obviously due, in no small measure, to the education imparted to them by the College Especially in recent years the two neighbours have met quite often in various fields-education, ecumenism end even sports- and these contacts have been not only friendly but also intimate and mutually enriching. This has made us, the inmates of this Pontifical Seminary, to feel as our own, the success and joys, the trials and the problems of the Union Christian College.

Hence, on an occasion like this Golden Jubilee, we rejoice in all the achievements of the College over the past many years, and congratulate its Staff and Students on the part they and their predecessors have played in them. We wish and pray that this great institution may continue to flourish, with renewed vigour, imparting the youth that flock to it not only information and knowledge, but also formation and ideals, which will stand them in good stead in the years ahead. And we also hope that the very physical nearness of our two institutions will be a continuous reminder to us for an ever increasing collaboration, in various, ways, for mutual enrichment.

Yours sincerely,

Fr. Dominic, O.C.D. Rector Rt. Rev. T. S. Joseph B. A.
ASST. BISHOP

Phone: 156 Hawksworth Bungalaw Tholasherry Tiruvella-1, Kerala

13th March, 1972

I have very great pleasure in sending a message on the occasion of the publication of the Commemorative Volume in connection with the Golden Jubilee Celebrations of the Union Christian College, Alwaye. The College was founded in faith about fifty years back by a group of dedicated men, a few of whom have passed beyond the viel, has grown and has attained its present state. The aim in founding the College was

to impart the best Christian education and thus serve the people of Kerala. As a former student of the College one can proudly look back and thank the almighty for this great institution. One is deeply indebted to the College for what one has been able to gain from here in finding the purpose of life and the ultimate truth.

In this rapidly changing situations I feel the present inmates of the College are also experiencing the richness of life here. May my alma-Mater grow from strength to strength is my constant prayer.

JOSEPH CARDINAL PARECATTIL Archbishop of Ernakulam Archbishop's House Post Bag No. 1209, Cochin - 11 Kerala State, India.

March 21, 1972

I am happy to learn that the Union Christian College is celebrating its Golden Jubilee this year and that a Souvenir is being brought out to commemorate the event. A long span of fifty years in the history of an educational institution is in itself something creditable. Looking back to the bygone years, the College today can be legitimately proud of its unparallelled achievements, especially of the glorious tradition it has set up in dis-

cipline and academic excellence. The Golden Jubilee is indeed a landmark in the history of the College and I hope it will open fresh avenues of progress.

I wish every success to the celebrations and the Souvenir and invoke God's blessing upon the College.

Sd/-T. S. Joseph Sdj-Archbishop of Ernakulam. BASELIUS AUGEN
CATHOLICOS OF THE EAST

CATHOLICATE PALACE Kottayam-4 Kerala, India

February, 18, 1972.

We are pleased to hear that the Union Christian College is bringing out a Commemorative Volume in connection with its Golden Jubilee this year,

Some of the illustrious sons of our Church like Sri A. M. Varkey and K. C. Chacko have given distinguished leadership to that institution from its very inception. It is extremely difficult for Churches with differing traditions to co-operate in running such an institution without compromise in faithfulness to the respective traditions. Yours is a valiant effort to be faithful to all traditions.

A good Christian College is a priceless jewel, for it continues to provide light and leadership to the nation and Church. May the spirit of God continue to inspire your teachers and students to follow in Christ's ways and to manifest His truth and

With apostolic blessings,

Sill

CATHOLICOS OF THE EAST

Juhanon Mar Thoma Metropolitan

PULATIN TIRUVALLA

23-3-1972

The Union Christian College, Alwaye! What pleasant memories the name raises in my mind. When I was a student in the United Theological College, Bangalore, the idea of a Union College was under discussion. When the idea found practical expression in a modest scale in 1921, I rejoiced. It was to me a chip of the Madras Christian College. The founding members of the College were students of the Madras Christian College and they received their inspiration from the Professors and ideals of the College. The intense personal contact between the staff and students, the sacrificial service on the part of the founding members, loyalty to high Christian ideals, the value of individual persons were to me characteristic features of the College. How I received personal inspiration from Mr. Chacko, during my occasional visits to the College; how I enjoyed the company of students when I visited them for conducting special meetings!

Things have changed, people say. Yes, change is characteristic of human society. There is a changed concept of society, of freedon and of individual worth. Educational ideals have changed. The Union Christian College Alwaye, could not be an isolated society. What the future of the Private Colleges would be, will be decided in the course of the next few years. It will be a pity if we drift. I have had occasion to visit the College and interview the staff and students and teachers who desire that the distinctive role of the College should be preserved. That is a hopeful sign. Let not the struggles of this transition period pull us down. I wish the College a better and more useful future.

Diocesan Office, Shoranur-I, Kerala State, S. India.

22-2-1972

I am glad to know that the Union Christian College will soon be celebrating its Golden Jubilee. I feel proud of being an old student of this revered College. I am sure many people in this generation will, as I do, look back with gratitude to the days when they lived and studied in the Union Christian College. We are profoundly thankful to God for the wonderful way in which God has sustained and led this Institution during the last 50 years and used it as a means of imparting general education based on Christian principles to thousands of young people, and preparing them for a life of usefulness in the church, in Society and in all the departments of public service. I take this opportunity to acknowledge my deep debt of gratitude to the College for the influence it has exercised on my life.

On a solemn occasion like this, we remember with love and gratitude the first four members of the Fellowship who were responsible for founding this College and the long line of teachers who laboured to build it up. The Union Christian College has co-operation in this country.

I wish and pray that God may so abundantly bless this College that many students may be enlightened and in course of time be encouraged to dedicate themselves gladly to a life of service to God and to our country.

With every good wish,

Yours sincerely,

Sd/-

Bishop in North Kerala

DR, GEORGE JACOB VICE - CHANCELLOR UNIVERSITY OF KERALA
TRIVANDRUM

September 16, 1971

Sir,

Thank you for your letter dated 11-9-1971. I am happy to learn that the Union Christian College is celebrating its Golden Jubilee this year. During these 50 years, university education in India has gone through many vicissitudes and faced many crises. Union Christian College, Alwaye, has weathered

through these stormy times and has continued to stand for values which have eternal validity. In so doing, this College has left an indelible impression on higher education in Kerala. May your College continue to grow from strength to strength!

Yours truly,

(Sd/-)

George Jacob

We pay our Homage

TO

Shri K. T. GEORGE, Our old student

Shri George was to propose the toast to the College at the Golden Jubilee Public Meeting. Unexpected indeed, he left this planet of ours, five days before. —Ed.

(8. 4. 1972.)

With best compliments from :

O/E/N INDIA LTD.

(A JOINT VENTURE WITH OAK ELECTRO NETICS CORP., U.S.A.)

MANUFACTURERS OF

SOPHISTICATED ROTARY SWITCHES AND MILITARY, GENERAL PURPOSE AND INDUSTRIAL RELAYS

QUALITY IS OUR CREED

8

PROGRESS IS OUR PRODUCT

O/E/N INDIA LTD.

Registered & Marketing Office:

19/88-B, KALOOR ROAD,

COCHIN-18,

KERALA

Factory

ELECTROGIRI

Post Bag No. 1.,

MULANTHURUTHY P. O.

Via) COCHIN, KERALA

EKALA

With best compliments from

PAI & Co.

Post Box No 1105 BROADWAY, ERNAKULAM

COCHIN - 11

M. G. ROAD TRIVANDRUM-1

Branches MOUNT ROAD MADRAS-2

KALLAI ROAD DOWN BOUNDARY BOUNDARY In the Beginning.....

PAST FIFTY YEARS

Before Silver Jubilee

The Union Christian College is the outcome of a vision of a Christian centre of higher education which, while imparting sound University training to all who came to it, might also help the various denominations of the Christian Church in Travancore and Cochin to turn away from the separative tendencies of the past and to draw together in the spirit of co-operation in constructive work.

The ground for this enterprise was prepared in no small measure by the influence of the Madras Christian College on generations of Christian students from Travancore and Cochin who received their University education in that great institution. The spirit that was thus fostered received a powerful impetus from the campaign of Dr. John R. Mott and Dr. Sherwood Eddy in 1911 for a revival of the Church in India. In the wake of the new enthusiasm for interdenominational co-operation, some plans were made to start a united Christian institution in this area. Those efforts did not bear immediate fruit, but the ideal continued to inspire a number of devout souls.

By about 1919 the need for a new college in the central Kerala area became widely recognized. Different denominations began planning to start separate colleges and there was the prospect of several denominational colleges rising up in a spirit of rivalry within an area too small to guarantee their academic efficiency and stability. It was at this time that Mr. K. C, Chacko, who since the infructuous attempt of 1911, had been praying and working for the realization of the ideal of a union institution, came forward with his friends the late Mr. A. M. Varki, the late Mr. C. P. Mathew and

Mr. V. M. Ittyerah, and presented to the leaders a practical scheme for a new residential college in which the Malankara Syrian Church, the Mar Thoma Syrian Church, and the Church of India in the Diocese of Travancore and Cochin might co-operate. The group had the encouragement and help of the late Dr. William Skinner, who was then about to retire from the Principalship of the Madras Christian College, the late Dr. E. M. Macphail, who succeeded Dr. Skinner as Principal of the Madras Christian College and later became the Vice-chancellor of the Madras University, and the late Dr. L. P. Larsen, the well-known Danish Missionary.

The idea was heartily welcomed and actively supported by many leading members of the three sections of the Syrian Christian Community. The Churches did not offer official co-operation, but the heads of all the three Churches expressed their willingness to give the enterprise a chanc, and undertook to watch its progress with sympchy There was no fund to begin with, but money came in gradually. And, as the fruit of the rayers and labours of many, the Union Christian College was inaugurated in Alwaye on June 8 1921.

The College was to be a Christia. College and meant to be a centre of co-operation between the various denominations of the Christias Church. It did not aim at an undenominationalism which ignored real differences; on the contrary it encouraged individuals to be loyal to the best in their own traditions, so that together they might move on to everfuller realisation of the many-sided truth of the Christian Gospel. The governing bodies of the College included, from the beginning, members belonging to the three non-Roman Episcopal Churches of Travancore and Cochin.

This was the first non-Roman Christian College in India owing its existence to Indian Christian initiative. All the non-Roman Christian Colleges in India had been managed by Western Missionary Societies. These had rendered and were rendering very valuable service. But the time had come for Indian Christians to play an increasing part in higher education, so that an Indian outlook and Indian traditions might be brought effectively to bear on Christian educational work.

While thus being distinctively Indian in its foundation and outlook, the College was none the less intended to be a centre where Christians from the East and from the West could co-operate, bound together by a common loyalty to the one Master, and thus give a greater witness than either could give separately. The readiness with which the Church Missionary Society, which had been doing invaluable education work in this area, came forward to co-operate in this new venture was a great help in realizing this object.

The new institution was intended to be entirely residential. The residential system in which teachers and students lived in a common life of fellowship and unity grounded in the ideals of Christian co-operation was something new and untried in South India at that time. And yet it was a revival of the Old Indian Gurukula System adapted to modern conditions, and it promised to meet a need beyond the competence of any pn-residential institution.

The nucleus of the College staff was to be a Fellowhip of Christians who not only accepted the work a a vocation to which they were called by God, bet also agreed to function as a team unitedly waiting on God for guidance and making decisions opporately. All the educational and religious policies of the institution were to be initiated by this Fellowship. Relying on the certainty of God's answer to any prayer of "two or three" who agree to ask in Christ's name, a Fellowship can be a more effective instrument in God's hands for the working out of His purposes than a number of individual lives each dedicated to God's service but functioning separately. Where individuals are apt to be weak, wavering, one-sided or self-centred, a Fellowship can so sustain them as to make possible a truer discernment of God's will and a deeper appropriation of the power to hold on to it.

When the College began its career it had not even a home of its own. A site had been chosen in the extreme North of Travancore, central to the whole of the Malayalam speaking area of the west coast, a possible centre as was hoped for a future Kerala University. This site, and an old Taluk Cutcherry building which was on it, be longed to the Government of His Highness the Maharajah of Travancore. The Government had taken sympathetic interest in the new scheme because it would meet an educational need of the

State in general and of North Travancore in particular and had very graciously promised the site and building as a gift to the new College. But there was some delay in getting possession of these, and the promoters had therefore to look for another place to begin with. About a quarter of a mile from the Cuffherry building, on the very brink of the river and occoving part of the site of the present St. Joseph's Apostoin Seminary, stood an old three-storeyed building belonging to the Roman Catholic Church. That building was very kindly leased out to us for three years by His Lordship the Bishop of Cochin. And the college statted work there, with a Junior Intermediate class of 64 students and five teachers.

The new institution was registered as a limited company under the Travancore Companies Act. The internal administration was in the hands of the permanent Christian Lecturers organised as a Senatus, while the general management of the institution was vested in a council consisting of representatives of the three Churches and of the Senatus and a few co-opted members.

The College moved into its permanent home in October, 1921. The old Taluk Cutcherry building was repaired and adapted for this purpose and was formally opened by Dewan Bahadur T. Ragharviah, the then Dewan of Travancore.

The small institution which thus began its life in 1921 has, in these twentyfive years, grown into a first grade college offering instruction in Mathe matics, Physics, Chemistry, Biology, Ancient History, Modern History and Logic for the intermediate course, in Mathematics and Physics for the B. Sc. course, and in Philosophy, History and Economics for the B. A. course. Against the 64 men students on its rolls in 1921, there were 451 men students, and 90 women students in the year of the Silver Jubilee (1946). There were six hostels for the residence of students, five of them together accommodating 305 men students and the other accommodating 58 women students. We started with 5 members on the teaching staff and in the Jubilee Year there were 32, of whom 12 were in residence, 6 in bachelor staff quarters inside the hostels and 6 in six separate houses for married members of the staff; and there was one more house in the College Compus reserved for a married European member. The single one-storeyed

College building of 1921 has developed into a fair-sized two-storeyed main building, and was supplemented by the three science blocks, the specious Assembly Hall named after the late Mr. A. M. Varki. The beautiful College Chapel was the glory of the place. The College Campus consists of 48 acres of land now.

Union Christian College was, at its inception affiliated to the University of Madras, and it continued to be so till the end of the academic year 1938-39. In June 1939, the new University of Travancore was inaugurated, and then this College became a constituent College of the Travancore University, which after the formation of the linguistic provinces became the Ketala University.

From the beginning, the College has attracted to itself students belonging to all communities and castes. As long as it was affiliated to the Madras University, students came from Cochin and Malabar as well as from Travancore. But since the institution gave up its connection with the University of Madras most of our students have been from Travancore and Cochin.

The College was meant for men students only when it started work; but at the beginning of the academic year 1939-40, when it became part of the University of Travancore, admission was thrown open to women students also.

The management of the College also has undergone some changes during these years. In the beginning the Senatus, which was responsible for the administration of the College under the general direction and advice of the Council, was co-extensive with the Fellowship. That arrangement was modified in 1928 in the light of experience gained till then. In 1928 the Senatus and the Fellowship became distinct bodies, the Senatus being in charge of the formal administration of the College, and the Fellowship which was the smaller body, initiating all policies. In 1942 a committee consisting of the Very Rev. V. P. Mammen, the Rev. Canon W. Elphick, the Rev. A. J. Boyd, Mr. Kuruvila Zachariah, Mr. K. K. Lukose and Sadhu K. I. Mathai was appointed by the College Council to teview the work of the college and to recommend any necessary changes in the constitution. They recommended substantial changes and these were necepted. The revised constitution came into effect in March 1945.

According to the new arrangement there was a Board of Visitors, consisting of three members, who nominate the Principal at the end of each period of 5 years or sooner if necessary and arbitrate if need arose on any question of dispute referred to them. The Fellowship consisted of all the permanent Christian Lecturers and it continues to be responsible for initiating the religious and educational policies of the institution. The Senatus consited of five members of the Fellowship including the Principal and the Bursar, and was responsible for the day-to-day administration of the College. In addition to these there was a Staff Council consisting of the Principal and the heads of all the members of the teaching staff. These bodies had specific responsibilities relating to the academic life of the College. The ownership of the College and its properties, and the general direction of its policies continued to be vested in the College Council which as constituted now consisted of four representatives each of the Malankara Syrian Church, the Mar Thoma Syrian Church, and the Church of India in the Diocese of Travancore and Cochin, eight representatives of the Fellowship and four co-opted members.

The College has been very fortunate throughout its history in getting a team of devoted teachers. The original group consisted of four persons: Mr. A. M. Varki, Principal, and Messrs. K.C. Chacko, C.P. Mathew, and V.M. Ittyerah. A few weeks after the college started work, Mr. D. P. Unni joined them as the head of the Department of Indian Languages. When the Department of Mathematics was added in 1923, Mr. T. S. Venkatraman joined the Staff and he was the head of that Department till his retirement in 1960. Mr. T. l. Poonen joined the History Department in 1924. In 1925. Mr. K. Jacob joined the Philosophy Department and the Rev. T.V. John, the English Department. Mr. T.B. Ninsn joined the Physics Department in 1926 and he was the head of that Department from 1929 till his retirement in 1958. Mr. T. R Anantharaman joined the Staff in 1926 and he was in charge of the Chemistry Department till he retired in 1960. Mr. P. Krishna Pillai joined the Malavalum Department in 1928 and Mr. C. P. Andrews became the Physical Director in 1930. Mr. A. Aravamuda Ayyangar joined the English Department

in 1931. Mr. T. V. Ramanujam joined the Economics Department in 1931 and after 14 years of devoted service left us in 1945. Mr. T.C. Joseph became a member of the permanent Staff in 1932 and he was in charge of the Biology Department till 1964.

It has been one of the joys of our work that our old students have been coming back to take part in the work of the College. Mr. K. S. Abraham joined the English Department in 1927, and Mr. T, B. Thomas joined the Physics Department in 1936. Mr. M.G. Koshy joined the Mathematics Department in 1937, but subsequently he joined Government service. The Rev. K. C. Joseph came on the English Staff as a permanent member in 1942 and Mr. Ninan Abraham joined the English Department in the same year.

The Church Missionary Society has been maintaining a missionary on the Staff of the College ever since 1924 when Rev. Canon W.E.S. Holland joined us with his wife, who also helped in the work of the institution as part-time lecturer. When the Rev.&Mrs. Holland left the College owing to the ill health of Mrs. Holland, the Rev. Stephen Neill, now Bishop, came and was on the Staff for a short time. The Rev. B. G. Crowley joined the staff in 1929 and was with us for fifteen years. Among the short-service men sent out to us by the C.M.S. we would specially remember the Rev. T.R. Milford, Mr. R.O. Hicks, and the late Re. L. W. Hooper whose devoted work meant so much in the foundation and development of the Alwaye Settlement.

It is our privilege to look back over a period of hearty co-operation between teachers from the East and and the West, Christian and non-Christian. Whatever measure of success the College has achieved has been due to the wholehearted service of all of them. In this connection we would specially recall the services of a few who are no longer on the Staff of the College. The late Mr. A.M. Varki, who was Principal of the College for the first 21 years, contributed in no small measure to the early success and stability of the institution. At his death on the 5th of June 1944 the College sustained an irreparable loss. We are glad that it has been possible to name the Assembly Hall as a memorial to him. During the short period that the late

Rev. George John spent in the College he ma a very valuable contribution indeed to the and work of the instituion. Mr. Kuruvila Zan ariah, who spent a year of his furlough in 1923 in this College, was a great help in the const dation of the work of the institution in that ea stage. Another person whom we can never foll is the Rev. Canon W.E.S. Holland, His entit slasm for Indian initiative and his keenness promote the Fellowship ideal induced him to co and work in this instituion early in its histo Although after a few years he was obliged to let the College on account of the ill health of M Holland, his deep interest in this work continu unabated. We are glad that a hostel is name after this great friend of the College. The lege was fortunate in securing for three 10 from 1926, the services of the late Rev. Dr. Moffat who rendered invaluable help in equipment of the Physics Laboratory. The P B.G. Crowley and Mrs. E. Crowley have ared themselves to everyone in this place by quiet and devoted service. Mrs. Crowley always be remembered as the founder of Rural Medical Mission, To Mr. K. C. Chat the institution owes more than words can exp His was the privilege of initiating this great prise. After his retirement he settled down by his spirtitual child; he was our friend, Phillips opher and guide till his death in 1947 and memory will always continue to be our inspirate

The total number of students who had be on the rolls of the College from its inception 1921 till the end of 1946 is 4570. A large number of our old students are playing their part in different walks of lite not only in Kerala but also other parts of India and even abroad. Most them occupy only ordinary positions, but the are a few who have risen to great eminence.

The Alwaye Settlement is a venture by set of our old students who had, during their in the College caught a vision of very urgoneeded Christian service among the backwoommunities of Travancore and Cochinstudents of the College belonging to different erations are on the staff of that great institution which has grown into a source of inspiration us in our work.

The Rural Medical Mission which exists next door to us is another institution which has grown out of the College, thanks to the burning real for service on the part of Mrs. B.G. Crowley and some of the old students of the College. It is rendering very valuable service and is looking torward to wider fields of usefulness.

After Silver Jubilee

The last 25 years of the College have seen a Phenomenal growth in the strength of the Collegeboth students and stail. At present the strength of the students is 1558, that of the teaching staff 15 and of the non teaching staff 56. Of the students 316 are in the hostels; 196 in the 5 Men's Hostels and 120 in the 2 Women's Hostels. The Second women's Hostel was built during 1963-'64 with the help of a U.G.C. grant in the same compound as that of the first one with two Warden's quarters nearby. At present there are 10 residential quarters for the staff, including the one built by the C. M. S. A number of buildings have sprung up during the last 25 years. Some of these are the Library Building (1951) the Arts Block (1953) the Physics M. Sc Building (1958), the Botany Block (1961), the students' Centre (1963) and the Golden Jubilee Building (1971). The completion of the Skinner Hostel also took place during the post-Silver lubilee period. Two stadia were builtone in 1959 for sports, Cricket and Foot ball at a cost of about Rs. 30,000 -, the other named after Mr. C. P. Andrews with flood light arrangements in 1966-67 for Basket-ball and Tennis.

The main features of the College in the minds of the founding members viz: inter-denominational basis of administration, residential system of life, fellowship method of work, cosmopolitan team of stad are still the guiding principles of the College. The College is owned and managed by an Association formed from members of the 3 co-operating Churches viz. The Church of South India, the Malankara Syrian Orthodox Church and the Mar Thoma Syrian Church and also from the members of the College Fellowship. The college when started was purely residential. But even during its early years the idea of a purely residential College had to be abandoned. Still the residential apsect of the College life was and even now is an important and integral part of the education

imparted here. The College Fellowship is a significant part of the management of the College. The recent changes brought about in the Regulations of the College have given some special functions to the Fellowship. But it remains as the body which is to shape and inspire the religious life and work of the College and to be responsible for all general policies along with the Council. At present there are 22 active members and 3 associate members on the Fellowship. The stail of the college has always been a cosmopolitan, but homogeneous group. There are Hindus and Muslims on the teaching and non-teaching staff. Among the Christiana there are members from Churches other than the co-operating Churches. There have been members on our teaching staff from abroad. After 1946 the Rev. and Mrs. John Beall, the Rev. John Bell. Dr. A. P. Stone, Rev. P. G. Fulliames (all from England) had been with us for various periods of service. At present Mr. R. N. Gallyon (also from England) is on our History Statt and helping us as Warden of the Chacko Hostel. The C.M.S. and the A.C.C.A. have been helping us a good deal in the matter of securing funds and personnel from abroad (The C.M.S. has been maintaining a member on our teaching staff till they were prevented very recently from sending any one by the Government of India: The A. C. C. A. also has been sending teachers to serve on our staff. They gave a handsome donation of about Rs. 9,000 -for our Golden Jubilee Block. It is becoming more and more difficult for missionaries to get visas to come to India and I am afraid that this welcome flow of personnel from the West to us may come to a stop. We would still continue to welcome friends from abroad to be on our stall and thus keep up this attractive feature of internationalism of our College,

The starting of the Post-Graduate Courses has been quite a new venture during the last quarter century. The University and the Government slightly relaxed their policy of not sanctioning Post-Graduate Courses in Private Colleges and so we could start some Post-Graduate Courses here.

After 1946 we started B, Sc. Degree Courses in Botany and Chemistry (1953), B. A. in Psychology-English (1966) and Malayalam (1969), M. Sc. in Botany and in Mathematics (1965), M. A. in History in 1965 and M. A. in English in 1968. There is a Research Wing in Psychology under Dr. V. K. Alexander. The strength of the Post-Graduate Courses alone is about 150.

From the year 1964 the University converted the 4-year first degree course into a 5 year course, with 2-years for Pre-Degree and 3 years for Degree. This was a direct consequence of the reduction of the Hyears of schooling in Kerala to 10. Needless to say, this change caused a sudden rise in the number of students, staff and classes. The result was inadequacy in class-rooms and laboratories. The Jubilee Block was put up at a cost of over Rs. 5 lakhs to meet this shortage of space. The U. G. C., the Commonwealth Trust, the A. C. C.A., the Old Students' Association, the World Council of Churches, and other friends have helped us in constructing and equipping this building.

A new Grant-in Aid Code was introduced by the Government in 1962 for Private Colleges. According to this the Government would meet 60% (since raised to 80%) of the deficit that the Management incurred in the running of the College, Meanwhile a ceiling was fixed for the fees which could be collected from students.

The conversion of the four-year degree course to a five-year course, the consequent increase in the staff strength and the enhancement of salaries of teaching and non-teaching staff and limiting of fee income and the Kerala University Act 1969, have put an unprecedented financial strain on the College,

In 1969 a second Review Committee recommended some significant changes in the Regulations of the College, taking into account the changed situation in the country as a whole and in the fields of education in particular.

The Committee consisted of: His Grace the Most Rev. Dr. Yuhanon Mar Thoma Metropolitan, His Grace the Most Rev Dr. Philipose Mar Theophilos, Padmasree Rev. Canon P. T. Chandi (Vice-Chancellor, Kanpur University), Rev. Fr. T. A. Mathias (General Sec-retary of the All India Board of Christian Higher Education) and Mr. Ninan Koshy (General Secretary of the S. C. M., India). The first Review Committee had suggested that their recommendations were meant only for a certain period and that after 7-10 years there should be another

review. Owing to various reasons this could be done only 27 years later. Vast changes had come by that time in the educational atmosphere and the social and economic set up. The strength of the College both of the staff and students had risen to more than 3 times what it was in 1942. The Fellowship also was a much larger body than was envisaged to be comprehended by the Regulations.

The recommendations of the Second Review Committee were accepted by the Council and implemented. The important changes that have come are:

the abolition of the Senatus,

the option given to a Christian member of the Teaching Staff to be or not to be member of the Fellowship,

the appointment of a Manager who is not an active member of the Fellowship or of the teaching staff,

the constituting of a Governing Body with a few members from the Fellowship and also from outside.

the abolition of the Board of Visitors and the provision that a Nomination Committee be elected (at the expiry of the term of office of a Principal) to nominate a new Principal. The Manager of the College at present is Sri. V. Milityerah who is the only surviving founder-member of the College.

The early batch of teachers have all retired the last to do so was Mr. C. P. Andrews (1967). A number of the retired teachers have passed away — Mr. A. M. Varki (1944). Mr. K. C. Chacko (1947), Mr. D. P. Unni (1962), Mr. T. S. Venkataraman (1969), Rev. Fr. T.V. John (1970), Mr. C. P. Mathew (1970), Mr. Kuttipuzhi Krishna Pillai (1971), Rev. Canon W.E. S. Holland (1951), Mr. Kuruvilla Zachariah, Mr. A. Arawa mudha Ayyangar (1971). All these great teachers were keeping in contact with the College till theif death and the College was always blessed with their counsel and their prayers.

The Alwaye Settlement which is a daughter institution of the College is now owned by the Christian Children Fund Inc. (Richmound, U.S.A). The Business Manager, Rev. C. I. Mathunny.

well as a number of workers there are Old Students of the College. The Settlement is now running a School and an orphanage with 151 boys and 74 girls, a farm, a dairy and an industrial section. It is a very useful institution meeting some great needs of our land.

The Rural Medical Mission, another daughter institution, is being managed by Mr. V. E. Mathal who is also an Old Boy of this College. Dr. P. E. Philip who was another member of the Rural Medical Mission Fellowship passed away recently. (The third member is Mrs. Crowley who is in England). It is doing a quiet but really needed service in the vicinity of the College.

The total number of students who have so far studied in the College is 17,131.

There is an Association of Friends and old Students of the College. In connection with the Golden Jubilee this Association has been revived and a good number has joined this Association as members. The practice of holding an Annual Old Students' Day has been started since 1969. It is widely welcomed.

The College is given the option to join or not to join the Cochin University which is of a Federal type. The Council is examining the different aspects of this question.

Fifty years ago when the Union Christian College was started, the situation in our Country-educational, social, political and economic—was very different. In spite of the changes that have come across the country, there is still a great need for inter-denominational co-operation, real dedication expressed through a Fellowship of Christians, and an understanding cosmopolitan staff. We hope and pray that these be more and more fully realised in this place as years go by and that whatever external changes happen, the essential virtues that were set as the goal of this institution at the beginning may be kept undimmed and put into effective practice.

From SERAMPORE To ALWAYE

(A conference held at Secampore on 1st and 2nd January 1913, perhaps, was the beginning of the Absaye adventure Sci. P. K. Mathew presents a first hand report of the consultation. We publish this as a historical document.—Ed)

Towards the close of the first decade of this century a few young men of the Madras Christian College began to consider the possibility of starting a Union High School or College in North Travancore, where the need was felt to be the greatest and the atmosphere most congenial or at any rate free from friction for interdenominat. ional co-operation. Among those who took the lead were Messrs K. C. Chacko, George Mathai, Kuruvilla Zachariah and A.A. Paul, A detailed Scheme was drawn up with the names of 14 graduates, who had volunteered to work in the proposed institution. This was presented at a Conference of representatives of the Anglican Jacobite and Mar Thoma Churches of Travancore and Cockin held on the 1st and 2nd of lanuary 1913 in Carey's Library of the Serampore College under the presidency of Dr. John R. Mott, who was there with Mr. G. S. Eddy in connection with the formation of the Student Christian Association of India, Burma and Ceylon. The following were the representatives of the above churche at the Conference: 1. His Grace Mar Geeverghere Dionaysius 2. Rev. P. T. Geevarghese (Mar Ivaniose J. Rev. M.P. Philipose 4, Mr. K.C. Mammen Mappilay 5, Mr. K.M. Mathen Mappilav 6. Mr. K.V. Chacko 7. Mt. E.P. Mathew (Edavazhikal) 8. Mr. P. K. Mathew 9. His Grace Titus Mar Thoma 10 Rev. CP. Philippose 11. Mr. C. F. Thomas 12. Mr. K K. Kuruvilla 13. Mr. George John 14. Rt. Rev. Dr. Gill 15. Rev. T. K. Benjamin 16, Mr. M. J. Chandy 17, Mr. John Mathai (Later India's Finance Minister)

 Mr. G. Alexander 19. Mr. C.K. Jacob (Late^t Bishop Jacob)

Mr. E. P. Mathew and Mr. P. K. Mathewwho were there to attend the All- India Student Conference were unofficially representing the section of the Jacobite Church headed by the Most Rev. Mar Kurilose, who had wired expressing his inability to be present due to ill-health and offering all possible co-operation.

Mr. Eddy was present throughtout, guiding the deliberations.

The Conference considered several fields of Christian activities like Student Camps, Evange-listic work outside Kerala, Y.M.C.A., etc., in which all the Churches could co-operate. I am giving below a portion of the minutes recorded by Dr. John Marhai (the Secretary of the Conference) regarding co-operation in Education.

Education

Mammen Mappilay: For the last few years there has been an idea of having a United School of College. A few young men first started the idea. A letter signed by 14 young graduates was then read and an educational scheme set forth.

C. P. Thomas: In theory the scheme may be approved. The details may present difficulties.

Rev. T. K. Benjamin: A model college is a bigscheme and needs detailed consideration.

THE COLLEGE CREST

Eighteen years since its inception, it was on 24th August, 1939 that the College Council finalised the design of the College Crest. The symbolisation, as it is obvious calls on the Seekers of knowledge to "Hold the Torch, Read the Book and Reau the Harvest".

The motto 'The Truth shall make you free' is one peculiarly appropriate to a centre of learning. "I saw young fellows all around me," says Von Hungel, "fretting to be free, to be their own sole, full masters. They fretted against this and that thing: against this and that person. They thought if only they could get away from these they would indeed be free. But I myself could not feel that to be nearly enough. I wanted I had to get rid of, not those outside conditions, not those other people; I had somehow, to become free from self, from my poor, shabby, bad, all-spoiling self! There lay freedom, there lay happiness," This inner freedom which alone gives man real happiness is not to be sought merely by social adjustments, economic transformation or political reconstruction. Deeper than all these lies the freedom from delusions and obsessions caused by the perception of ultimate truth about man, God, and the machinery of the universe. It is in the quest of these ultimate truths that all true learners should be engaged. It is our devout hope that all our students, past, present and future, as well as all who carry on the work of teaching in this place will persistently make it their aim to seek truth and realise for themselves the true freedom which truth invariably leads to. In the working out of this great aim, may our readers be united. Truth is big and many-sided, and as the years roll on fresh vistas of truth cannot help unfolding themselves to discerning enquirers. For no generation possesses the right to claim the fullness of truth to the exclusion of further light.

"Let knowledge grow from more to more And more of reverence in us dwell That Soul and mind according well May make one music as before."

Dr. Mott: I am interested in the scheme of union as a part of the big tendency towards union all over the world. The thoroughness with which the scheme has been worked out deserves the sympathy of the Conference.

Carried that the Scheme of a United School be referred to the Continuation Committee.

Eddy: Chacko (K.C.) writes of a Sub-Committee on Education to meet in Madras with Dr. Skinner as president.

Resolved that a Sub-Committee of 3, one from each section be appointed.

C. P. Thomas, K.C. Mammen Mappillay and John Mathai with as many other secretaries as may attend are requested to meet. P. K. Mathew will be asked unofficially to attend.

John Mathai: There has been a greater feeling of friendliness than I had hoped. I hope it will continue and bear fruit.

Eddy. Keep the unity of the Spirit until we attain the unity of the faith.

The Scheme was in abeyance for a long time mainly because Mr. K.C. Chacko was unwell, but finally took shape in 1921 as the Union Christian College at Alwaye.

HINDUSTAN INSECTICIDES LTD.

(A GOVERNMENT OF INDIA ENTERPRISE)

Udyogamandal P. O. Kerala

Regd. Office: NEW DELHI - 3

WE MANUFACTURE:

TECHNICAL DDT MONOCHLOROBENZENE ORTHO DCB

FORMULATED DDT PARA DCB CHLORAL

AND NOW BHC

A wide-spectrum insecticide

WITH THE BEST COMPLIMENTS OF

Calicut Tyre Retreading Co,

CALICUT, ERNAKULAM, MADRAS
NAGPUR, TRIVANDRUM, VIJAYAWADA.

With the best compliments of

M. M. RUBBER COMPANY PRIVATE LIMITED

Manufacturers of

66 m m foam "

mattresses, pillows, sofa cushions travel kits, bus seats, etc.

Sales & Show Room:

MANORAMA BUILDINGS,

K. K. ROAD

KOTTAYAM

WITH COMPLIMENTS FROM

Periyar Chemicals Limited

P. O. EDAYAR (Via. Udyogamandal)

ALWAYE (Kerala)

Manufacturers of:

FORMIC ACID and SODIUM SULPHATE

Representatives : ASPINWAL & Co. LTD.

Calvetty, COCHIN-1

With best compliments from

ARUN ENGINEERING WORKS

Specialists in manufacturing

CRANKSHAFTS OF ALL TYPES

Address: Udyambag P. O., Belgaum

Grams: CRANK

Phone: 345, 1046

FOR YOUR REQUIREMENTS IN POLYTHENE SHEETS AND BAGS

en Street, Fort,

Contact:

12/141 (I) MARAKADAVU,

COCHIN-2

Largest Suppliers of Diathene Bags

A. W. VELVIANDY SOUTH REGINE SCHOOL

Sheets to Sea Food Exporters.

With the best Compliments from

SPUTNIK ELETRIX

Consulting Engineers, Contractors & Dealers

MARKET ROAD : ALWAYE : KERALA

Telephone No. 386

With best compliments from :

M/s. Shanti Electric Instruments,

Mfrs. of ELECTRICAL MEASURING INSTRUMENTS,

Green House, Green Street, Fort, BOMBAY-1.

Meet Your Friends

at

JOS BROTHERS

JOS BROTHERS JUNCTION,

ERNAKULAM.

With best Wishes from:

V. A. M. VELLAIYAPPA MADAR & SONS (COCHIN)

Dealers in IRON & STEEL

XXIII/251 DURBAR HALL ROAD :: ERNAKULAM :: COCHIN-16 Phone: 31514

Telegram: SAMARASAM

Sole Selling Agents for Kerala State

A. M. MOHAMED USMAN & BROS

BROADWAY :: ERNAKULAM

COCHIN-11

PLYWOODS HARD BOARD FLUSH DOORS CERAMIC TILES

Agents for

Western India Plywoods Ltd., Kent Ceramic Tiles (P) Ltd.

Officer

354105 253353 693692

Phone

Factory: MODERN SCIENTIFIC INSTRUMENT Co. HOSPITAL & LABORATORY FURNISHERS

48A/48B, SADASHIV CROSS LANE

BOMBAY - 4

Direct Importers of: Laboratory Instruments:-Centrifuges, Colorimeters.pH Meters, Tintometers, Refractometers Microtomes, Stop Watches, Stop Clocks, Whatman Filter Papers etc. etc.

Manufacturers of: 'MODERN' Brand products:-Hot Plates, Autoclaves, Ovens, Heating Mantles, Furnaces, Water Baths, Water Stills, Kjeldahl Assemblies etc. etc.

IT PAYS TO GET ALL YOUR REQUIREMENTS FROM US.

LABORATORY EQUIPMENTS

(All Products of ASCO, INCO, METCO, LABO, KERIY, PARCO, TOSHNIWAL, ETC., ETC.,) CHEMICALS

(BDH/MERCK/HPC) BOOKS

from All over the World Available with

VIDYARTHI MITHRAM

Baker Road :: KOTTAYAM (Br: Hospital Road, CALICUT.)

With best compliments from

excelarts press

COLOUR PRINTERS

THARAKAN BUILDING :: M. G. ROAD :: COCHIN-16

VISUAL AIDS

Wall charts, Film Strips and Projecting Slides for uptodate and most effective teaching

CHEMISTRY A STATE STATE OF THE BOTANY ZOOLOGY 2911 MINEYS MASN

Write for Cat longe: BIO-VISUAL PRODUCTS 1-5-7/1 Musherabad Hyderabad - 20

Saga of Supreme Sacrifice & Devotion!

SAKTI FILMS'

ANIAR

(EASTMAN COLOR)

Musica R. D. BURMAN

Produced & Directed by: SHAKTI SAMANTA

Sharmila Tagore, Rajesh Khanna & Bobby

SHOWING TO CROWDED HOUSES

SANGAM (first airconditioned theatre in Bangalore Mysore State) SANJAYA-LAVANYA (air cooled)

MANDRE PICTURE RELEASE

With the best compliments of

Moorthy Glass & Plywoods

CHICKPET CROSS

BANGALORE-2

INCO'S

Exports during 1970-71 Exceed Rs. 5 lacs

> A measure of your trust in the quality of INCO instruments.

Instruments & Chemicals (P) Ltd.,

H. O. & Plants.

AMBALA-3

Sales & Servicing Offices: treet, 2. 334 - Thambu Chetty St. CALCUTTA - 16. G. T. MADRAS - 1. BANGALORE - 2.

3. S. J. Park Road Cross

4. 29, B. N. Road,

5, 16-7-739, Osmanpura LUCKNOW. HYDERABAD - 24.

WE BOW TO YOU CAPTAINS....

Rev. K. C. Joseph

K. C. CHACKO

(1884 - 1947)

"ith the passing away, at the age of 63 on Monday the 15th September, 1947, of Mr. K. C. Chacko the earthly ministry of one of the greatest sons of the Christian Church in India came to an end. Endowed with an exceptional gift for friendship Mr. Chacko was a true Christian friend to hundreds of people who had the good fortune to come into contact with him, and to all of them it is a hard struggle now to adjust themselves to life without his bodily presence among them. He lived, and moved, and had his being in God, and to know him was to be sure of God's unfailing love. Meek and gentle like his Master, Mr. Chacko always preferred to work behind the curtain. And only those who cared to see beneath the semblance of things realized that he was the man behind several Christian movements and institutions started in South India during the last forty or forty-five years. Truly it may be said that we have only begun to see the fruits of his ministry. The Union Christian College is only one of them.

Before he and his friends started the Union Christian College in 1921, Mr. Chacko had been for several years in the Madras Christian College, first as a student and then as a member of the

teaching staff. In association with the late Dr. William Skinner, the then Principal of the Madras Christian College, and the late Dr. L. P. Larsen, the well-known Danish Missionary, Mr. Chacko was one of the most effective Christian workers among students and others in Madras at that time. His room in the Madras Central Y.M.C.A. was a home of peace and encouragement to many "who longed to do God's will, yet, stumbled continually." He was chiefly responsible for first starting the SCM camps in the Madras-Vellore area. It was his interest in humanitarian work that brought Into existence the Madras Christian College Brotherhood-once a very active organisation engaged in social uplift work. Mr. Chacko's services in Madras are now gratefully remembered by many,

A younger brother of Mr. K C. Mammen Mappillai, Mr. Chacko was the fifth son of Kand-Athil Cherian Mappillai. After passing the matriculation examination from the M. D. Seminary. Kottayam, he joined the Madras Christian College where he was a contemporary and close friend of the late Dr. John Mathai, the late Dr. George Mathai, and Dr. S. Radhakrishnan. Taking the M. A. degree in Philosophy in 1988 with a high rank in the University, he joined the stail of the Madras Christian College as Lecturer in Philosophy. He was a great success us a teacher in Logic; but he was an even greater success as a Christian Friend to his students. His ceaseless activity told on his health and in 1911 he fell seriously ill with an attack of galloping consumption. The doctors gave up all hope of his recovery and told his relatives and friends that he might live only for a few weeks more. But he did not give up hope. He rested his mind on the love of God and just continued to do day by day what he felt God wanted him to do. To the great surprise of everyone he was well on the way to recovery when the same doctor who had said that he might live only for a few weeks examined him after about three months.

Mr. Chacko was still in bed as convalescent when Dr. John R. Mott visited India on his whirlwind campaign for a revival of the Christian Church and for the establishment of interdenominational institutions which might help the variou Churches to unite regether in presenting the Christian Gespel in its many-sided fulness to non-Christian India. From his sick-bed in Madras

Mr. Chacko invited Dr. Mott's attention to the unhappy divisions in the ancient Syrian Church of Malabar and as a result of their exchange of ideas Dr. Mott convened a meeting in Calcutta of the leaders of various denominations including the Malankara Syrian Church and the Mar Thoma Syrian Church. In the wake of the new enthusianm for interdenominational co-operation engendered at that conference, some plans were made to start a Union Christian High School in Travancore. The idea did not bear immediate fruit, but Mr. Chacko continued to cherish it in his thought and prayer,

After a fairly long period of convalescence apent at Madanapalle, Mr. Chacko rejoined duty in the Madras Christian College. He had been absent for well nigh three years and he had to gather up the broken threads of his varied activites. Only half a lung was left for him and he had to be very careful about his health. With a crippled body like that, and a compelling vision of the service that needed to be done, any other man might have become unhappy. But far from chafing against the limitations of his body, Mr. Chacko actually thanked God whole-heartedly for thus leading him unmistakably to the particular type of work he was destined to do.

The idea of the Union Christian High School had to be abundoned, but in its place Mr. Chacko started working on the idea of a Union Christian College. Gradually he gathered a small group of enthusiaatic young men around him, and in 1919 he and they together came forward with a practical scheme for a new residential College of the working of which the Malankara Syrian Church, the Mar Thoma Syrian Church and the Church of India in the Diocese of Travancore and Cochin could co-operate. At last on 8th June 1921 the Union Christian College was opened in a rented building in Alwaye.

The story of Mr. Chacko's indefatigable perseverance and his unremitting labours to develop the small institution thus inaugurated into an effective instrument in God's hands reads like a fairy tale. To us it seems that Mr. Chacko took a great risk in setting foot to realise his dream of a first grade residential college. But as he was always reminding us, "all the infinite resources of God are available to those who only seek to do His will." Mr. Chacko was slow in making up his mind about things; sometimes he took so much time to make decisions that those who worked with him were irritated. But once he felt sure about a course of action he went ahead of all his comrades in the execution of it. This habit of his might have been a great trial to those who worked with him but for the fact that his profound reverence for the personalities of others kept him unreservedly willing to respect the convictions of others and not to coerce them to say or do anything different from what they thought right in the situation.

Mr. Chacko's tenacity of purpose has seemed almost terrific to those who have had the privilege of co-operating with him from day to day especially at times of crisis. In all my experience, I have not come across a more formidable person to have on the opposite side in any case of opposing movements.

He waited patiently, discussed questions three adbare, had no fear that feelings or enthusiasm might be damped, and acted only with coolness of heart and balance of judgment. But he went for ward with tenacity and determination, undaunted by lions in the way and undismayed by setbacks. until either the object was achieved or he got the conviction that the cause was to be abandoned Young men with vigorous minds and active bodies have stond amazed at the energy of this child of God. His meekness certainly was not weakness. but only tamed strength. And the greatest part of the whole story is that he himself was not conscious of his strength. He was only being faithful to the vision that he saw day by day and doing what he felt God wanted him to do.

What gave energy to his mind and made his frail body a willing instrument of his spirit in the heavy responsibilities he had to bear, was his daily habit of spending a long time in quiet communion with God. Rising up a great while before daybreak he would read a thought-provoking passage from some Christian book, clarify his thoughts by noting down topics for prayer and then take a long quiet time meditating on God and listening to the inner voice. It was his rule not to finish the quiet time of prayer until his heart felt completely restful in God. Beginning

the day in this experience of resting in God, he endeavoured to continue like that until the work of the day was over. When the evening came he took another long quiet time and reviewed the work of the day in the light of the Holy Spirit. He made it a point to read in bed some Christian book which might help him to sleep with his mind dwelling on God. Here was a man who truly lived all his life "in the shadow of the Most highest".

Mr. Chacko conceived of the Union Christian College not merely as a centre of higher education where University training could be imparted under the influence of the Christian sense of values, but also as a challenge and an inspiration to the various denominations of the Christian Church to give up sectarianism and to co-operate in service.

Mr. Chacko's profound reverence for the personalities of others showed itself nowhere so early as it did in the way he dealt with the many who came to him for counsel. He never yielded to the temptation, that even some very good people have to decide what God's will was for others,/ When people came to him for help, he deliberately retrained from what many "spiritual directors" do with good conscience. He gave his whole attention to the need; but he was as much a learner us the person who needed counsel, the counsel had to come from God himself. / Mr Chacko knew that the only spiritual truth that helped you was what you yourself discovered and that if you waited long enough on God, willing to learn, he would reveal it to you. / The true work of the spiritual director was to "prepare the way of the Lord". Mr. Chacko always took even the slightest problems of others very seriously. No one got any ready-made advice from Mr. Chacko. But any one who took a need to this great saint was sure to go to him again. / Mr. Chacko's genuine interest in people and his unostentatious courtesy made everyone feel at home with him. And then in an atmosphere free from any strain they poured out to him everything in their heart without any fear of being condemned or exposed, With deep sympathy and insight he led them on to the presence of Christ and continued to sup_ Port them until they got a spiritual solution for their problems.

Mr. Chacko was an unmarried man but he was able to understand the intricate and difficult problems of married life. From couples who gladly shared with him their intimate problems of domestic life he got enough information to understand the unshared problems of other couples and he helped them in ways which often surprised them.

Mr. Chacko not only gave his friendship to others unstintingly; but he also longed for their friendship himself. He enjoyed human comradeship so much that he was genuinely grateful to anyone who went to meet him. He recognised, from very early in his life, that the desire to enjoy the company of one friend to the exclusion of others was the very opposite of real love and that it cuts at the root of one's usefulness. All those who came to him felt "wanted" in his presence and no one ever got bored with him.

Loyalty was one of the keynotes of Mr. Chacko's character. If you trusted him with any need in your life you could be sure that he would never let you down; you could always count on his standing by you to the very end. In the matter of loyalty, as in many others, Mr. Chacko was conservative in the best sense of the word The coming in of new loyalties never disrupted. his old loyalties. Mr. Chacko never ignored his special obligations and responsibilities to his brothers and other blood-relations. The burdenbearing solicitude and the tender care he mani, fested at all times when they needed him used to be an object lesson to people who in their enthusiasm for public service often forgot their duties pearer home. The same spirit of loyalty marked his relation to the church of which he was a member. In a true sense his Christianity was inter-denominational and catholic; but to him this was not imcompatible with a deep loyalty to his own denomination with all its failures and weakness. He suffered for what he considered to be wrong in his people or his Church, but he was too deep a Christian to disown them in any way. Self-righteous separatism was not his way? the spirit that moved him was his Master's own spirit of redemption by identification.

Mr. Chacko always loved to think of himself as a "little child of God"—completely confident of the Father's protection, at home in every

past of the Fathers' world, fearless of every outward harm. One small incident that happened during his stay in the Madanapalle sanatorium worried him a great deal. As he lay in bed and watched the vegetables that were kept in one corner of the room, he saw a snoke moving about the vegetables. Before he had any time to thinks on involuntary and spontaneous dread of the snake made him feel afraid. Others would just have thought of this fear as 'natural' and dismissed it without further thought. But Mr. Chacko would not have any loose ends in his philosophy of existence. He saw that the involuntary fear could ultimately be traced to a lack of complete trust in God's protection/ Years later, when he had retired from regular work in the college and settled down in a house nearbya similar incident occured which made him happy. He was preparing to go to bed one night. After teading for some time, as his custom was, under a table lamp kept very near the bed, he switched or the light without looking at it. The switch was a loose one and when he took of hand the light was on again. Naturally he looked at the lump and there, quite unexpectedly, he saw a stake coiled round the shape, obviously enjoying the warmth. But somehow it did not make him afraid! Mr. Chacko was far too shy to relate such incidents to any but the most intimate friends but he did feel happy and thankful to God that His love could drive away all fear even from our subconscious mind/

Truly indeed Mr. Chacko had discovered the secret of true happiness. To him the abundance of life consisted neither in having nor in not having, but in being, in being a child of God enveloped by His love and confident of His interest and care. In true humbleness of spirit which puts its confidence in God, in sympathy with the world's sin, in willingness to be utterly in the hands of God to be used for His purpose, in freedom from self interest and self-assertion Mr. Chacko possessed his soul. Heaven was in his heart and he brought heaven into the hearts of all those who came into contact with him.

It is indeed a good thing to have known such a man. No wonder men from far and wide come to meet him-men from all walks of life and of varied interests. Union Christian College was fortunate in having such a mon for its moving spirit for the first twenty six years of its existence.

From 1924 when the Union Christian College was started till 1943 when he became 58 years of age he was on its teaching staif. In 1943 he formally retired from the stail of the College but he settled down in a small house nearby and continued to be the common friend of stail and students alike.

Now that he was free from those routine duties as a Lecturer in Logic and Warden of a hostel, he once again began to pay greater and greater attention to the social problems of the poor and outcast in society. He conceived the ideas of a Fellowship business-house and a cooperative farm.

In co-operation with a few other friends, Mr-Chacko started a small dairy on part of the land he acquired. The rest of the land was used for the raising of various seasonal crops like tapioca and paddy. In the cultivation of the land and in the management of the diary farm he tested out the principle of Fellowship working which he had applied in the running of the college and in his efforts to bring the Churches together. There were not a few who scoffed at the whole idea, but to those who moved intimately with him these experiments were a further proof of the rightness of Mr. Chacko's convictions.

In the midst of all these things, however, Mr. Chacko made the great concern of his heart to use the various denominations of the Christie? Churches in Kerala uniting to present the Gospel of Christ to non-Christian India. The consultations among the three Episcopal Churches of Kerala the Orthodox Syrian Church, the Mar Thoma Syrian Church, and the Church of India-started more than a decade ago chiefly on the initiative of Mr. Chacko and Mr. C. P. Mathew, had been remaining suspended for some years, and Mr. Chacko with Mr. Mathew, once again took the initiative in reviving them. In response to their request the Churches appointed official representatives to carry on the discussions. They met in conference at Tiruvella and Kottayam, drew up statements on faith and order, and began considering the possibility of Federation of the three Churches mainly for evangelistic and other constructive activities.

Realizing that one great obstacle in the way of a Federation of the three Churches was the split in the Orthodox (Jacobite) Syrian Church, Mr. Chacko threw himself whole - heartedly into a strenuous and sustained effort for healing this breach. It was while he was engaged in these negotiations, and owing chiefly to the mental and physical strain that these involved, that he suddenly fell ill in Trivandrum on the 11th of September 1947, After a brief illness of four days, Mr. Chacko passed away at 5.30 p. m. on Monday the 15th September, 1947.

There was country-wide mourning at the unexpected departure of this great friend. To many old students of the Union Christian College especially, Mr. Chacko's departure meant a heavy personal loss. He had been their friend, philosopher and guide. The picture of his coming out of the Warden's room in the North East Hostel night after night with folded hands and a kindly smile on his benign face to take the roll-call, his solenn posture on the verandah outside the Warden's room on the first floor where he stood motionless for at least an hour every morning and evening meditating on the love of God, the spotlessly clean clothes that he always wore, his brisk walk

to the college with an evident concentration on the things he had in his mind, the kindly graciousness with which lying on an easy chair he offered a seat near him to any student who came to meet him, the genuine joy he felt in all their joy and the echoing laughter which tripped up the pious ones who expected him to be always solemn and longfaced, the patience and sympathy he showed in all things, great or small-these, and many, many other things about his life were fondly enumerated at the many meetings held, in honour of him.

If the word success has any meaning, Mr. Chacko's life was a great success. It was like a pebble dropped on the motionless waters of a vast inland sea. It sank to the bottom and soon disappeared into the unseen depths: But the ripples to which it gave rise expanded on all sides in an unending succession of ever-widening circles and reached the farthest shore, gently shaking everything on their way. Mr. Chacko lived in the most quiet manner possible and he had disappeared almost without notice; but the currents of true life that emanated from him shall go on even after he is forgotten.

A. M. VARKI

(1892 - 1944)

To think of the Union Christian College is to think of A. M. Varki, its founder-member and first Principal, its inspiring and saintly genius K. C. Chacko, and an enthusiastic band of devoted young men like the late C. P. Mathew and Sri. V. M. lttyerah, who is now happily spared to us, The initial struggles and adventurous experiments which finally resulted in the triumphant establishment of one of the ideal centres of higher education on a lovely hillock bordering on one side by the Periyar form one of the noblest sagas of human endeavour in South India. If the inspiring deiry was the teacher-philosopher K. C. Chacko, the architect who designed and built up this noble institution was undoubtedly its first Principal. Of course, he had the singular good fortune of securing the whole-hearted and devoted co-operation of a band of young men all imbued with the noblest spirit of service and animated by a soul-force that ignored all obstacles in their way to a cherished

Varki was born in a fairly affluent merchant family who reconciled in themselves material prosperity and religious zeal. After passing his F. A. Examination from the C. M. S. College, Kottayam, he proceeded to Madras, where he joined the

Christian College, which now functions from Tambaram. This College had on its staff brilliantscholars most of whom were fired by an evangelical spirit and they imparted instruction not only in their subjects of specialization but also in the right conduct of life. The young students adored and worshipped their teachers who, in their turn loved and guided the young men entrusted to their care. Here Varki's intellect rapidly blossomed into maturity and his imagination took wings. In his B. A., his B. A. Honours and his B. L., Varki showed himself to be a young man of exceptional intellectual calibre, and he passed his examinations with high ranks and knocked off almost all the prizes. Academic distinction may not always be commensurate with practical success or moral rectitude. But in Varki's case the harmony was so complete that one may be tempted to quote from Shakespeace and say:

His life was gentle, and the elements So mixed in him that Nature might stand up, And say to all the world, "This was a man".

Varki was a lecturer in one of the Colleges at Madras when he gravitated towards the benign influence of K. C. Chacko, who had already conceived the idea of a model college at Alwaye. When Varki agreed to be the first Principal of the College when he was scarcely thirty, the future of the institution was assured. For Varki carried on his young shoulders a remarkably ripe head. He had already established a reputation for clarity of thought and expression and an unusual gift of eloquence.

C. P. Mathew has recorded in unforgettable detail how the first Principal shaped the destiny of the College with unfailing clarity of vision and undivided purpose, with tact and patience. His handsome face, sartoriall punctiliousness, impressive personality, an intelligence that shone through his eyes, a firmness that expressed itself through his set lips, his disarmingly gentle words and manners and, above all, his transparent sincerity, invited at once respect and love. And this love and respect was the foundation for the grand edifice of his success as Principal.

As a student of Varki for four years at the height of his popularity, I had many occasions of coming into direct contact with him. He does

not give you general promises in an attempt at winning cheap popularity, but whenever you manage to have a talk with the Principal you return with a feeling of infinite satisfaction: you feel that you have been in the presence of a superior being. As a teacher, he was no laborious coach painfully looking up and dictating all the wordtheanings or thrusting down our throats answers to all the questions that might appear at the examination. He aimed at a much higher objective and that was to inspire the students with a love of the subject and an eagerness to drink deep from the very fountain of knowledge. He was at that time passing through a period of terrible trials and suffering. He was worried about the complicated problems that confronted his Church, to which he looked up as a loving and dutiful son. His wife was suffering from periodical fits of illness, which ultimately took her life. His own health was far from satisfactory. No wonder very often he used to enter his class in dejection and sorrow writ large on his handsome forehead. But the surprise was that the moment he opened his book and read a line or two in his characteristically mellifluous voice and expressive manner, animation came to his face from some mysterious source and he became an altogether different man. It was only later when I myself became a teacher that I knew the secret of this change The happy and eager faces of young people have a remarkable power in lifting the teacher out of this mundane world and its grim realities. The effect is not very much unlike the one that Keats describes in his

Ode to the Nightingale. "We rise on viewless wings from this earth, Where men sit and hear each other groun".

The class over, we could see our beloved teacher relapse again into his and shell and walk away with measured steps as though the burden had again descended upon him with all its weight.

Varki's forte was Shakespeare. He did not read and then explain his Shakespeare as two different steps in the process of teaching. His reading was at once explanation and acting. We not only heard The Tempest and Antony and Cleopatra: we heard and saw each one of the situations. We used to feel greedy for more when the bell rang indicating the end of the period.

Varki lived and worked at a time when the Principal of a college could legitimately be proud of being the general of a loving and diciplined army of students who could be depended upon to accept his advice and submit to his judgement. He was not then a mill ground from above by political and social demagogues and from below by his own students who present to him problems which are so baffling that even Solomon in the plenitude of his wisdom can scarcely hope to solve. One looks backwards to those days with a nost-algia which borders upon sentimentalism. May the temples of learning attract the right kind of teachers and the right kind of students who together will form the vanguard of progress.

C. P. MATHEW

"He was a burning and a shining light, and you were willing for a season to rejoice in his light"

(St. John 5: 35)

These words, spoken by our Lord about John the Baptist come to my mind whenever I think of my revered teacher Prof. C. P. Mathew. Prof. Mathew was literally a friend, philosopher and guide to many in this place for quite half a century. His passing was so sudden and unexpected that we can hardly yet realize that he is no longer with us. My own association with him, first as my professor in this college; and later as a respected senior friend and neighbour in close co-operation in many matters of common interest, stretches over a long period of forty-six years. You will forgive me if my remarks savour too much of personal reminiscences. I can't help it.

Ever since the year 1924, when for four consecutive years I had the privilege to sit at his feet as student of philosophy, and all through the subsequent years during which the teacher-student relationship ripened into a close contact and friendship, if I may say so without presumption, his life has held up before me the untarnished image of a great teacher, a deep thinker, an eloquent apeaker, a distinguished leader, a man of wide and varied interests and untiring real for the public good, and above all a genuin: Christian and a genuin friend. Even till a day before his death when he was removed to the hospital his astute brain was active and his hands were not idle. He really died in harness, marking the blessed end of a blessed life for which we can all be sincerely thankful.

Mr. M. Thommen

Within the compass of a brief article there is neither the time nor the call for an exhaustive enumeration of his many achievements nor a full assessment of his character and personality. The former, if only just to mention them, would make an impressive list: from the roles of professor and principal, to those of member of Parliament, Memeber of the Central Committee of the World Council of Churches, member of the Mission of Fellowship to England, Church leader, scholar, speaker, writer and so on. His was indeed a record of long, distinguished and devoted service alike of church and nation. Teaching was his chief vocation and he delighted in it. Generations of students hold him in high esteem, affection and admiration.

It is as a founder-member of the Union Christian College that he claims our attention first and foremost. Years before the founding of this College in 1921, even while a student at the Madras Christian College, Mr. Mathew came under the spell of Mr. K. C. Chacko, who was the lecturer in Philosophy at that College, and was popularly known as "the Saint of the Madras Christian College". More than their academic interest in the subject of philosophy it was their common

Christian concern and sense of Christian vocation that knit and held them together in a close lifelong friendship. With Mr. V. M. Ittyerah, a college-mate and colleague of Mr. Mathew at the Madras Christian College, they formed the trio which unitedly conceived the idea of the Union Christian College, and after a long period of prayerful preparation, launched out from the shelter and security of their Alma Mater to give shape to their dream. It was at this stage that Mr. A. M. Varki also joined them and assumed Principalship of the newly founded College. I cannot linger long on the founding of the College, which in itself is a big and inspiring episode. I would only mention three Points connected with it, which Mr. Mathew shared with the rest of his team-their vision of a common task to which God called them, their consecration to it, and the sacrifice which it involved for each and all of them. Mr. Mathew remained faithful to his vision throughout his life in the same spirit of self-dedication and self sectifice with which he set about it. In these days when higher education is regarded mainly as a stepping stone to lucrative jobs, and men with a sense of Christian vocation and devotion to work are so rare, the example of such a brilliant and devoted man like Mr. Mathew is a standing monument to the reality and worthwhileness of Christian views and values. Sacrifice is a much misunderstood and discredited word now-a-days. And Chrises Christian sacrifice is even more suspect. easily advance cogent and convincing arguments to explain away the need and the possibility of any kind of sacrifice, especially financial. But the example of the pioneers and founders of this college. college is such as makes this line of thinking appear shallow and selfish to the core. Men of Mr. Mathew's calibre were capable of real sacri-fices and might consifices and they did make them. Some might consider they der them fools, but they were fools for Christ's wise, and it is their folly which should make us

Mr. Mathew was not crazy for amassing money. He had few possessions. He didn't like being cluttered up with too many things. His high Christian idealism and nationalism, and his deep admiration for Gandhiji and other national leaders resulted in a simplicity of life and poverty of apirit which made him contented and happy in his lot. Among his very rich relations he never felt

small or self-conscious; but he expressed real concern lest the abundance of their wealth should make them blind to spiritual values. I remember once in his scripture class, which we enjoyed so much, he made a passing reference to Gandhiji, and one thing which he said about Gandhiji and which has stuck in my mind all these years is his remark that "Gandhiji was not ashamed to be poor." Mr Mathew was not a poor man according to our standards; neither was he rich; but he was not ashamed of poverty.

He loathed and hated slackness. He had a temper which at times blazed out. But it was nearly always over somebody's intolerable slackness or stupidity. I remember an incident which happened as far back as 1925 when I was an in-mate of the South-East, now Holland Hostel, where he was my warden. I jay ill in the hostel for a few days. It was the duty of the mess contractor, then a man named Kutten Nair, to send sick diet to the hostel. One day the poor man forgot to do so. Having waited for my "Kanji" till II A. M., 1 crawled up to the warden's room and reported the matter. Kutten Nair was immediately sent for. No sooner had he peeped in at the warden's door. than Mr. Mathew sprang from his chair, asked him why he had not yet sent the sick-diet, and before the poor old man had time to say a word in reply, I saw him go spinning like a top and fleeing for his very life, I felt really sorry for having reported the matter. Servants and subordinates in those days dreaded him, but, also loved him, because his indignation which at times rose high was never selfish or mean.

Mr. Mathew had a wonderfully clear-cut intelligence and a fertile brain. He had also a remarkable rectitude in thought and act. He loved good talk, good company and good food. He liked entertaining and being entertained. His family life, with his gifted aristocratic and able partner, who was also a rare combination of wit and wisdom, was happy in spite of the fact that they had no children. The sad and early demise of Mrs. Mathew made him lonely. But it never made him bitter or brooding. He plunged himself whole-heartedly into the work which God gave him to finish.

In his latter days his one obsession was ecumenism and the re-union of Churches. He made

his strong voice heard not only in the councils and committee of his own church, in which he had a unique place, but also in other churches in Kerala and outside. He was the moving spirit behind the ecumenical dialogues which have been going on in Alwaye for years, in the meetings of which members of the Roman Catholic, Orthodox, Mar Thoma and C. S. L. Churches have been participating regularly. An Orthodox - Mar Thoma Dialogue group, consisting of some forty members, about twenty from either Church, has been meeting at Kottayam mainly under his initiative for more than four years now. A meeting of this group of which Mr. Mathew was Joine-Convener, and which was fixed to take place at Kottayam on the day previous to his death had to be postponed on account of his death. Personally it was a most stimulating experience for me to associate with him in all these dialogues and discussions for the last so many years. Mr. Mathew's death will leave a void in all these ventures which it will be impossible to fill.

Though Mr. Mathew was ecumenical to the core he never swerved from loyalty to his Church. There was no woolly undenominationalism about him, which a type of shallow thinking current among us mistakes for ecumenism. His hold on the Christian faith and his loyalty to the Mar Thoma Church alike were unswerving. And he never showed a trace of compromise when he was challenged. His winning and commanding personality was a factor to be reckoned with wherever he was. His kind of ecumenism and his kind of denominationalism was of a type which he shared with the other founder-members of this college, and they need to be perpetuated and built upon if the cause of re-union of Churches for which this college stood from its inception is to

One secret of his ecumenism was that he was interested in other people's religion and religious practices. He wanted to know how other people worshipped and to understand their point of view-I was surprised when he first told me some time back that he occasionally attended Sunday Mass in the Roman Catholic Church adjacent to his residence. Not that I hold him up as a model for the imitation of all and sundry. I know there are some at least among members of his own church and others who did not quite relish his excursions beyond the pale of his own church or co-operating churches. I have not done it myself so far, with all my Catholic sympathies. But I could understand and appreciate Mr. Mathew doing it. There was no danger in his doing so. He had a progressive outlook and a courage of conviction which were not only different from those of most of us, but perhaps were in advance of us. He used his indefatigable energy for furthering the cause of ecumenism and church union. No amount of difficulty or discouragement damped his enthusiasm. He wrote and lectured and pleaded for it in every possible way,

Seventy-four, Mr. Mathew, of course, lived to a ripe old age. But we all expected and wished he would live longer. His passing away is indeed a great loss to the Christian Church and to this country as a whole: particularly to this college for which he gave his life, and this locality of which he had become part and parcel. We shall all miss his benign presence. While we bemoan his loss, let us thank God for the good and great example of his life, and pledge ourselves to follow in his foot-steps in the way of loving service he has shown us. "HE WAS A BURNING AND A SHINING LIGHT" and now that God has been pleased to call him into the world of light, let us rejoice and lift up our hearts in gratitude to

V. M. ITTYERAH

(Adapted from a farewell speech by the late Prof. T. S. Venkatraman)

It is a task where duty and pleasure are in happy combination, when somebody connected with Union Christian College is asked to write or speak about Shri V. M. Ittyerah.

Mr. Ittyerah has a record of thirty five years of teaching service in this College, the longest, so far, of any teacher. His service to the College now is as old as the College itself. From the embryo stage right upto now he has been not merely associated with the planning and execution of every project and development of the College, but has played a leading and vital role thereof. While on the teaching staff here, there had be. had been not a single position from the membership of the council and Principalship down to the thost humble work like keeping order at meetings-which the council and Principalship at meetings-which the council and Principalship or at meetingswhich has not come his way. And now, under the new five, he is the new structure, even though seventy five, he is discharged the seventy of the discharging the duties of the Manager of the College, magnificently well. The mere quantity is of it all is itself impressive, but the quantity is nothing which the nothing compared to the manner in which the work has been done.

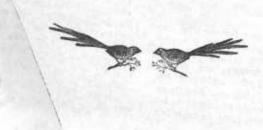
And why? In all work, particularly in educational work, which we may remind ourselves is more comprehensive than teaching, the spirit in which the work is done determines the value of it more than the physical performance. And in assessing Prof. Ittyerah's contribution, we shall have missed the most significant part of it if we fail to take into account, the spirit which he brought to bear on his work, on every little bit of it.

It has been said that "there is no action so slight or so mean, but it may be done to a great purpose and therefore enobled. Nor is any purpose so great but that slight actions may help it, most especially that chief of all purposes, pleasing of God." Anyone who has understood Prof. Ittyerah, will regard him as one who made a realous and unremitting endeavour to apply this principle of conduct and to invest the humdrum affairs of everyday with the dignity of a noble purpose.

The truly great, in past and contemporary history, have been persons whose paths through life have been illumined by some great ethical ideal or religious faith and who made a total surrender of themselves to such ideal of faith. Without succumbing to base temptations, they hold on to their decisions and move on, irrespective of the worldly criticisms. Without exaggeration, I feel like placing Prof. Ittyerah in the galaxy of such people.

I vividly remember, in 1946 a few students attracted the attention of the police by their "Objected to" political activities and there was an imminent threat of their being arrested and taken away for 'suitable disposal' by them. Those students were considered by quite a good number of teachers and students as disturbing elements in the College life and many even considered their disappearance from the college a good riddance. But Prof. Ittyerah's view on the matter was different. To him a "Thank God, they are away" attitude was an absolute denial of one of the supreme values of education-the sunctity of the student-teacher relationship-to which he had totally surrendered himself. So he waited late into night for hours in the town to contact the L.G. of Police and succeeded in rescuing the 'misguided young men' from the danger that would have overtaken them. This is, only one among the many examples, which one may be able to cite, of an attitude that was with him, daily in action, when he was at the Union Christian.

Ruskin illustrates this quality of absolute surrender of the truly great to some great ideal by

a quaint example. "Exactly in proportion to the majesty of things in the scale of being is the completeness of their obedience to the laws that one set over them. Gravitation is less instantly obeyed by a speck of dust than it is by the Sun and the Moon". The measure of man's greatness is the measure of such surrender.

Patient, wise, gentle and loving, Prof. Irryerah, we used to feel, loved the College more than himself. The members of the college community were only members of his family for him. That paternal affection and love may have at times even made him appear a bit 'unreasonable' to others, the affectionate scolding of a parent, the son may not understand always. If the teachers and students of this college, right from its early days have been showing great treasures of humanism lie in there, by their activities through the

Social Service League, I believe the inspiration for them did flow from the Saint Chacko and Proflttyerah. I have heard many among the humble folks in the locality exclaiming during Frof. Ittyerah's days here "Even burning fire will cool down in front of him".

A character in Plato's 'Republic' a man full of years, was asked by Socrates what it was that gave him happiness in his old age. His reply was that it was his consciousness that he had lived a just life. In the Socratic sense a just life is a life of comprehensive goodness. If some one asks about Prof. Itryerah, how it is possible with him to afford to be active for his college even at seventy five, I would say, it is because of his continuing just life in the Socratic sense. I hope and pray that he may be granted long years of service and activity to the College and its people.

K. C. CHACKO

A. M. VARKI

C. P. MATHEW

V. M. ITTYERAH

Grams: "Motimahal"

Phone: 5611 (5 lines)

MOTI MAHAL MANGALORE-1

South India's Largest & Most Charming Hotel,

Tastefully decorated accommodation with modern amenities and large family suites.

Modern Dining Hall with Dinner-Dance-Cabaret

Centrally airconditioned and fully licensed.

Banquet and Conference Facilities.

Superb Indian, Chinese, Mughlai, Continental Cuisine. Underground Car Parking

With compliments from

POYSHA INDUSTRIAL CO. LTD.

Manufacturers of open top Sanitary Cans & General Line tin containers

BOMBAY - DELHI - COCHIN

Grams: CHEMIGLASS

Phone: Off, 31580

Res. 31580

QUALITY TRADERS

Narakathra Road, Gunapai Mukku, **ERNAKULAM-COCHIN-11**

Authorised Stockists for:-

Borosil Glass Works Limited. BDH Lab: Chem: Division of Glaxo. Sarabhai M. Chemicals Dvt. Limited.

RELIABLE HOUSE FOR

Laboratory

Glass, Porcelain, Silica

'Whatman'

Nickel, Polythene & Platinum ware.

'Unioptik'

Filter Papers and Products,

'Instruments'

Microscopes & Objectives

Balances, Centrifuges, Stirrers, Ovens Incubators, Water Bath & Still etc.

'Measuring'

Thermometers, Hydrometers & other appliances,

UNIQUE TRADING CORPORATION

Authorized Distributors for 'CORNING' LABORATORY GLASS WARES & 'WHATMAN' FILTER PAPERS

Grams: 'UNILAB' 221, Sheriff Devji St., BOMBAY - 3

Phones: 326227-28

With a network of OVER 980 OFFICES ALL OVER THE COUNTRY and Deposit of OVER 575 CRORES

Offers every kind of Banking Business including finance to Priority Sectors

Small Scale Industries & Agriculture, etc. CENTRAL BANK OF INDIA

Central Office: BOMBAY

Cochin Group Office: Bazar Road, Mattaucherry, Cochin - 2 Total Branches in Kerala: 39

FAR FROM THE MADDING CROWD THERE IS AN ULTRA MODERN CROWD STEP IN

PRIMROSE DRIVINN

(RESTAURANT) RAVIPURAM COCHIN-15

Phone: 7109

FOR ALL REQUIREMENTS IN PHILIPS RADIOS FOR ALL REQUIREMENTS IN FHILIPS KADIUS COMPONENTS, P. A. EQUIPMENTS. LAMPS & FITTINGS ETC.,

ERNAKULAM RADIO COMPANY BROADWAY " M. G. ROAD " ERNAKULAM

ROUND WEST, TRICHUR

Stockist for: Polydor Records, Sumeet Mixets & Evercady Batteries

HE PROFITS MOST WHO SERVES BEST With best compliments from

S. T. REDDIAR & SONS

(Estd. 1886)

QUILON, ALLEPPEY, ERNAKULAM

TOSMNIWAL

Constant Temperature Bath Laboratory & Industrial Vacuum Pumps (Single Stage & Double Stage) Polarograph Vacuum Tube Volt Meters etc.,

also available OSCILLOSCOPES in 11 models for different applications.

For further details contact:

TOSHNIWAL BROTHERS PVT. LTD.,

Round Tana, Mount Road, Madras 2.

With best compliments from

KERAFIL **PLASTICS**

Kottai, Nedumbassery, Angamaly, Kerala.

5th, Floor, Chheda Bhavan Surat Street, Bombay.

Telephone No. 112 (Alwaye) Telephone No. 337275 (Bombay) Telegram: KERAFIL Alwaye.

Manufacturers of Cycle Tyres and Cycle Tubes.

AIRLINES HOTEL

Vegetarian, Boarding, Lodging & A Drive-in-Restaurant

No. 4, MADRAS BANK ROAD :: BANGALORE - 1

PBX : 53786, 53787

Grama; Alinesotel

in Mysore

HOTEL SUJATA

Vegetarian, Boarding, Lodging & Restaurant

THAK NAGAR MYSORE-7

Mgr. Prop. 22211

Tel. PBX, 21873, 21775 21475

With best compliments from;

JAINSONS SCIENTIFIC TRADERS

Manufacturer's Representatives & Stockists

13, U. B. BUNGALOW ROAD,

Jawahar Nagar, Delhi-7

medically her profession in a constraint

GALAXY OF ILLUSTRIOUS GURUS...

എം. ഈ, ചെറിയാൻ

ഡി. പി. ഉണ്ണി

വിദർശേഷം കേസരിയായിരുന്നു, ചഞ്ചിരസാരി തുപ്രവായിരുന്നു, ഗവേഷക വിദ്യേസ്യയിരുന്നു പ്രി. പത്തവായത്തുനിയെ വൈയരിപ്പ്പിക്കാൻ ഇവിടെ വരുക്കുന്നു. (അതേരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ വിലയി അതേരത്തും ചണ്ഡിതയായത്തും, സാവിതുകാരയാ വു കരും). ഇന്തരായ ഇരവയ്റ്റു, സോവയനായ വു നിന്റെ പുറവി മാത്രമാണ് ഇവിടെ അതുവായ മണ്ണിഡ് നാലക്കുള്ളവെം ആലുവാ കോളജിൽ ചെലവഴിക്ക് നാള് ജീവിതത്തിലെ "നല്ലകാല" മാത്രം ഈ കായയളവിൽ വരുപ്പെടിക്ക് വരുക്കുള്ളവും കാരും ഇരുവായത്ത്വിക്കായത്ത്വെക്കായ എത്തുക്ക് പരിച്ചയ് യുപ്പായം വെവരം ഇത്തിലും ബന്ധത്തിനുകരിയായി കാരുവുക്കെ വരിച്ചയ് യുപ്പായം വെവരം ഇത്തിലും ബന്ധത്തിനുകരിയായി അടത്തുപെങ്ങവെന്നുക്കുള്ളവെത്ത്, ലവിടെ, സ്വര്ദ്ദേഹത്തുകവും അയവിവരുക്കുള്ളവെത്ത്വ് വരുക്കുള്ളവും സാദേശ്യത്ത്വിക്കുകയ്ക്കാണ്, ലവിടെ, സ്വര്ദ്ദേഹത്തെ അയവിവരുകരുത്ത്വന്റെ, ലവിടെ,

രോൻ പഠിച്ചിട്ടള്ള വിഷതങ്ങളിർ എവിഷ് ഇട്ട അർ നെസ്റ്റ് ലായിരുന്നത്. മായുളോയിരുന്ന എന്നാ രോ എൻറ പര്യം (ഇന്ത് മാള് "പുഠാരന്"പരിയമാ വേരനായതന്ന ഡി. ചി. ഉണ്ണി, പോളോടിർ വേരനായതന്ന ഡി. ചി. ഉണ്ണി, പോളോടിർ രവരനായത്ര ഡി. ചി. ഉണ്ണി, പോളോടർ അന്നയല്ല നാലുകൊല്ലത്താക്കിയിൽ അദ്ദേഹത്തോട് വളരെയട്ടക്കുവാനം എന്റെ "ക്കായള് യുരിപത്തി" വാരത്തെയരിത്തിൻം, അട്ടക്കം തോടം അവരുത്തെള് വിമർശിക്കയും വിമർശിക്കപ്പട്ടകയും ഒധ യ്യിരുന്ന ഡി. പി. ഉസ്റ്റി തന്നത്തെ സാഹിത്യ ലോക നിർ ഒരു പേടിസാപ്പരായിരുന്നു. സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു സംഹാമൂർഗിയായി അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന

പാക്കെ താധ്യാപകനായ ഉണ്ണിസ്റ്റാർ വ്യത്യസ്ത നായിരുന്നു. പാരാഗാനാൻ, സാതചികൻ, ഉപോദായേ റിയ ഉയും ഷർട്ടം കവിയിയം, പ്യേതിരസിറഞ്ഞ മന ഹാസം പരന്ന പോരാവം, പിരുസഹരമായ മരനമാ വം—ഉണ്ണിസർ വിദ്യാത്രികുടെ ആരാധനാചാരു മായിരുന്നു.

എം എം. വകിസർ ഷെക്രീപിൽ പാിപ്പിക്കു ന്തു പോലെയയിലെ മണ്ണിസ്റ്റാരിന്റെ മലയാളം മാസ്റ്റര്. പാിപ്പിക്കുന്നത്ത്യമാകളെ, തായാശാസ്ത്രം സാനിത്യം പാടത്തോ അത്വയസംസ്ത്രൂരം തുടി യാരാമായിരിക്കം ഓരോ ടിവസവും. യംഗ്രീഷിലും സംസ്ക്രത്തിലം യാട്ടേറാരിനുബയിലെ വ്യത് പഞ്ചി ഈ വരാഷത്തുളെ സചാരസും വാധിപ്പിച്ചു കോടുകിരനം. ഇട്ടെ? സാനിത്യലാകത്തിലെ തന്റെ സതീത്വുറെ അദ്ദേഹം വെടുക്കോര്യം, സി. ഒഎം വാ സി. എസ്. നായർ കട്ടിക്കുള്ളവാറർ, സി. ഒഎം വാ മൻ നായർ, ചോഗ്രീപ്പെടെ ഇതിലുടെടുട്ടം

്യംഗാര ്യോകങ്ങ് ഉണ്ണിസ്റ്റാറിന്റെ ഒരു ബല മറിനയോയിരുന്നു. മൈററ്റ് വെദ്ധതിയെങ്കിലുമാറി കാരെ തയിരൻറ്റ് ചാവ്യായ ടിപ്പതിപേരയാതെ തെ ളാസ്റ്റം തിരകയില്ല. അപ്പോത്രെ ആ സേികയപം മറിയുടെ പ്രധാരം നെയ്യിരുന്നു ഇതിന കാല് ട്രൈസ് പ്രധാരനം നല്ലിയപ്പോദയിരുന്നും തന്നിക്കാരത്. പ്രധാരനം നല്ലിയപ്പോദയിരുന്നും അന്ന് ബി. എം ഇസ്സ് പ്രസായിരുന്ന ഏര വിദ്യോ അന്ന് സി. എം ഇസ്സ് പ്രസായിരുന്നു എരു വിദ്യാ വേകവിരവരാത്തിന് കടിഞ്ഞാതിട്ടിരുന്നുംവന്നും അന്നന്നും

മേവള്ളവർ സാധാരണ പ്രതിക്കിക്കാത്തള് ചെയ്യ ന്നതിൽ മുണ്ണിസ്റ്റാർ സവയം സന്തോഷിച്ചിരുന്നു. (മാളേമറത്തിന്റെ വിശ്യാന ഗൈലിയം അതായി രണ്ട) ഒരിയ്ക്കർ റോള്ആ് വോസ്റ്റർ ദിയാബോ രണ്ടി അങ്ങള്ളോടെൽ മരണിച്ചു. ശ്രീ എം. ചി. മ തഥേൻറ ചോടിയോത പ്രാക്ഷാശേഷപ്പം പഴി ചാടിയിലുത്തയിരുന്നു. ചുതക്കത്തിൽ സാധാരങ്ങ യിർ വൃതൃസ്ഥാരയം, മറച്ചു മാതാളികരിച്ചു ഒരു പരി പാടിയാണ് നേത്താ ആസ്യത്തം ചെയ്യത്. പാരത, ഉത്തായരെത്താന്നാ! അധ്യക്തുസംഗം ശ്രദ്ധമായ "രാജാവിക്കോ" ഇംഗ്രീഷിൽ. ചിലപ്പോടോരെം വെ യരംക്രസ്സർയ തന്നേശം ഇംഗ്രീഷിലെടുക്കുന്നും മ സ്സൂരാവർ ഒരു ശവിക്രയി"യായിരുന്നു.

തുപ്പെയിലെ തുവന്റയാക് പോളവെ സ്വന്തം വിശേത്മികളുടെ അഭ്യയത്തിലുന്നായിരുന്ന തുകാരന്മ മണ്ണിയറിലും അത്യയികമായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും ബോളത്തിൽ കാല്യേറെ പിടിയുള്ളവരുടെകായ്ക്കതിൽ. വ്യക്തിപരമായ മത്തലോം ഉത്തം കാരവുടെക്കെ ഉത അതാവാസ്സാം മാത്രം അതുവിക്കാനാകടിച്ചുന്നുള്ള.

1941ൽ ബി. എ. പരീഷോപലം അറിഞ്ഞ സ യം, ബി. എയ്യ" സേക്കൻവ" പാർട്ടായ മലയാള തിൽ ഒരു നോം ്രാസ്സ് ക്യെ അന്നാരെ തിരതാം ഉർ സവ്യക്ഷാശായിൽ ഉപ്പോയ ി അ ഒളു. അ തിരും ഒന്നാംസ്ഥാനം എസിയ്ക്കാണ്ടെ" കരുപിടി ക്വാന ഉണ്ണിസ്പാറിന് പെട്ടന്ത് കഴിഞ്ഞു. ഇതിൽ

എന്നെക്കാരം കടതൽ സന്തോഷിവുള് എൻൊ ഗ്രത ളതോരം വിശിഷ്യ ഉണ്ണിസ്സാരമായിരുന്നു. എൻറ ല വിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനായിയന്ന കുടയർ ആകാംക്കു. അ നെനിക്കുന്ന നിട്ട്രം ഞാൻ പലവുത ആവന് ിച്ചിട്ട ള്ളതാണ്, പല സനർത്തെളിലും അകാരിയാൻ, നിഞ്ഞാം മലയാളം എം. എ സ്ത്രീ ചോകണം. നിത്താംകൊത്ന് പ്രാ സ്സൂരിട്ടമെന്നുളതിൽ എന്നിത്ര സംശേശമില്ല. അതുകഴി അതൽ നിങ്ങാംകൊടയുമാനം ബരിക്കവാൻ എനിക്ക ചിലതോക്കെ ചെയ്യവാൻ സാധിക്കം. ജിൽമരണെ സാധാരണശരിക്ക് സാകര്യങ്ങായില്ലെ ങിൽ, നിങ്ങാക്കിവിടൊരു പ്രദേശനം കിട്ടന്നതിന് കുറുവാരം അവധിയെടുക്കാനം ബാൻ ആശാരാണ്". ** എന്നിങ്ങനെപോയി ആ ളപദേശം. തോന് കൊളേജ് വിടുന്ന സമയതോണ്ട് അന്നാണ്ട് ഇണ്ണിസ്ക്ക് എന്ന വലിയ മന്ദ്രപ്പുനെ നോൻ രാവിഷം മനസ്സിലാക്കി mican compe francompanios contun വാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഭാവത്തിനാ" മുൻപിൽ എൻറെ ലെ താണപോയി. ഉന്നതനായ ഉണ്ണിസ്റ്റാർ!

T. S. Venkatraman

(Prof T. S. Venkatraman who made Mathmatics poetry to his students was many a person to the Union Christian College for a period of over three decades. After his service in the College, he had settled at Erode, where he breathed his last on 27th of Feb. 1969. Rev. K. C. Joseph who paints Prof. Venkatraman in this article was a student of the College and later lecturer and professor of English here. Now he is working on the staff of the World Council of Churches in Geneva.-Ed)

I feel a bit nervous in attempting to scribble a few words about the late Professor T. S. Venkatraman. The nervousness was due to a conflict within me between a desire to say a great deal about this great teacher, and a feeling that I would never find adequate expression for all my thoughts about him.

To me, Shri Venkatraman was like a Classical poem, perfect in its composition—profound ideas embodied in beautiful verse, satisfying the most musical ear. He often reminded me of the wellknown Greek ideal of perfect balance. He wellknown Greek ideal of perfect balance. He wellknown Greek ideal of perfect balance he self-been his steady aim. Among the great men of been his steady aim. Among the great men of history, Marcus Aurelius has been the prototype history, Marcus Aurelius has been one of University, Shri Venkatraman has been one of University, Shri Venkatraman has been one of University, Shri Venkatraman has been one of foundly. I consider it a blessing to have known this great man.

Amidst all the roughness, coarseness, and unloveliness in the so-called modern society, what
a refreshing experience it was to meet a person
like Mr. Venkataraman: There was in him no conscious attempt to be popular, no seeking to
meet a person
acious attempt to be popular, no cantakerousimpress others, no boastfulness, no cantakerousness, no superiority complex, no delight in defeatness, no superiority complex. His complete freedom
ing others in argument. His complete everyone
from the weakness of trying to please everyone
from the weakness of trying to please over the
somehow, his independence of judgement, and his

conscious endeavour to aviod prejudices of all kind, did make him one of the best of counsellors. He had been one of those rare souls from whom advice could be accepted without fear of being misled. He once told me: "I like to base my attitude to any other person on my own experience of that person; I don't like to be led by the prejudices of others" What a sound principle to be followed in our attitude to others;

Without reservation I should say, Shri Venkatraman was the most effective and interesting
Mathematics teacher I have ever come across.
I still remember the rapt attention with which i
used to devour every word in his classes when I
was a student of Mathematics in the Union Christian College. There was real poetry in his teaching of Mathematics, but there was also the most
down right realism, the greatest clarity and efficiency in exposition. Shri Venkatraman had not
been one of those Professors of Mathematics
who used to take pride in being incomprehensible.
The worst student could follow him. In fact it
can be safely said that if a student did not understand a problem in Mathematics discussed by
Mr. Venkatraman, it was a sure sign that that studentought to change over to some other subject.

After I became a teacher at Union Christian College, once I was worried about my relations with some students, Mr. Venkatraman, guessing that in my youthful inexperience I had hurr the feelings of those students, called me aside and said: "Here is a good principle for any teacher: Teach your students as though they knew nothing. But always treat them as though they knew nothing." Respect for students is, in other words a necessary qualification for a good teacher. How well Mr. Venkatraman exemplified this dictum in his own relations with students: No wonder, he is one of the most respected of teachers. Respect begets respect. Courtesy begets courtesy.

Mr. Venkatramsn was one of the most refined and courteous of men. He had been to me, the nearest approach to Newman's ideal gentleman. The nobility and grace of Shri Venkataraman had been among the formative influences in the growth of the Union Christian College.

Almost every activity in the College, had sometimes or other been captained and guided most efficiently by Prof. Venkataraman. As an efficient librarian, editor of the College magazine, treasurer of Social Service League and in many other capacities, Prof. Venkatraman did prove his mettle and value at the College. The Alwaye Sangectha Sabha is a standing monument for his activities outside. Anybody concerned of the Union Christian College will thank God for the services of the gifted Prof. Venkatraman.

A. Aruvamudha Ayyangar

(Prof. A. Arwamudha Ayyangar, joinea the English Department of this College in 1929 and retirea in 1954 as the professor and Head of the Department of English. A pillar of strength when he was here, Shri Ayyangar was keeping intouch with the college viti he breathed his last in November 1971-Ed.)

After twenty years, I was able to attend the College day celebrations of the Union Christian College, my Alma Mater, last year. When a distinguished professor rose to the platform to propose the vote of thanks, I was reminded of my student days at the College, during which Prof. A. Atwamudha Ayyangar was considered the inevitable person, at any public meeting in the College, to propose the vote of thanks in his inimitable atyle. Returning home, I found my memory to be refusing to retire from the random thoughts about Prof. Ayyangar. He was more than a teacher-he was many a person or thing to us students.

His genial presence and good humour and his out spoken comments on men and matters we have always loved and admired. Mr. Ayyangar often reminded me of two famous English writers. Dean lage and Thomas Carlyle. In some respects he resembled the one, and in some other respects the other.

We considered him a tower of strength in the department of English. When we had any doubts about anything and whenever caution made us undecided or hesitant on any question, we had only to turn to him to get an absolutely unequivocal and forthright answer. He was for us a veritWhat has impressed me most about Mr. Ayyangar is his transparent sincerity and guile-lessness. There was always a refreshing frankness which made dealings with him a real joy. One who hated crookedness and underhand dealings Mr. Ayyangat had no use for the questionable processes of diplomacy. He loved clarity, order-liness, and straightforwardness in dealings. And his honesty did enable him to cut many a gordian knot.

We students had always felt that Mr. Ayyangar is a born aristocrat in the true sense of the word. Something dignified and noble could be observed about everything he said or did. With none of the ostentation and showmanship that go with one type of aristocrat, he was one of those great souls who combined high thinking and plain living in the most natural way.

When I was a student of his, even the way he dressed and the way he walked used to impress us students. In those days he wore a turban, and the nod of his head which gave emphasis to the choice words he spoke, sent the idea home into our hearts, I still remember vividly my seat in the front row in our class in the Central Hall (Now UP-Ed), where I used to sit with rapt attention devouring every word in his learned discourse on Carlyle. We used to think that here was Carlyle himself holding forth on the degeneracy of these later days.

Those were days when Mr. A. M. Varki used to take Shakespeare for us. Mr. Varki was so distinguished a teacher of Shakespeare, that when he was gone the question arose "Who after Varki?" But Mr. Ayyangar came forth with his forthright answer. I have heard from Proflityerah that it was at a time when Mr. Ayyangar had many other lucrative offers that he accepted to work at the Union Christian College. Thanks to the efforts of Mr. K. C. Chacko, the Saint of the Alwaye Hill, Mr. Ayyanger joined the Alwaye College and enriched the English Department. In the name of generations of students who were blessed by the scholarship and wisdom of Prof. Ayyangar, let me thank Him for him.

ചൊന: കാറിപ്പ് മയംബഴിഞ്

പ്പൊ. വഗ്ഗീസ് ഇട്ടിയവിരാ,

അര നുഠറാണ്ടു കാലത്തോളം കേരളത്തി ഒൻറ സാമുഹ്യ സാംസ്കാരിക മണ്ഡല അളിൽ ഒരു നവോത്ഥാനത്തിന് സാ വെറ്റും വഹിച്ച പ്രൊവ. കററിപ്പുഴ ഇട കലാലയത്തിൽ മുപ്പത്തിരണ്ടു വർഷ രോലം അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. ഈ ക ലാലയത്തിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻ ഗാമിയായുപ്പെറ്റായിരുന്നു ഇട്ടിയുവിരാ ഈ ലേഖനത്തിൽ, യുഗപ്രഭാവനായ അൻറ മുൻഗാമിയുടെ അപദാനങ്ങളും പ്രകീർത്തിക്കുകയാണും. —പി

എല്ലവാ യുതിയൻ കിന്യൂൻ കോളേജിലെ ആ ദ്യക്ഷാലാധ്യാചകരിൽ ബാള്ളയാ ഇദ്യേയന്തം അവി നുരയ്ക്കിയായ് പ്രോഫ: കററി പ്രത്യിയന്ത്രായ ഒരു വ്യക്തിയായ് പ്രോഫ: കററി പ്രത്യിയന്ത്രായ ഒരു വ്യക്തിയായ് പ്രോഫ: കററി പ്രത്യിയന്ത്രായ വ്യക്തിയായ് പ്രാവധനാം പ്രത്യിയ പ്രവയനാം അഭിയ പാരവം അദ്യാഗായിയും ചണ്ടിക്കായ ഒരു സാഹിത്വകായ കരു പ്രവയത്തിയും ചണ്ടിക്കായ ഒരു സാഹിത്വകായ കരു വ്യക്തിയും അത്യിയ കുറിയും ഒരു വ്യക്തിയും ഒരു വിത്രകൻ, നിഷ്ട്രചക്തായ ഒരു നിരുപകൻ, പ്രത്യേശത്ത്ര ഒരു വിത്രകൻ, നിഷ്ട്രചക്തായ ഒരു നിരുപകൻ, പ്രത്യേശത്തായും അത്യായിയും അത്യിയായി കരിലും ഒരു വിത്രക്കിൽ ആരുപ്പിയ തിലക്ഷിൽ കരെളിയർക്കും ആരാദ്യവായിത്തിർന്നിട്ടുള്ള ഒരു വിവാവ്യക്തിയാണ്ട് എന്നാവ്യക്തിയാണ്ട് എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രെ എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം പര്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്ത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്തിയാത്രം എന്നാവ്യക്ത്രം എന്നാവ്യക്ത്യക്ത്രം എന്നാവ്യക്ത്രം എന്നാവ്യക്ത്രം എന്നാവ്യക്ത്രം എന്നാവ്യക്ത്രം എന്നാവ്യക്ത്രം എന്നാവ്യക്ത്രം എന്നാവ്യക്ത്രം എന്നാവ്യക്ത്രം എ

തുലുവായിൽ നിന്നം നാലാബ് മൈർ അക്കല ഇതു കാറിപ്പുടേയന്ന ഗ്രാമ്മലിൽ കവണാട്ട് വിട്ടിൽ ചോകിയത്തുമെയും ഇത്തോയ്യർ ശക്കൻ നമ്പുരി തിൽ തരിച്ച അദ്ദേഹം 1922-ൽ സെൻറ് മേര്സ് പരിച്ച് അദ്ദേഹം 1922-ൽ സെൻറ് മേര്സ് പരിച്ച് സെൻറ് നിന്ന് സ്ത്രീം ചൈനൽ പരിഷ പരിച്ച് സംഗോഷം ആവ്രോ അര്ലെ.താര്യരം സംസ്ക ത്ര സ്ത്രീലെ ഇംഗ്രീഷയുടെ പരായി മാര്യുഗിക ടിവിതം ആരംഭിച്ച്. അടെ ചയാശ്രമാതിലെ അന്ത്ര വാസിയായിക്കഴിച്ചുന്ന അക്കാലാസ്ത്ര് അവിടത്തെ ഹേഡ്യാസ്റ്റങ്ങം അമാധ പണ്ഡിതനമായിരുന്ന ശ്രീ കെ. കെ. രാഭ്യൂണിക്കുടെയുക്കൻ നാലങ്ങു വർഷ കാലം സംസ്കൃതം പരിച്ച്, കാവുനാടകാലതാര പ പൃത്രമുള്ള വൃർപത്തി സന്ധാദിച്ചതിയ പുറാമ മദ്രം സ് സാവ്യകലായാലയുടെ വിദ്വാൻ പരീക്കയ്ക്കു ചേർ അന്ത്ര ചെയ്യു. ഇടി നാരായണുത്രസ്ഥാദികള മായി തട്ടത്ത സമ്പർക്കം ചുലർത്തുന്നതിനം അദ്രേ ഹെത്തിൽ നിന്ന് സാവ്യഹു പ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രവേദ നേരം മാട്രുന്നതിനും ഇക്കാലത്ത് അദ്രേഹത്തിൽ പ്രവേദ

വറ്റിസ് ഇട്ടിയവിരാ

ളിനുളർ കോളേജിൽ ജാലുവകനായിപ്പോർന്ന അ ളേഹം മളാസ് യുസിവേഴ്സിവറിയിൽ നിന്നം പ്ര ശസ്തായ വിധം എം ഏം ബിത്യം നേടുകയും പ്രോ ഫസ്റ്റർ ഡി. പി. മണ്ണിയ്ക്കു ശേഷം മലയുള വിജ ഗാലുക്കന്നം പ്രൊബന്ധകായിത്തിയകയും ചെയ്യും 32 വർഷത്തെ പ്രശസ്ത സവയത്തിയ ശേഷം 1961ൽ അട്ടേവം കോളേജിലെ ഉദ്യോഗയതിൽ നിന്ന് വിത മിച്ചം 1968 മേൽ മരിക്കുന്നു വരെ അുളവ്യം കേരള സാഹിത്യ അകാദമിയുടെ പ്രസിഡന്റായിരുന്നു. ക്രാര് കേരള സാപ്രകാശാല സെനാവ്", ബോർ ഡ്, ഹേര് സ്റ്റവ്സ്", കേരിയ ഓഷാ ഗ്രന്ഥ മെന്നു ഒം, എന്നിയിലെ അംഗം, കേരള സാഹിത്യ സ മിതിയുടെ പ്രസിഡത്യ", സ്റ്റേറ്റ് ബാംഗേ.ജ് ജൻ സ്റ്റോപ്പടിൽ ഓണേവിതിയംഗം, മലയന വിവാ ത്രത്തിന്റെ ചീഫ് എഡിറാർ ഇടങ്ങി വിവിധ യിലുകളിൽ അദ്ദേഹം പ്രശായ സേവനം നിച്ച്കറി ചിട്ടത്യ". സോബ്രൻ തോംബോസിസ് രോഗം ബാധിച്ച അദ്ദേഹം പ്രതായ്യ് ആവാഴ്ചക്കാലം റോഗ ശ്യോഡംവിയായിക്കഴിഞ്ഞ ഗേഷം 1971 കെര്യൂന്റി 11-ാം തിയതി ഇവാലോക വാസം വെടി

കേരളിയ ജാസുദ്ധയത്തിന്റെ ജീവിയത്തെ ഒ പ്രചാത്ര പ്രത്യിച്ചുവ് ചെത്തിന്റെ അസ്ഥാര്യാ അരം, രാനാചാരത്താം, രാസത്താത്താം എന്നിവ ജൂമിയയി ചാലാരം ഇർത്തി വിയയം വാറിക്കും യം സൂദ്ധയായ പുരോഗതിയിലെട്ടു നയിക്കും ചെയ്യുന്നെ പുരോഗതിയിലെട്ടു നയിക്കും ചെയ്യുന്നെ പുരോഗതിയില് സ്ഥാര്യിലായി രിക്കം ഓറി വേദ്യകാരം വുര്ന്ന വണ്ന കേ കുന്നു അത്തരം ചാര്യത്തെ വണ്ന കേ രൂവ്യം സമുക്കുവര്യത്തിലും ഇത് നുക്കും ഭാവയ പ്രോഗത്തിലെ യാനാകവും രാക്കസിയവുടെ വരു അ പ്രത്യില് അത്തരം വരുത്തെ വന്ന

nos son masson ordi unessami,, merejajiesmu oras estini monja, neile ajanema ermele "neue nomiter uni ermele

വുന്നു വിതാവിവരെക്കാര് വേദ്യിച്ച് പ്രാരം തരുത്താന് തുരോസ്യായെക്കാര് വേദ്യിച്ച് പ്രാരം തരുത്താക്കാര് പ്രോരം തരുത്താക്കാര് പ്രാരം വിശാരായം പ്രാരം അവരെയായ പ്രവര്യത്തിൽ പ്രാരം പര്യായിൽ പരവര്യായിൽ പര്യായിൽ പരവരത്രത്തിൽ പരവര്യത്തിൽ പര്യായിൽ പരവര്യായിൽ പരവരത്രത്തിൽ പരവര്യത്തിൽ പര്യായിൽ പരവര്യായിൽ പരവരത്രത്തിൽ പര്യായിൽ പരത്രത്തിൽ പരത്രവരത്രത്തിൽ പര്യായിൽ പര്യ

സാഹിയുകാരനേന്ന നിലയിൽ ശ്രീകാറിപ്പുട അൻറ വുക്തിമുളപതിരുള്ള തിതുപത്തപരമായ ശരു മുബന്ധങ്ങളടെ മംഗത്താണ്. മലയാളഭാഷസ്സ് പുറ ടെ, സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും കൂടി വിവിധ വിരുതാനശാരകളിൽ അഗാധമായ അവഗാദാം നേടി യ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബന്ധങ്ങാം പാണ്ഡിയു ത്തിന്റെയും സഹൃദയത്വത്തിന്റെയും സവിശേഷ ഒദ്ദ കരം വഹിക്ഷനവയാണ്. വിച്ചല ഗ്രവങ്ങളൊന്നം വിരചിക്കവാൻ അദ്ദേഹം ഉദ്യമിക്കുയുന്നായില്ല. അ പ്രേസ്ത എന്തിയില്ലെ വിത്രാനങ്ങളം ഉപനുസ ങ്ങളം സമാഹരിച്ച" സാഹിതിയം, നവദർശനം, വി മർശര്യൂ, നിരിഷണം, ചിന്താതരംഗം, ഇവവാഥലാ കനം, മാനാസുവ്രസം, മനനമണ്ഡലം, സാഹിതി കൗളകം, ദീപാവലി എന്നിങ്ങനെ പാനുപ്രമാന്ധ അരം അദ്ദേഹം പ്രസിംഗീകരിച്ചിട്ടത്ത്. ഇവയ്ല പറ മെ വിമാരവിപ്രവും 'എല്ലാമരംമുതം സഹോദരർ' എന്നൊത വിവർടനോടും രാദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികള് യിട്ടത്യ്. സാഹിയുപ്പവർത്തക സാവകരണസംഘം ബ്ഗുംപുരവുപ്പുള്ള ,യാവ്ദ്ദ്ദ്രയ യോടെയക്യു ജംവധിവെയുടാം, യലതാളമുമുള്ള ചീഠാവിം മലയാവം വീണ ഒരു ഉപനുവസ സമാഹാരം അന്നയാണ്.

്ന്നാനക്കണിവാല്പ്രവാധിയുടെ വിച്ചു പുരോഗതനവാദിയെന്നോ മാത്രമുള്ള ഒരു ലേബലിന് ള്ളിൽ കുറവ്വിശേരം ബ<u>ാറ</u>്രബോശ വുക്തിയപര്ത്ത മതുക്കി നിവ<u>ത്ത</u>വാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്ര[ം] അദ്ദേഹത്തോട് വെയ്യുന്ന കട്ടാര ഒരനിയിയായിരിക്കും. ആദ്യകാലി ത്ത് അമെചരചിനാകനം ഈഗചരവിശചാസിയ^{മാ} യിരുന്ന അദ്ദേഹം പിന്നീട് യാഥാസ്ഥിതികത്വ ത്തിന്റേ നേരെ പ്രതിഷേധ ഗത്തെ മുടക്കുന്ന വീ പ്ളവകാരിയം യക്തിവാദിയായം നിരീശചരനായി ത്രൈസം മാവവാരണായ കാരണങ്ങാം എതെങ്കില് ജീവചരിത്ര കളുകിക്കും അനേ.പംബിച്ച കണ്ടെത്രവാൻ ളേമിക്കുന്നത്ര പ്രയോഭനകരമായിരിക്കും. രസകരങ്ങ ളായ അനേകം വൈതാധുമ്മുളടെ ഒരു സമാഹാരമായി രുപ്പു കുറിച്ചു കുടെ ജീവിതം. ഒരു വശത്തി അദ്ദേഹം വുക്തിവാദിയം നിരീശേഷനമായിരുന്ന ജ്യയ്യ യാവരാത്തും ഷ്യാവേദം വലുക താരാഭവുമേ_{സ്} സികളെപ്പോലും അതിശയിഷന നിസചർത്ഥതയ് നൽന്തിത്തും മന്ദ്രഷ്യസ്പോവാം അദ്ദേഹം ബ്വദർശിപ്പി പ്പിതന്നു. എല്ലാദിവസവും പ്രദാതസ്കാനം കഴിഞ്ഞു വ ന്നാൽ ഭരണൂമിനിരവ സമയം ഒരു തോഗിവയ്യാറ പ്പോലെ നിവധത്വായുട്ടായുന്നു അദ്ദേശത്തിയും ഒരു പതിവായിയനും. കാരിപ്പുടയെപ്പോലെ വൃകതി

ഇതാ മുഖംമുടി വയ്ക്കാത്ത ഒരു മനഷ്യൻ

(കെ. എസ്സ്⁰, വിശചംഭരദാസ്⁰, ദേശം.)

grantlett warent opening താധുരപന കാലഘട്ടത്തിലെ അവസാനവർഷങ്ങളിൽ നാലുവർഷക്കാലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാത്മിയായി രിയ്യാനള്ള അപ്പുവ്വഭാഗും കൈവന ഒരാളെന്നതില യിൽ, തികുച്ചം ഒരു ശിഷുൻറ കാട്ടപ്പാടിലൂടെ ആ ചുവാറുനെ അന്നറുരിയ്ക്കാനള്ള ഒരെളിയ ഈം കാള മാണിത്ര". 1957-'58 വിദ്യാഭ്യാസ വർഷത്തിൽ ആ ്റാധ യുത്നിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ വിദ്യാത്ഥിക ട്രായി ചേന്ന ഞങ്ങളുടെ ബാപ്പ് 1961 മാർച്ച്യമാസ യമിൽ ബിതദ ചരീഷങ്ങളുമി പുരത്തിനമുന്നും, പോരം. കററിപ്പുഴ തന്റെ ദീർഫ്യമായ അദ്ധ്യാവയ ജീ വിരാതിൽ നിന്ദ്ര വിടരിയ്ക്കുന്നും മത്മിച്ചായിരണം പ്രാച്ചിവിശുദ്ധനവും സ്വേഹവർമാവുമാനൊര് താളവ ൂട്ടിറത്യമന്ത്ര അവട്ടിച്ചെട്ടാവും ജ്ജോം ശല്പ് തമ്മും ചീവിതത്തിലെതിക്കലും അവുന്നുതോ, സംഘടനക \$45argu, സക്കാരിന്റെ മണസമോ ഉപരാരങ്ങൾ കോ പോരായാലായാരായാ യുടെയ്യുവില്ലായ മററിപ്പുസ് ക് മാങ്ങളുടെ സ്പോപറാരം സ്ഥിക രിച്ച് സ്വാത്ത വരത്തെ വളക്കേത്ഗക്കാരികളായ വാക ടാം ഇപ്പോഴം എന്റൊ ഖാനയിൽ സജീവമായി നി

മ്ഷനം. ജീവിരമ്മിലൊടു പടക്ഷ ആദ്യവുമവസാന വമായി നിയല്ക്കുന്നായിക്കൊണ്ട്", മലയാള സാഹി മുടമിലെ ശക്തനം വിവ്വവകാരിയുമായ ആ ഭാർശ നികാദാന്റർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "ധാർസങ്കടം, ധാർ സങ്കടം എന്നു ഓൻ കേട്ടിട്ടെയുള്ള, എന്നാൽ, ഇപ്പോരം ബനനോവിച്ചകോണിറിക്കും, ഈ നുേഹവുടെന ങ്ങാംഭം സ്വേദിൽ ഒരു വുക്തിചിന്തും സ്ഥാനമില്ല തന്നെ.....അവയ്ക്ക് മുമ്പിൽ കീഴടങ്ങിക്കൊണ്ട് താനീ നുരോഗാനാരം സചീകരിച്ചുന്ന!" ഇതാണ സാ ക്കാൻ കാറിപ്പടട്ടുവർ. വിശചാസപ്പമാണങ്ങാംക്കം തുടർശങ്ങാം അച്ചുവന്നു നില്ലുന്ന ആതൃന്തിക മാത മാധവര് ലിയുടെടും, ജയ്ക്കം മായിയവ് ചിലോ ക്ഷാ അപോനിപ്പാളായ ആത്താസം പുലർത്തിയ മൈറാരാളെ ചൂണ്ടിക്കാനിക്കാൻ നമ്മെ അശകരമാക്ക ന 'മെധിരളംഗവദ' തിലായിയെ അ ദേ വ തിന്റെ സ്ഥാനം.

രക്കുറ്റ് സംസ്ഥാനത്ത്യ" വൃസിലേനായ ഒരു വി ശചരത്തങ്ങയിരുന്നു. (കെ. ആർ. വിശചരേൻ എ ന്നോ ദേവാ ആണ് മുവൻ ചേർ.) ഇദ്ദേവം കൊച്ചി

പ്രത്യ കരിനമായി ഒവരത്തിരുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെ കണ്ടത്തുക വിഷാഭാരണ്ട്. അൻറ ബുറ്റ്-പ്രതിയം സപ്പതിയുടെയാണിലെവൻ സോയവരോ ഉവെട്ട് വന്ന ആരാധകരെ അദ്ദേഹം നിർദ്ധങ്ങിയും നിയ വിശ്യൂത്രം സൂരാരത്ത സോദ്യപ്രത്യേത്ത്. ഒര വശ്യൂത്രം സൂരാരത്ത് സോദ്യവർത്തിയ എല്ലാ അവസരത്തും അദ്ദേശം പരമാവധി വ്യയാജനല്ലി ആവ് അദ്ദേശത്തിന്റെ സാവ്യവർത്തിക്കും വിദ്യോ സിച്ചം നേടന്ന നൽകിയ വേത്രയില്ലിയോടന്നെ ഡിച്ചം നടന്ന സഞ്ജിവത്തിൽ ഒരിക്ക്കൂട്ട് ബു വോകത്തിൽ തീവിക്കാവാവസരം കിട്ടിയാൽ ഒരു സച്യക്കതിൽ തീവിക്കുന്നെന്നും കിട്ടിയാൽ ഒരു മായി യൂണിയൻ ക്രിസ്വൻ കോളേജിലെ അധ്യാപക നായിട്ടാണ് അവ്യകാരം ജിവിക്കാനിടവയന്നതെങ്കിൽ ആയ് സമാർഷം സ്ഥാഗതം ചെയ്യമെന്ന് അദ്ദേഹം വ ർപ്പണ ബുധിയോട്ട ക്രടി താൻ ദീർഘകാലം സോദിപ്പ ആ കലായെയോ യൻറെ ജീവിതമ്മിന്റെ തന്നെ ഒരു ബാഗായി അട്ടേഹം കയ്യകയം അതിന്റെ അഭ്യദ്യ അദ്ദേശം ചെയ്യിയന്നും ശ്രീ കാറിപ്പുഴയുടെ സ്വാത നിശകയം ചെയ്യിയന്നും ശ്രീ കാറിപ്പുഴയുടെ സ്വാത യു മുവിൽ കൃതത്തെന്ന നിര്ത്തെ ആദരായമായിക്കാ അർപ്പിക്കവാൻ ഈ സന്ദരം ഉപായാഗരപ്പടത്തിക്കെ

രാഗാനിനെ മലം കാണിയ്ക്കാൻ രക്ഷനുപൂരം പോരിൽ and "- farres forest tonso tensor and a factor former manne og "toj gfas den eseccoin Tie roak, 'woolfishop unneffisho ins cenera നേരട്ടം ആ ദേശങ്ങം ആവാദ്യ ിക്കാവണ്ടായിന്ത്ര. ത്രത്യേ കിച്ചം ഈ നെകിയ കാലഘട്ടതിൽ, നന്ദി-മേഡെളി-പടത്തെല്ലുവ കൾന്ന ഈ പർ കാറിപ്പടുപ്പ olso sanslulajsanowlolago: apparaes, അതിവ ക്യൂരാദാരമായ ആ ചോദ്യത്തെ ഇടർന്ന് மு மட்டவர் மண்ணத்தின் பல்படியாக முற்றிய நடித்த who ashuman; monagolama, anolys morles arlelements, so eleminating amunicola micara, colgavannama as ariol കാരിപ്പടുവാരിയ മാത്രം രക്ക്ചുവരാഗാവും കാതരാ വചാരാമുടങ്ങായ അപ്പോറ്റു പ്രതിഭാനമത്രെ. ശിശ്ര വിഷ്യം പ്രവിഷ്യം നമംനിലാവിൽവും വിഷ amondarysta assessment armitericologinesa eardenasta solles no mpm, avracte obsa mele solument when treglete fresuleun പായം. ആ വിരിയുടെ അപ്പൂർവ്വ എലുത നടമ്മ ഇത്ര manageneral mesonal mesonal mesonal mesonal amonequelative leg summircen grafa ളാണ്. സാധാരണക്കാരായാലും ബുദ്ധിജീവദികളാ are aluminations and presentate and sa estosail, associatosa pedicifal ujajane ton and stocopies onlicemede onlices prome elemente estante estante estante estante el alla l ²⁵ഡ യ *നിർമ്മായാ*ലി നൽലേട്ടു. ജക്കാറ്റ് മ്യൂട്ടില് കാടിച്ചുവുൻ ചൈകാത ചേലികതായിരുന്നു. താൻ compensation companies according actions THE choir sa dijeto erriefe selettanterene the printer of the state of the calcon en mercanity-p comanteles were שהשל שינושים "הלוצה משחים ו

യും പാത്രം സ്ഥിതില്, ത്രേഖാത്തിന്റെ പാര്യത്തില് ഉദ്യോഗ്യ പ്രാധ്യാ യിത്ത പ്രത്യായ പ്രത്യായ യുടാത്ത് അതുപ്രത്യായ യുടാത്ത് അതുപ്രത്യായ പ്രത്യായില് പ്രത്യായ പ്രത്യായില് ആയുടെ അതുപര്യത്തി അല്ലായില് അത്യായില് അത്യായ അല്ലായില് അത്യായില് അത്യായ അല്ലായില് അത്യായില് അത്യായ അല്ലായില് അത്യായില് അത്യായ അല്ലായില് അത്യായില് അത്യായില് അത്യായ അല്യായില് അത്യായില് പ്രത്യായില് അത്യായില് അത്യായിന്ന് അത്യായിന്ന് അത്യായിന്ന് അത്യായിന്ന് അത്യായിന്ന് അത്യായിന്ന് അത് ളിന പ്രം ഒരു പാറം കാക്കോ നിരുവം വിത അവിളികാരണായിരുന്ന ! കാറിപ്പ്യോറിന്റെ നേ കോപം ഇന് "ശാറാള്" ടി ക്രാസ്റ്റ് വന്ത്യ തനിലെ അവുക്കുക്കും അ ശിക്കാനിയിക്കിന്റെ നിരുവരണം അടക്കും അന്ന സ്റ്റോധനയായ ഗ്രദ്ധാരൻ യാരുക അവസരത്താം എനില്ലസായിട്ടത്യ". കാറി പ്യസാറിന്റെ ഈ 'പ്രാകാപ കാണ് (പ്യപ്പം പോലെ പ്രസാരിക്കാരം പ്രത്വ് നേകാവം വാരണായം വലി പ്രസാരിക്കാരം), അദ്ദേദം കടന്ന പേരംസാരായത് കുരസിയുന്നാക്കും അവ കാതേബവതന്നെയായ്) കത്രസിയുന്നാക്കും അവ കാതേബവതന്നെയായ്) കത്രസിയുന്നാക്കും അവരായ പ്രവ്യവ്യവരായി ക്രോക്ക് വാര്യവരായി കേട്രിട്ടത്യ്.

സമഗ്രമായ ഒരു ഗ്രത്യേക്യവാലം ചെട്ടിച്ച് ക്കാൻ കാറിച്ചുട സാറിന്ന കടിയാതെ പോയി എന്ന കാരും എട്ടത്തുപാരത്തേ മതിയാക്ര. സാറിന്റ നൽക പ്രെംഗവും ശിന്നവരിട്ടെയാഗത്തുക്കാസംഗിക മായിരണ ഒരു സാറ്റ്രായ്, ന്വാഹയാല്യ നാരമാലം പ്രസക്തകാരുത്താം ആരാത്തെ കൂട്ടത്തിൽ, ഇക്കാരും വ്യമ്പ് പാശേഷതാണെന്ന് ബൻ സ്വിപ്രക്ക ഷയായി. സ്റ്റിയ്ക്ക് അതുവേയവേണ്ടം ദിഹംവിച്ച പലിുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അൻറ ജീവിതത്തിലെ വി ക്കമായ ഈ നോട്ടുപ്പിഴ അദ്ദേഹം നിഷോധിക്കുമെന്നാ അതേക്കാിച്ച ഗ്ലോകത്തിൽ കഴിക്കമൊന്നാ. ആയിതന്ന നങ്ങളടെ ധാരണ. എന്നാൻ നങ്ങളെ അത്രുപ്പോ 🖓 തേിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം അത്ര" പൂർണ്ണമായി രാംഗീക ിരുത്തേനുന്ന ഒരു താഡിസമല നിന്നുത സചയം സമ്മരിക്കപ്പുമാരത്താനത്ര്യ്. ഒരു പ്രക്ഷ ളുന്നു നാം പുറവം കാണന്ന അതുത്താ ഇതുവിഷിർ ബന്ധത്തിൽ തിന്തം വിഭിന്നവും തിർഷ്കതവുമാത് മറെറായ ബന്ധമായിയന്നുയകാണാകാം, കററിച്ച് സാർ എന്ന നാല്യൊതാരുതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്വേഷു സഹസ്യങ്ങൾ ഇന്നും സ്പോദരങ്ങളുടെ മാന്ത്ര! കശക്കിയ്ക്ക് അടിപ്പെട്ടപോകന്നത്...

ക്ററിപ്പുഴ സാറിലെ മനംബുസ്പേററിയെക്കറിച്ചോ ക്രഡോടം മറെറായകാര്യം കൂടി മാർദ്യയിൽ വരിക് യാണ്. കേന്ദ്രസാവിത്യ അക്കാടരിക്കുവേണ്ടി "എല്ലാ" നെഷുതം സഹോദരർ" (All Men are Brothers) എന്ന ഗാന്ധിസുകയ ഗ്രവാം അദ്ദേഹം വിവര്ത്തം ചോളത് 1962ലായിരുന്നു. മന്ത്രം ബിയോഗരിയം ഉദ്യോഗായ്റിയാര്യി നടന്നിരുന്ന ഈ ലേഖകനാണ് ്രം നാരാളം ആവാര്മ്മത്തി ഒരു നാരാങ്ങളും നുര പ്രവിമത്തിലെ എല്ലാ ഇറകളിലം —ഗാവിയിയുട്ടിനെ പ്രവിമത്തിലെ എല്ലാ ഇറകളിലം —ഗാവിയിയുട്ടിനെ പ്രവിമത്തിലെ വില് eng : massmanimamilana കരാ ആവാസ്താർ: എന്നാൽ ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ നിമിതത്തുളിലും ബോധത്തിലും ഉപങ്ങൾധത്തിലും അതിന്ദ്രിയബോധ മരിലും മനംബുനായി ജീവിച്ച ആചാരുനായിയനാ കാറിപ്പഴ സാർ. ജീവിയത്തിലെ ഒരു മത്തര രംഗുതം വിജയത്തിനോ പ്രശസ്തിയ്ക്കോ അംഗീകാരത്തിനോ, വേണ്ടി അദ്ദേഹം ഒലം മുടി അണിഞ്ഞിട്ടില്ല. പംബ് are cornect alument at teresoner com ദേസ്താമസ്യണവും ഉദ്ദേശ്യമായിരുന്ന ആ എദയവും. ചണ്ഡിരനം നിളപ്രനം യക്കിവാദിയം അദ്ധ്യാപ രന്താൻ കാറിപ്പഴ സാറിനെ അന്റെ ബുറ്റമാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ നിമിന അച്ചിവം മാരംബ്യനായി ജീവിച്ചു. ജീവിതത്തിൽ ഒര നിമിഷം പോലം മലം മുടി എട്ടമാണിഞ്ഞിട്ടില്ലാത യുക്തിവാദിയും അതോടൊപ്പം ജീവിത മുലുത്തുടിൻ ളംജി ഇലുനമായിരുന്ന ആ കാറിപ്പുഴ സാറിനെ ഓൾ ຫລວວເບ ໂລຍກາ.

Dr. T. I. Poonen

(Dr. T. 1. Poonen, a gifted teacher with a very rare thirst for knowledge is to be ranked always with the early stalwarts of this institution, Even at 83, he is mad ofter knowledge as the grammarian of R. Browning's, Dr. A.K. Baby who, in this article, pays humble tributes to his Guru, is the professor and head of the department of History of this College.)

A great teacher and scholar with a rare thirst for knowledge, Dr. T. I. Poonen has left a lasting impression on generations of his students. Born in 1890, Mr. Poonen lost his father before he teached the age of two and was brought up by his uncles who constantly dinned into his ears the necessity for achieving academic brilliance as a passport to a good job with a fat salary. He turned out to be a good student of remarkable ability and he invariably atood first in his classes winning many prines, scholarships and medals. He got a first class for Matric examination and a double first class for B. A. But apparently that did not bring him much happiness. The perpetual anxiety as to whether he would be able to keep up his reputation for brilliance was a constant source of vexation and a strain on his nerves. He himself has remarked; "It meant that bent on earnest business one was in the poet's words, always plying murmuring isbours and missing all the enjoyments of student life," He devoted himself so much to his studies that he had neither time nor inclination

He started his career as a tutor in English in the Madras Christian College in 1912. Later he became Assistant Lecturer in History. In 1914 he fell ill and was without work for five years. Then he worked as Lecturer in English in C.M. College, Tinnevelly for three years. In 1924 he joined the staff of the Union Christian College, Alwaye as

Lecturer in History in which capacity he served with distinction and devotion till his retirement

Dr. Poonen was a popular and gifted teacher. Generations of students will bear testimony to his enthusiasm for learning, earnestness of purpose and genuine interest in the welfare of his students-His lectures were striking examples of clarity of thought and expression. His notes showed his profound knowledge of the subject and extraordinary mastery of the English language.

Another quality which impresses one who has come into contact with him is his genuine thirst for knowledge. This thirst led him into the field of research where he has made significant contributions. Even after his retirement from the Union Christian College, his enthusiasm for learning temained and it should be noted that he was awarded Ph.D. by the Madras University after his

Dr A. K. Baby

retirement when he was 61 years of age. He showed special interest in studying the contacts of the Dutch with Malabar in the 17th and 18th centuries; For reading original source materials he started learning the Dutch language in which he attained great proficiency. His Ph. D. dissertation was highly commended by competent scholars. Besides writing books, he has also contributed learned articles in standard journals and newspapers. His research work and publications have made him a historian of repute.

Dr. Poonen is a man of great faith and intense religious convictions. He has shown commendable interest in the study of religion and has won

T. B. Ninan

One of the early stalwarts of the adventure that is Union Christian, Shri T. B Ninan should legitimately be called the architect of the Physics Department of the College. Shri Ninan, who retired from active service of this institution in 1965, continues to guide the developmental projects of the college. Shri Ninan is sixty six, living at his residence at Pullad. The pilgrim with folded palms before his Guru. Shri C. T. Benjamin is at present the Principal of the College.

When we think of the Union Christian College we think of the Union Christian ideals and and of a few names as embodying its ideals and and the control of th and achievements. We think of that saintly soul, the late Mr. K. C. Chacko the architect of this College, whose imaginative wisdom and implicit faith in God's all sufficiency made the ideas of a Union Christian College a reality. We think of the late Mr. A.M. Varki, that silver tongued orator and the first principal of this College. We think of Mt. C. P. Mathew with his inherited sense of

thany prizes and medals for proficiency in Scripture. He did not look upon education merely as a means of earning one's livelihood and he realised the para the paramount importance of relating one's life-Work to the well-being and needs of fellow men-He used to quote the following passage from the Scripton for thyself, Scripture: "Seekest thou great things for thyself, seek them not, saith the Lord." He always gave supreme place to the quest for moral and spiritual values. He has been playing an important part in the affairs of his Church, serving as a member of thany of its administrative bodies.

Dr. Poonen is now living in retirement with his Dr. Poonen is now living in retirement.

Engineer son Mr. T. P. Intoop Superintending Superi scholastic pursuits; he still retains his great interest in religio. in religious and educational mattersthany more years of useful service.

selfsacrifice for the sake of a common cause and his philosophic scumen. We think of Mr. V. M. lttverah who with his sound common sense and fatherly affection has endeared himself to generations of students and teachers of this College,

C. T. Benjamin

No less strongly, no less proudly, no less lovingly do we think of Mr. T. B. Ninan who is at least as much responsible as any of its founders in making this college what it is today.

His activities in the University have been signally important. As a member of the Syndicate he made his mark in that august body and was a trusted confidant of the Vice Chancellor of that time. In this college the activities in which Mr. Ninan has not played a prominent role are practically nil. As an experienced member of the college Fellowship, a resourceful and dependable member of the college Council, an unassuming but very efficient warden of a senior hostel for about two decades, an able principal with tare perspectivity and farsighted statesmanship, an uptight counsellor and president of the C. S. I. congregation of the College and sympathetic and understanding but very efficient head of the department of Physics and as a keenly interested president of many of our games clubs, Mr. Ninan has left the impress of his personality in the many sided life of this college.

Permit me to say a word more about Mr. Ninan as professor of Physics. As one of the many beneficiaries of his remarkable qualities as a teacher I can unhesitatingly say that he combines in himself the many virtues of an ideal Guru. In

this connection I crave your indulgence and your pardon for a few moments of personal reminiscence. I am deeply thankful for some excellent trachers under whom I had the privilege of studving. But from one particular point of view two of them stand out in my mind. They are, the Rev. J. R. Macphail of the Madras Christian College and Mr. T. B. Ninan. Though they taught widely different subjects-the one literature and the other Physics-I have found in them a capacity to bring their personalities to bear upon what they taught so that the student got the impression that what was taught was not merely a faithful and meek reproduction of what the teacher had learnt, but the intelligent imparting of a subject that the tracher has studied and thought through. That is an enviable quality for any teacher to possess. But I have found in Mr. Ninan more than that. There was a compassion-literally mesning the same passion - that a student of his could hardly fail to observe in him. When the result of my B. Sc. Exam, was out, and I did not come out as high as my professors expected, the next mail brought me a letter from Mr. Ninan consoling and encouraging me that I should be thankful that in the quixotic chances of an examination nothing worse happened. I realized then, as I realise now that the excellence of a teacher is not merely seen in his ability to teach, but also, and perhaps more, in his attitude to his students and his capacity to quickly feel with and for his students, which is real campassion.

Mr. Ninan is 66 now. It is said that Mr. G. B. Shaw, when he completed 90 years remarked "I am 90 years young", because youth and oldness are subjective qualities. There are some whom "age cannot wither". When Mr. Churchill completed his 83rd birthday, a young journalist was reported to have expressed the hope to see the day when Mr. Churchill completed his 100th year. With a broad smile the veteran war leader said: "Why not, youngman, you look quite healthy!" If at all a decline happened, he expected that to be in the case of the journalist and not in his own case. I would unhesitatingly put Mr. Ninan in the galaxy of such perennial youths.

I am happy that retirement from the services of this institution has not meant for Mr. Ninan retirement from activity, nor even from the activity for his college. He can legitimately feel proud that this institution in whose destiny he had thrown his lot more than 38 years ago and which he once so ably principalled has grown to a full-fledged first grade college, and that the department which he headed for a quarter of a cen" tury or more has become one of the best in the state by now. And that no doubt must bathe his heart in the perfume of joy, satisfaction and thankfulness as just as it does ours. And it needs no very great stretch of imagination to hear the Master rewarding him as He rewards all who are conscientious and unselfish in putting their talents to good use, with the words, "Well done, faithful servant, enter into thy Master's joy".

Might six south comment beautiful and the

In the last the second second polynomial

A. Aruvamudha Ayyangar

T. V. Ramanujam

Shri T. V. Ramanujam, came to this campus in 1931 at 23, as lecturer in Economics and really made his presence felt till he left us. A gifted journalist, a deep thinker, an outstanding professor, an artiste and a lover of standing professor, an artiste and a lover of arts—Mr. Ramanujam is at present Economic arts—Mr. Ramanujam is at present Economic Advisor to a leading concern in Bombay and the heart and soul of the Shanmmukhananda the heart and soul of the Shanmmukhananda Sangeetha Sabha, Bombay. This article is adapted from an article by Shri Aruvannuha adapted from an article by Shri Aruvannuha—Ed. thtlabda Poorthi of Mr. Ramanujam.

"Friend of my better days!

None knew thee but to love thee,

Nor named thee, but to praise."

It was in June 1931 that Ramanujam and I joined the staff of the Union Christian College, Alwaye, a college small in magnitude but high in spirit, with an atmosphere charged with the aroma of sacrifice and dedicated service, a Kerala counterpart to the Fergusson College, Poona. It was Ramanujam's good fortune that some of the best years of his life were spent in the service of that noble foundation. He fully imbibed the spirit of the place and threw himself into his work with enthusiasm. His mastery of his subject, his gift of lucid exposition, and his impressive manner

appealed to students and made him an extremely popular lecturer. Not content with his class room lectures students would flock to him at home to receive not only enlightenment but also entertainment for Ramanuum was an excellent singer and it was a delight to listen to his music not always meant to be heard by others but also provided without stint at public gatherings.

Ramanuiam had not a little to do in organising the activities of the College Social Service League under whose auspices great efforts were made by the students to ameliorate the condition of the neighbouring poor. He was the life and soul of the College Dramatic Club. He not only organised, but himself acted with distinction in many a performance. He was in heavy demand as a speaker at college and school functions, and he utilized these opportunities to dwell on the rights and duties of citizens, the value of a sense of proportion, the evil of parochialism, and the imperative need to cultivate a national as well as an international outloook. Towards the end of his stay in Alwaye he organised a music sabha with an inaugural entertainment by V. V. Satagopan,

Journalism was Ramanujam's first love, and politics always his absorbing passion. And Alwaye with all its attractions was too small a place for a man of his multifarious interests, adventurous disposition and demoniac energy. "He wanted more elbow room and fewer encumbrances". So when Bombay called him he responded to the call with alacrity. It is not for me to speak of his manifold activities in India's cosmopolis. Of that best portion of a good man's life, his little, unremembered acts of kindness and of love, the name is legion. The magnificent auditorium of the Shanmukhananda Fine Arts and Sangeetha Sabha, one of the chief glories of Bombay, is a monumental achievement which will keep his name alive for generations to come,

Ramanujam is sixty years young today. May he live to see many more successful execution of schemes carefully thought out, skilfully controlled, and happily exhibited for the benefit and welfare of the community.

K. Jacob

Shei K. Jacob known by many a generation of his students as an absent minded professor, joined the Alwaye College adventurists in 1925. Known for his profoundness of love and sympathy for the students colleagues and laymen alike, Prof. Jacob, served the institution for 34 years. The seventy two year old child, as Skri Jacob is, now lives with his partner of life: near the college.

Our college has more or less established its position in this state now, but when it was started it was a pure experiment, an experiment sponsored by 'vizionaries' and one which, humanly speaking had very little chance of succeeding in our soil. In those days a man of Mr. Jacob's gifts and academic qualification had very great worldly prospects before him. Mr. Jacob however, threw in his lot with the visionary founders of this College and helped to transform a vision into a concrete reality.

The richness of the contribution that Mr. Jacob has made to the college can be mainly attributed to his unswerving and supreme lovalty to his Lord and Master at Whose call he joined this College, A deep evangelical Christian faith, giving a great deal of emphasis to the supremacy of conscience and moral values, is a very essential and enriching contribution to be brought to a place

Mr. Jacob by his wide reading, prodigious memory, clarity of thinking and analysis, his scholarship and his capacity for lucid exposition has made a contribution of a great value to the College.

Among the early lecturers of this College, I see Mr. Jacob as a St. Francis among the saints of Christendom-an apostle of good cheer, sincerity and childlike simplicity. Mr. Jacob had his own share of ill health and trials and problems in life but through it all he went about radiating cheer and happiness. I could almost hear him saying "Life is sweet, brother. There's night and day brother, both sweet things; sun, moon and stars, brother, all sweet things; there is likewise a wind on the heath; life is very sweet brother; who would wish to die?" * Mr. Jacob loves music, flowers, films, good food, little children; he loves to hear and tell a joke. He hates to hurt and to be hurt. He is willing to forgive and forget.

Another quality that I admired greatly in Mr. Jacob is the absence of self-consciousness and pretence in him. This I think is the secret of the spontaneous love and affection that he has been able to win. He does not try to be somebody else or to pretend that he has something which he hasn't-He is just Mr. Jacob, his true and unique self or personality. What a lot of difficulties and embarassments we could all avoid if we followed Mr. Jacob's example and just were our true selves all the time. I ask myself whether even Mr. Jacob's proverbial absentmindedness (or such part of it that is fact separated from fiction), is not a consequence of this refreshing absence of self-consciousness in him.

The founders of this College set great store by the residential system where intimate contact between staff and students is considered to be an integral part of the process of education. Here Mr. and Mrs. Jacob have played a great part. They threw the doors of their home open to staff and students. The absense of formality and the refreshing simplicity and frankness of the Jacob's disarmed the guests of their reserve and shyness and made them at once perfectly at home. Moreover there was no string or partonising attached to the spontaneous welcome and hospitality of that home. Mrs. lacob's concern and thoughtfulness were not confined to the members of their hostel but were extended to several others who were lonely or in low spirits or in ill-health and to the poor and the needy in the neighbourhood. Her religion is thus of that pure brand of

P. Andrews

Shri. C. P. Andrews who joined the College in 1921 as a demonstrator in Botany, later became the first Physical Director of the College. If the Union Christian College can boast of good playfields and rich traditions in the field of Games and Sports, she owes much to the untiring zeal of Shri Andrews. Retiring from the College in June 1965, Shri Andrews is still hail and hearty continuing his work in his favourite field, Shri M. E. Cheriyan, formerly a business executive in the North has now settled down in Ernakulam. He was a student here during 1937-'41. This appreciation was written in 1968.

About Mr. C. P. Andrews I can write or sprak only in superlatives and I can see only one side of him. Therefore, this should remain not as a study of M. of Mr. Andrews but as a grateful personal tribute to a person who has been more a "friend" than a "guru" to me.

I have a habit of recalling the nostalgic memories of the four years I passed at the Alwaye College from 1937 to '41 since I sincerely believe that was made during those formative years. I also often often feel that I was made more in the playing

fields than in the class rooms of the College. I do not for a moment belittle what I had gained at the feet of stalwarts like Messrs, A. M. Varki, K. C. Chacko, T.B. Ninan, C.P. Mathew, V.M. Ittyerah. D. P. Unni, Kuttipurha Krishna Pillai and others. each a giant in his own field. What glorious moments we had in the company of those great ones!

But I must frankly and boldly admit that it is the experience gained and lessons learnt in the playing fields of Alwaye that have made me what I am today.

Let me explain. While in college I had the unique distinction of playing a number of games - almost all-with some proficiency and I played

M. E. Cheriyan

Football, Basketball and Tennis for the College. We used to play (it is more correct to say that Mr. Andrews made us play) matches after matches not only in the various towns in Travancare but in places like Cannanore, Mangalore, Calicur, Bangalore, Mysore etc. We used to win and lose. When we won we could not sleep out of excitement and when we lost we could not sleep out of despondency. This happened month

which it has been said: " .. pure religion and the father God and the unfield before in this; to visit the fatherless and himself their visit the fatherless and himself unaported from the world." As I cannot help our great and distinguished teachers rayer Book tecalling the words of the College Prayer Book In days past Thou didst send us Thy servants to teach and captain us. Now unto us hath come the

call to press on whither they pointed. The trust transmitted to us by them, grant us grace to carry on with the same loyalty as they, with the largeness of vision which Thy wisdom can impart, with that self-mastery which cometh only to wills that are utterly mastered by Thy will."

* George Borrow : Lavengre. ** Sc. James 1. 27.

after month, year after year and a stage came when we could look at both success and failure with equanimity.

The same thing happened in the field and track events. Mr. Andrews used to make us run, miles and miles of cross-country races, relay races, and other races, would train us in other events like jumps erc. for hours without rest, building up out power of resistance and stamina. At times be used to be merciless. But he did all these with a purpose. He used to take us around the various towns in Travancore taking part in sports events.

More than making us proficient in various games and sports events Mr. Andrews took pains to mould us into real "sportsmen" in its correct sense. This he did, not by preaching but by his personal examples. I used to spend days and days in Mr. Andrews' company either playing some matches or taking part in some sports events or just "travelling." Never did I see him behaving in an unsportsmanlike manner even against grave provocations. Even when we lost any match due to unfair tactics and means Mr. Andrews would never allow us to behave in an unseemly manner, I could cite many examples for these but for want of space. But I must record one instance. I believe it was in 1940 or early 1941 when Alwaye College went to Changanacherry to play the semi-finals of the Inter-collegiate Tournament in Football. We were quite a strong team and on the existing form it was expected that our team would win the trophy. Our opponents knew this. They brought in players who were not even qualified to play in an Inter-collegiate event. Mr. Andrews did not protest. And once the play started, our opponents played us more than the ball. We were subjected to a harrowing and mercileas treatment with the scrive support of the referee. All canons of the game were thrown to the winds and all sportsmanspirit set aside. During the halftime recess, I, as Captain of our team, told Mr. Andrews that we were withdrawing from the game and that we would not play further. I still recall the manner in which Mr. Andrews reacted then. He almost exploded. He threatened that he would throw me and the team out of the college if we did not finish the game us sportsmen irrespective of the result. We played; we lost; Mr. Andrews alone In my later life I have had to face problems galore. I have faced success; I have faced failures; I continue to face difficult problems almost every day as part of one's routine life; I face problems of leadership, of team work; there are provocative situations; there are complex problems.

I must candidly admit that at a time when life's problems stare at me, it is the lessons learnt and experience gained in the playing fields that have stood by me rather than the smattering knowledge of the various subjects studied in the class although admittedly they have their own value. That is why I have said earlier that I was made more in the playing fields rather than in the class rooms. When I say this I am paying my humble tributes to Mr. Andrews who made me more than any one else. What is more? If, today at 49, I, father of five children could still play an hour's game of badminton or tennis or drive a stretch of 300 miles of could withstand such physical hardships I could only gratefully remember Mr. Andrews and his stern training.

I have known Mr. Andrews as a teacher, physical director and as a man. As a physical director, he was unexcelled, in our days. I say it with a certain amount of authority since it was my unique privilege, particularly because of my comparative proficiency in some games, to have known most of the physical directors of those days under the Travancore University. Mr. Andrews became a physical director not by accident but by choice. He took physical training as a mission and not just as a vocation. Playing field, to him, was his temple. We always used to notice Mr. Andrews walking around a court, be it a large football field, cricket pitch or tennis court, but never treading it under, unless he himself was playing; they were sacred areas to him and he wanted others to follow. He has told me this in specific words. The Y. M. C. A. School of Physical Education which he had started and is still nursing, is a living monument to his love for physical education. There are hundreds of men and women in our state and elsewhere who carry the torch lighted by Mr. Andrews at the YMCA School of Physical Education. In fact, it was the first institution of its kind in Kerala or in South India when it was started. It had no governmental sanction to start with. But it was Mr. Andrews's standing in the physical education world that got early recognition for the School.

There were no tournaments or sports events in any part of Travancore in those days without Mr. Andrews taking part in them actively.

In short, I can say without any fear of contradiction that there is none in the physical education world in Kerala who has done so much pioneering work for the development of physical education in the state. Some of the text-books on physical education by Mr. Andrews still remain as the only ones written on the subject.

I claim that I have known Mr. Andrews as a man, more than many other students who have passed through the portals of U.C. College. To him I was not a mere student of the college and to me he was not just a teacher. During my entire four years and thereafter I have remained a member of the Andrews family. Many evenings and almost all week ends; I used to spend with Andrewses enjoying the delicious "Kappa" and "Chakka" along with "vevicha meen" prepared by that gracious lady Mrs. Andrews, his "Kunjamma." Often we rounded up the day with a card session.

I must admit that I had not been singled out for such treatments since there were a few of us then who could be called his "anthewasikal." The main criterion in selection was one's proficiency in games. As a man, sometimes Mr. Andrews was much misunderstood. People who did not know him at close quatters used to compare his interior with his exterior and reached wrong conclusion. From personal experience again, found an ideal "man" in Mr. Andrews. To me there could be no better person of integrity, no better person of religious fervour, no better person devoted to his vocation, no better person more interested in his students, no better husband, no better parent and no better friend. By any standards, Mr. Andrews is "Mountain of a Man."

If I sound superlative, I have already explained the reasons above.

I owe so much to Mr. Andrews. To share a secret, he even gave me a wife. He brought in one Miss Thanksmma Cheriyan as a teacher at the YMCA School and "appointed" me, unwittingly though, as Secretary, in 1940. That was the beginning of the end.

I was not surprised to hear that Mr. Andrews after retiring from the College joined the Udyogamandal Sports Federation as it's chief. So, long as there are playing fields and so long as there are young men and women, take it from me, Mr. Andrews will not retire. That familiar Tee Shirt, Khaki shorts and Canvass shoes will continue to adon our playing fields; that whistle will go on whistling.

T. R. Anantha Raman

(Prof. T. R. Anantha Rama Iyer is one of the early stalwarts who gave shape to this College. He is still amidst us at Trichur enjoying a well earned retirement. Dr. A.M. Chacko who now heads the Department of Chemistry of the College appreciatively recalls his days spent under the guidance of his great "Guru".

—Ed.)

Prof. T. R. Anantha Raman who has tenderly nurtured the department of Chemistry from its delicate infancy and developed it to its present stature before he retired as Prof. and Head of the Department in 1962, can rightly be called the architect of the Chemistry department. Born on April 25, 1902, he joined this College as lecturer in Chemistry.

During the period of his dedicated service extending over three and a half decades, Prof. Anantheraman served the College in various capacities with sincerity of purpose and devotion to duty. In addition to his heavy work as the Head of the department of Chemistry, with not even a atotekeeper to assist him, he rendered valuable services as President of the Day Scholar's Association, Secretary of the Staff Council, Staff Member in charge of the College Library, President of the Photographic club etc. Under him the Chemistry department enjoyed enormous prestige which was thoroughly well deserved. It was his eatnest desite that the college should have the degree course in Chemistry. Though only meagre resources were available, Prof. Anantheraman took the initiative and started the B.Sc Degree course in Chemistry in 1953. 'Maximum efficiency with minimum expenditure'—that was his motto in setting up the laboratories, maintaining them and organising the routine work. When Prof-Anantharaman retired he earnestly wished that the department should be housed properly. I am sure, Prof. Anantharaman would be the happiest person to know that the Chemistry department has now found its house in the newly constructed Golden Jubilee Block. He made his impact on the Senate and the Board of Studies of the University and also played a notable part in improving the standards of teaching Chemistry. After his

retirement he worked as Prof. in Devagiri College, Calicut and as Principal in the Kunjukuttan Thampuran Memorial College, Cranganore. At present he is having a pleasant retired life at Trichut.

I had the good fortune to be a student of Prof. Anantharaman for the Intermediate and the B. Sc. degree courses in this College. Being a student of the first batch admitted to the B.Sc course in Chemistry one could come into close contact with this great Chemistry teacher. Each one of us got his personal attention and care in all respects and we were really proud of our beloved professor. As a teacher of Chemistry Prof-Anantharaman could not be excelled. Thorough knowledge of the subject matter and clarity of expression in flawless English were the twin characteristics of his lectures. Chemistry is an experimental Science and the real Science teacher in Prof. Anantharaman used to show up admirably well in the laboratory sessions where he staged demonstration experiments and gave practical instructions emphasising even the minutest details. He had the exceptional gift of making Chemistry teaching not only interesting, but exciting and thrilling 103. Later when I joined the department as a Junior Lecturer in Chemistry I could see what laborious preparations went behind each of his lectures and demonstration classes. The experience I gathered during that one year, working with Prof. Anantharaman and the inspiration I got from my close association with him prompted me to take up the profession of teaching Chemistry. I always remember the words that he used to say about the function of a Science teacher, "You cannot teach the students all about Chemistry but you can develop in them a flair for the subject". The fact that he was a strict disciplinarian did not prove to be an inconvenience either to his students or to his colleagues. His readiness to work hard was coupled with his readiness to appreciate hard work where ever it was found. Pursuit of excellence has been his aim in everything and, needless to say he did achieve excellence in everything that he undertook to do.

Outside the college he was a great promoter of fine arts. The Alwaye Sangeetha Sabha is a standing monument to his great love of arts. May he be granted many more years of active life!

T. C. Joseph

Dr. O. M. Mathen, the head of the department of Biology of this College, in this article, is presenting a biographical sketch and a general appreciation of Prof. T. C. Jeseph, the founder of the department here. Prof. Joseph now leads his retired life at his residence in the neighbourhood of the Union Christian College.

Color the early stalwarts of the Union Christian College fellowship who spent the major part of their lives in service to the College and who contributed very much in building up the institution of ion, the name of Prof. T. C. Joseph can be found with a with the top rankers. Prof. Joseph served the Union Christian College for thirty three years in the department of Biology, It was he who organized the h the B. Sc. course in Botany in the College and therefore he will always be remembered as the founder of the Botany department. As a teacher of pression the Botany department. Boof, Joseph of Drecision and as a noted scholar, Prof. Joseph has inspired generations of students, who in turn admire generations of students, who in turn admire and respect him. His pleasant manners, then in the second respect him. tenial disposition and unfailing courtesy used to attract his students very much towards him. He has urally enough, he won their affection. He has been a second been a source of help and guidance to his collea-Sues and a tower of strength to the department of Botany Botany, Simplicity, humility and integrity are the qualities which marked him as an eminent teacher

Born on the 6th April 1907 at Edayar near Koothattukulam, he had his education at the St John's School Vadiskars, the M. D. Seminary High School Kottayam, C. M. S. College Kottayam and Maharaja's Science College Trivandrum. From Trivandrum he got his B. Sc. degree with first rank in the University. He joined the Union Christian College as demonstrator in Natural Sciences, in 1929. In 1930 he left for his Post-graduate studies in the Presidency College, Madras. Taking his M. A. degree with second rank in the Madras University, he returned to the Alwaye College as lecturer and head of the department of Biology.

During his long period of service at the Union Christian he served the College as Bursar, Hostel Warden, and Superintendent of Works. Happily he took charge of the construction of many buildings in the College. The present Biology block is a standing monument to his architectural genius

To the University the great academician in Prof. Joseph was a valuable asset. He was an elected member of University senate, a member of the Faculty of Science and Chairman of the Board of Studies. He has played a significant part in the reorganisation of Science Courses and in formulating the revised syllabi thereon,

It was in 1964, while Prof. Joseph was heading the Biology department of Union Christian College that His Grace Most Rev. Mar Thoma Dionaysius invited him to serve the St. Stephen's College Pathanapuram as its principal. He accepted the invitation; consequently a void was left behind in the Biology Department of the Alwaye College.

It is heartening that even after leaving the Union Christian, Prof. Joseph has never failed to maintain, his contacts with the College. He has now settled at his residence near the College, after his formal services in the field of education.

The College is certain to be benefited by his inspiring presence nearby. May he live long in intellectual and physical health!

A former Colleague

Rev. T. V. John, noted for his silent service to the College and his students, served on the English Department of the College for over twemy three years. Here is a former student of his paying tributes to his respected teacher-

The Rev. Fr. T. V. John was one of the veteran teachers of the College who served on the staff of the English department with great devotion for a period of 23 years. When he joined the staff of the English Department of the College he had already to his credit several years of teaching experience in schools and colleges, mostly outside Kerala. He had association with some of the founder members of the College during his student days in Madras and he chose to leave the Noble College, Masulipatam to join the Staff of this

Each of the teachers in the English department had a reputation of his own and John Achen was well known for his uncanny insight into what was important from the point of view of University Examinations. In those days when teachers exercised a great deal of control on the behaviour of students in the classes Achen imposed no undue restriction on them but allowed them a great deal of latitude lt was his freedom from selfconsciousness and his innate understanding of human nature, especially human nature of young people, that enabled him not to frown on students who lapsed into an occasional exchange of ideas or comparing of notes in class. In 1933 he went to England for one year at the invitation of the Church of England Foreign Relations Society and attended lectures at King's College, London, in English Literature and Theology.

Although he did not live in the College campus he gladly undertook responsibilities of the College other than his direct teaching work. He was for a time the librarian of the College and superintendent of what was then known as the 'Nair Mess'. He will be gratefully remembered by generations of students of the College for the devoted pastoral care he exercised over the Malankara Orthodox Syrian Congregation of the College for which he was Chaplain for many years. He had a great and unswerving loyalty to his church and when there were apparent differences in policies and outlook between the College and the ecclesiastical authorities of the Church, Achen knew clearly that he should stand on the side of the latter. Knowing the honesty of Achen's convictions every one could appreciate his stand on questions of this nature. There was no rancour or personal illwill in his attitudes and dealines with others who differed from him.

He was deeply disturbed and pained over the division in his Church which seemed to defy all the efforts for a reconciliation. After much care ful study and thought he became convinced that the problems of his own Church were too involved and confusing to afford a solution in the near future and that the Church of Rome was the hope of those who desired the realisation of their belief in a One, holy, Catholic and Apostolic Church'. The 'Antiochan rite' in that Church also gave him the freedom to hold on to all the best which he valued in the traditions and liturgy of his own Church. He took the bold plunge of accepting membership in the Roman Catholic Church. Subsequently unity was established within the Malankara Syrian Church but John Achen continued as a member of the Roman Catholic Church till the end of his life.

Although Achen was by profession a teacher and a priest he was extremely shrewd in affairs of a worldly and practical nature. The College has been very fortunate to receive his guidance in acd uiring land for its development. When the late Mr. K. C. Chacko on his retirement from the College wanted to purchase the land now belong ing to the Fellowship House it was the great practical wisdom and shrewd insight of John Achen that enabled the late Mr. K. C. Chacko, on his retirement to buy over this whole plot at a very reasonable price, avoiding all legal complications

Rev. B. G. Crowley

(Rev. B. G. Crowley has the longest record of service in this College, among the nominees from the Church Mission Society. The Crowleys identified themselves completely with the Alwaye experiment and served here for fifteen years. It was Mrs. Crowley's compassion towards those who suffered by malnutrition and absence of medical care that caused the establishment of the Rural Medical Mission-Ed)

It redounds to the credit of the Church Missionary Society of England that nearly 50 years ago when Ecumenism was still in its infancy and when even the sympathisers of the founders of this College doubted the feasibility of the ecumenical and fellowship aspects of the Alwaye experiment experiment - that the Society with appreciative

insight committed their full co-operation and partpership in the venture. At a time when it was unthinkable for any Western missionary to serve on the staff of an institution in India except in a position of administrative control, the C. M. S. sent some of their ablest and best men to serve this College for short and long terms of service in a spirit of partnership. The noble band of missionaties included such men as the veteran educational missionary Prebendary W. E. S. Holland, The Rt. Rev. Stephen Neil (one of Cambridge's most brilliant students, theologian, missionary, prelate, reputed scholar and author of many books on Theology, The Bible and Christian Missionary), Mr. Malcolm Muggeridge, famous journalist and broadcaster of T. V. fame, Mr. R. O. Hicks top leader of the Moral Re-Armament Movement Canon T. R. Milford, later Chancellor of Lincoln. The Rev. John Beall (who was a member of the College Fellowship and Bursar of the College), the Rev. C. John Bell, and the Rev. Peter Fuljames were the last three C. M.S. missionaries to serve on the staff of this College,

Of all these missionaries the Rev. Brian G. Crowley was the one who served the College for the longest period and in many ways with the closest identification with the College. After a distinguished academic career in Oxford and after two years of missionary educational service in the

and at the same time showing great fairness in the compensation of the same time showing great fairness in the compensation paid to all the tenants who occupied the land the land at the time.

Although a man of strong convictions, Achen was generous and tolerant to those who differed from his from the was therefore, remarkably free from the from that infirmity of temper' particularly common in men of strong convictions, in provoking or being or being provoked', His students and colleagues will lonwill long tremember Achen's innate sense of hum-our and temember Achen's innate sense of to narrate our and his cheerful optimism. He used to narrate with with evident relish and a mischlevous chuckle how he foiled the customs officers who would not allow he allow him to take with him some fine oranges (which to take with him some fine oranges) (which he had brought during his visit to Palestine) actors a border post. He then whole lot of quiet aport nearby and ate up the whole lot of fruit, ye nearby and ate up the whole lot of fruit, weren't they meant to be eaten sooner or

later and why not sooner than later? He thus took the fruit across the border, within himself instead of in his bag. Members of the college community can never forget the peals of uncontrolled and loud laughter that emanated from Achan in the staff room both during and outside college hours,

John Achen retired from the service of the College in 1948 but he continued to stay in Alwaye. His children have all distinguished themselves in the different walks of life they have chosen for themselves. Achen's eldest son Mr. George John is a senior officer in the Hindustan Insecticides in Alwaye. Achen was blessed with good health and he survived a very serious illness which he faced in 1968. He passed away in 1970 at the ripe age of 77 and was buried inside the St. John's Church which he had built and where he was saying the mass every day ever since he joined the Roman Catholic Church.

N. W. Frontier province he joined the stuff of the History Department of this College in 1929, and served the College with singular dedication and missionary real till 1944. He put his heart and soul into everything he undertook to do. It was his personal interest in, and concern for, those whom he served that gave to his work its peculiarly endearing quality.

One recalls how every night he spent several hours in the then North-East Hostel preparing, and polishing up his lecture notes with scrupulous care. He and Mr. K. C. Chacko were the wardens of the Hostel. They were in many respects poles spart in the nature of their approach and attitudes to the members of the hostel but they formed a harmonious team of wardens with complementary traits and dispositions. Mr. Crowley used a good part of the time he spent in the hostel to meet his students personally over a cup of tea and biscuits in an atomosphere of informality and freedom Although he was primerily a Christian pastor to his students, he was not exclusive in his friendship with the students. He won the affection and regard of many a student who was not only not religious but even 'naughty'. He gave of his best to them and drew out the best in them. He was in the habit of spending some of his holidays with the students in their homes. He thus got to know them and their home environment and their families. On his side he kept an open house to which his students were always welcome. Incidentally it is of increst to recall that this Bungalow near the Chacke hostel was built out of the funds donated by Dr. Lindsay, Master of Balliol, earned by him through a course of lectures he gave in India during his visit as the leader of the Lindsay Commission. As President of the College Atheletic Association Mr. Crowley did a marvellous job in close and personal association with the Director of Physical Education, the Presidents of the various clubs, their captains and the players. In those days the College sames fields were brimming with activity in the evenings and Mr. Crowley gave his devoted attention to every detail in the organisation of the games. He was himself good in different games and was an excellent tennis player (whose terrific 'drives' were dreaded by his oppo-

As has been pointed our earlier he regarded the pastoral care of his students and his congregation as his sacred and primary duty. He played a

vital part in the religious programme of the College and contributed much in the editing of the excellent College Prayer Books we possess. He converted a part of the Verandah of his house into a small chapel. He used to celebrate here Holy Communion on Sundays and other feast days when there was no service in the College Chapel. Every Saturday evening he, with a band of students, used to clean the College Chapel to make it fit for the worship of the next day. Under his inspiration and leadership was formed 'The Missionary Preparation Fellowship' of his congregation. Several members of this group are now in active Christian Service in different places in Kerala.

His wife Eileen Crowley fully shared in all his work in the College. She took an active part in the tutorial scheme of the College, particularly in correcting English composition notebooks. But all this time she was herself doing a pioneering work along her well chosen line. Herself a highly qualified and competent staff nurse, she was moved by compassion for the suffering of the people around the college on account of gross malnutrition, illness and superstition. She faced up to the challenge presented by this acute need for help by starting a small medical dispensary in one of the bath rooms of the then New Hostel. She was assised by her women friends in the College and a devoted band of students. She fought valiantly against malnutrition disease and ignorance. People regarded her as an angel of mercy whose very presence or a touch brought comfort and hope-She had a vision of serving the poor and the sick of this whole district through a network of dispensaries under a Central Rural Medical Mission-Through the help which came from England and friends in India and of the Government of Tra' vancore she was able to make a fine beginning to wards the fulfilment of her goal. The Crowleys however, had to leave India before the realisation of this dream but there are signs now that the Rural Medical Mission will yet be rejuvenated into a home of mercy and a centre of healing in this area.

The Crowleys left Alwaye for home in 1944 and Mr. Crowley has ever since been serving as a pastor in England, a service which has always been dearest to his heart. Those of us who have been in touch with the Crowleys during these years of have been fortunate enough to meet them in England, know how dear Alwaye is to them still-

T. V. RAMANUJAM

K. JACOB

C. P. ANDREWS

T. R. ANANTHARAMAN

Rev. B. G. CROWLEY

Rev. JOHN BEALL

Rev. K. C. JOSEPH

KUTTIFUZHA KRISHNA PILLAI

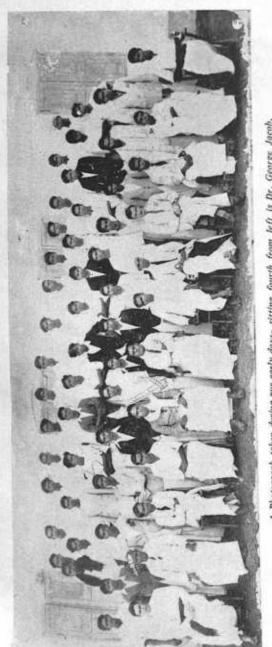
Rev. T. V. JOHN

A. AKUVAMUDHA AYYANGAR

Vice Chancellor Dr. George Jacob in our New Chemistry Lab.

Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members on the non-teaching staff
Showing a few of our early members of the non-teaching staff
Showing a few of our early members of the non-teaching staff
Showing a few of our early members of the non-teaching staff
Showing a few of our early members of the non-teaching staff
Showing a few of our early members of the non-teaching staff
Showing a few of the non-teaching staff
Showi

Rev. GEORGE JOHN

MALCOLM MUGGERIDGE

Rev. A. MOFFAT

MUGGERIDGE IN INDIAN COSTUMES

D. P. UNNI

T. S. VENKATRAMAN

T. I. POONEN

T. B. NINAN

An Old Student

OUR

F

U

R

8

T

STUDENT

Shri T. K. Abraham, Pullist Thukalan, is the first student, on the rolls of our college, admitted on the very first day.

After passing his intermediate examination, he joined the Madras Christian College for his B.A. degree course.

He was one among the founders of the Cochin Commercial Bank Ltd and now he is a director of this concern. He is also the Chairman of the Executive Committee and Vice-Chairman of the Governing Board and the Association of the Mar Athanasius College, Kothamangalam. He is a member of the Governing Board of the Mar Athanasius College of Engineering, Managing Committee of Syrian Orthodox Council of Malabar& Metropolitan Council of Kandanad Diocese of the Malabar Syrian Orthodox Church.

72, now, Mr. Abraham is hale and hearty. We wish him many more years of life of activity. Rev. K. C. Joseph

Rev. K. C. Joseph was a tower of strength to the Union Christian College during its many years of difficulty. This is a humble appreyears of difficulty. This is a humble appreclation of his yeoman services to the College-Ed.

Was to to be a let potent whether As a gifted teacher and scholar, a persuasive and resourceful speaker and an enlightened minister of the Jacobite Syrian Church, the Rev. Dr. Joseph has impressed and influenced many who have come into contact with him. Born in an ancient syrian Christian family of Puthuveli, Rev. Dr. Joseph was called to Christian Service at an early age and was ordained a deacon of the Church. He had a very creditable scademic record. After passing the B. A. Degree Examination he was appointed rutor in English in the Union Christian College for one Year, Then he went to the Madras Christian College for his post graduate course in English. For a short period he served as Lecturer in English in the contract period he served as Lecturer in English in the Madras Christian College He came back to

Union Christian College as Lecturer in English in 1942 and continued in the service of the college till 1960. In 1946-47 he was on special duty collecting funds for the college in connection with its Silver Jubilee. From 1949 to 1951 he was in Canada on study leave; and on his return after taking a doctorate in Theology from the Univerity of Toronto he resumed his work in the collese. In addition to his regular teaching work he played a notable role in shaping the policies of the College as a member of the College Fellowk ship and Senatus, Warden of the Skinner Hostel and in other capacities. For several years he worked with distinction as Bursar, the Editor of the College Magazine and Secretary of the Union Christian College Association and Council, In 1955, on the retirement of Prof. A. Aruvamuda Avvangar, he became Head of the English Depart ment. In 1960 he fell ill and had to be on sicleave for several months. It was at this time that Dr. Joseph accepted a pressing invitation from Ethiopia to undertake the responsibility of organising the newly started Theological College in Addis Ababa as its first Principal. After serving in Ethlopia for three years he took up work as Secretary for Scholarships in the world Council of Churches, in Geneva, in which position he now continues.

The Rev. Dr. K. C. Joseph has served the Union Christian College with commendable devotion and distinctions for several years. He won great reputation as an efficient reacher of English and the students used to hold him in great respect and admiration. He was a tower of strength to the College in some of its most difficult years. As President of Syrian Christian Congregation of the College he evinced keen interest in moulding the religious life of generations of students. His absence is a great loss to the College both in the academic and religious aspects of its work; but it is gratifying that he is making significant contributions in a wider field of activity. We wish him many more years of active and dedicated service.

Rev. K. S. Abraham

The first old nudent of the college to join its staff, Mr. K. S. Abraham was many a person to the college. That he was tutor in English, tutor in Malayalam & Secretary to the principal, all rolled into one, is sufficient indication of his many sided gifts and ability.

An outstandingly able Principal of one of the greatest Colleges in S. India once remarked that his College was really being run by 'that little man' in the office. He was referring to his Secretary. These words could have been uttered by the late Mr. A.M. Varki with equal truth and magnanimity about his Secretary Mr. K.S.

Mr. K. S. Abraham had the unique distinction of being the first Old Student of this College, to join the staff of the College, He had a fine scademic record in this College. That he was tutor in English, Tutor in Malayalam, and Secretary to the Principal (for a time) all rolled into one is audicient indication of his many sided gifts and ability. Although he was and still is a

fine teacher (and he loved teaching far more than administrative duties) he was most valued for his services as Secretary to the Principal. To be the Secretary of a fastidiously efficient Principal like the late Mr. A.M. Varki was no easy matter. So much was he trusted by the Principals of this College that most of the College notices went out signed by Mr. K. S. Abraham and he was widely and affectionately known by generations of students as 'FORPRINCIPAL' which indeed he was. He went into each detail of the office with great thoroughness and meticulous care. The patient, unruffled and self-effacing way in which he carried out the administrative work (in an office which was not always a model for systematic cooperation and team work) reminded one of Brother Lawrence. The College Diary, The time table, The calender, The service register of the staff all these bore the mark of his devotion to duty and thoroughness in details. It is no exaggeration to say that since his retirement the office has not found it easly to maintain some of these records with anything like the same regularity or efficiency.

Mr. K. S. Abraham during his period of tenure in the College was perhaps the most busy man on the College Campus. Still he offered his services to be the warden for a period of one of the College Hostels. He was also deeply loyal to his Church and deeply interested in the liturgical life of the Church.

During the years 1953-54, after faithfully serving the college as 'FORPRINCIPAL' for a quarter of a century, he chose to be a full time teacher in English till his retirement during the years 1960-61. He was ordained priest on 15-8-1957, and he continues his services as parish priest even now. He has also not forsaken his old love for teaching. He has settled down near the College and those who meet him now can only describe him as an active teacher and zealous priest 72 years young,

PLEASE CONTACT US FOR YOUR REQUIREMENTS

AC ELECTRIC MOTORS TRANSFORMERS **ALTERNATORS** WELDING EQUIPMENT CONTROL EQUIPMENT AUTOMATIC DIESEL GENERATOR SETS DC MACHINES ETC. ETC.

M/s. KIRLOSKAR ELECTRIC COMPANY LTD.,

POST BOX No. 317

BANGALORE-3

With best compliments from:

INDIA GARAGE

18. ST. MARKS ROAD

BANGALORE-1

Dealers for Hindustan Trucks and Jeeps.

For Silk & Sarces Please visit

Phone 24886

Shankari Mahalakshmi Hall. N. DASAPPA'S CLOTH SHOP.

LACE & SILK CLOTH MERCHANTS, Chickpet, Bangalore 2 A.

With best compliments from THE HOREMANN

WELDING EQUIPMENT VITA FOOD PRODUCTS

MYSORE ROAD, BANGALORE-26.

With the best compliments from

ITTAN THOMAS,

PALAMATTOM

KOOTHATTUKULAM.

With the best compliments of N. SATISHCHANDAR RANGA RAO ROAD BANGALORE-4

Padinjarekara Agencies (Pvt) Limited

POST BOX NO. 22. KOTTAYAM.

(Kerala State)

Telegrams: "PADINJAR"

Telephones: 3286/3287 (PBX with 9 Extns.)

Managing Directors:

P. C. CHERIAN M.A., B.L.,

P. C. ABRAHAM B.A., B. Com., LL.B.

Technical Adviser:

K. C. SEKHAR B.A., F.I.R.I

(Retd. Chemist. Rubber Research Institute of Malaya)

LATEX

THE OLDEST & LARGEST MANUFACTURERS IN INDIA

of

STANDARD QUALITY 35% & 60% LATEX

Stocks available with us and our Distributors:

India Coffee & Tea Distributing Co. Ltd.,

'Jeevan Udyog', 278, Dr. D. Naoroji Road, Bombay - 1.

Telegrams: "TEACOFFEE"
Telephone: 264793

India Coffee & Tea Distributing Co. Ltd.,

Below Hotel Airlines, Jecvan Mansions, Ram Nugar, New Delhi - 55.

Telegrams: "EMEMFORM" Telephone: 278876

GREAT

Dr. Skinner

It was the influence of Rev. Dr. W. Skinner which made the four adventurists from Madras Christian College dare undertake a seemingly imattainable venture of a Union Christian College at Alwaye - His was the inspiration behind lege at Alwaye - His was the inspiration behind this inspiring adventure. Dr. Skinner was God's this inspiring adventure. Dr. Skinner was God's faithful servant on this planet from 1859 to faithful servant on this planet from 1859 to 1942. As the Union Christian College owes 1942. As the Union Christian College owes tion, one of the College hostels is named after tion, one of the College hostels is named after tion. Dr. Titus Varghese, is a former Profeshim. Dr. Titus Varghese, is a former Profeshor af History at the Madras Christian College, and a noted writer.

Rev. Dr. W. Skinner was probably the last representative of that noble galaxy of Missionaries who joined the staff of the Madras Christian College during the second half of the last century. He lived on to the ripe old age of 83, a rare prvilege for one who had to do hard and strenu-Ous work for well nigh half a century; for even after retirement Dr. Skinner worked for several years in the library of his own University, Aberdeen. During a College Day Celebration many years ago Mr. (later Sir) C. R. Reddy in proposing the toast of the retired professors referred to Dr. Miller and his early colleagues as 'the men of the heroic age,' Some of them like Dr. Miller and Dr. Skins. Skinner certainly deserved to be called by this name, reminiscent of ancient Greece. Belonging as they did to the Victorian age they possessed all the sterling virtues of the men of that era-

Dr. Skinner was the Principal of the College throughout the four years of my student-life at Madras Christian College. He was a strong man and a strict disciplinarian; but he never made much ado about it. Reserved and unassuming in his ways he made you obey him without any effort on his part. In his class room there would be pin-drop silence and while lecturing he would not even raise his voice very much. He knew every student of the college personally and could even remember the names of all students, past and present. It was n wonderful gift indeed for one who presided over a college having hundreds of students on its rolls. In fact, as far as lay in his power, he would try to keep in touch with the circumstances under which every student of his got on. He took special care to enquire after those who were ill and as a rule he used to visit any student who was on 'sick leave' for more than a day or two at home or in the hospital. It was a familiar sight to see him

Titus Varghese

walking into a hostel or lodge after 4 o' clock to look up some sick student. Once when some of us visited him in his house he asked us how a particular class-mate of ours, who was suffering from fever, was getting on. We could not answer him becase only then did we come to know that our friend was ill. Dr. and Mrs. Skinner often used to invite students to their residence in College Park, Kilpauk for 'at homes' on Saturday afternoons. On such occasions he would quietly go round among the students talking briefly to each and every one present. But his 'at homes' were not so well attended as those of Professors Motfat and Hogg beause students somehow stood in awe of him and preferred to keep at a respectful distance. But really he was very kind to his students and would rarely punish them. On the other hand he was ready to help them and many were the students who were recommended by him for some post or other. His anxiety for the health of his students was clear from his leniency in the matter of giving 'rain holidays'.

Another admirable feature of Dr. Skinner's character was his great sense of duty. He did his daily routine work with almost mechanical precision and thoroughness. When the college reopened after a terminal vacation he would return all the answer papers to students on the reopening day itself. No other member of the staff could beat him in this tespect. In fact some of the Professors in those days used to return papers several weeks or even months late. I can also remember one instance where a terminal examination paper of ours was never valued at all.

Without making himself very much felt, however, Dr. Skinner used to remind others effectively of their duty. It was not an uncommon sight to see him enter the staff room to remind a Professor or Lecturer that a class was waiting for him. Students who were accustomed to 'skulk away' from a class room by the back stair case very often found themselves in front of their omnipresent but allent Principal. Any student who walked through the corridors of the college or loitered near the notice board, during class hours, would invariably feel the gentle touch of the Principal's hand on his shoulder leading him to the nearest exit. Fortunately there were no U. T.C. veterans in those days to murch in twos and fours with their heavy boots along the verandahs.

This kind and strong man had his own limitations. He was rather shy and of a retiring temperament. He avoided the lime light as much as possible and took very little interest in anything outside the college and the university. During convocations of the University he did not like-at least in our days-to introduce to the Chancellor graduates from his own college, but asked some other professors of the college who happened to be a 'fellow' like Dr. Macphail or Dr. Meston, to discharge that duty.

But whenever he stood on the platform and addressed an audience, either in the church or in the Anderson Hall, he did it without any tinge of

nervousness. One interesting incident, of which I heard from reliable sources, was that the Principal of the newly founded Women's Christian College was very much shocked and even annoyed, when Dr. Skinner curtly rejected her kind invitation to speak to the students of her college. His reply was characteristic, 'I have got enough work in my own college'. The learned lady was all the more surprised because it was an uncommon experience for her; she had on the other hand known many worthies who used to try to secure an invitation to visit her college. In spite of his great spiritual gifts and discernment Dr. Skinner was sometimes duped by students who pretended to be 'enquirers after truth', or 'inclined to accept Christianity'. Some of his students of whom he had high hopes and to whom he had given very good testimonials, later on proved by their conduct quite unworthy of the golden opinion he entertained of their character.

Dr. Skinner was always ready to recognize good work on the part of his staff and students. Some of us remember the unstinted tribute he paid to Mr. Joseph Mulivil for his work as Manager of the Fenn Hostel. This was done when he unveiled the portraits of Mr. and Mrs. Mulivil in the hostel at our request. He was very considerate to the clerical staff and menials of the college as well. His regard for his hard working, though officious, secretary was well known. Those guardians and students who went to him with complaints about the secretary were rarely encouraged by the Principal. Though the secretary wor ked like a bull and considerably lightened the heavy duties of the Principal he sometimes behaved a little like the famous valet of Lord Curzon, who often pretended to be 'His Excellency' before the ignorant public; but then the European valet, they say, had a striking facial resemblance to the Viceroy.

There is no doubt about the fact that Dr. Skinner sympathised with the national aspirations of the people of this country. When we were students, the Home Rule movement led by the talented Mrs. Besant was at its height and the students were very much influenced by her power, ful orations. Lord Pentland, then Governor of Madras, called together a meeting of all college principals and asked them to prohibit students from attending political meetings. Dr. Skinner

A former Colleague

Rev. W.E.S. Holland

One of the earliest members of the Church Mission Scotty who came to serve on the Staff of our College, Prebendary Holland loved India more than any other country and the Union Christian College more than any other institution.

—Ed. tution.

Prebendary W. E. S. Holland was a tower of strength for the College he was one of hose rare souls who could equally be described as "once born and twice-born." He was the life and soul of the Student Christian Movement and he played no small part in making the Movement the Powerful auxiliary of the Church that it is today all over the world. After over thirty years of the devoted service in lodis he took charge of the living of St. Mary Woolnoth in the heart of the city of London in 1933 and made his Church the centre of all Christian endeavour within the vast business houses in his parish. He was a gifted recruiter of men; not a few of the men sent out by the C. M. S. to colleges and schools in India were his choice and they were all men whom he had infected with his real for service-

Mr. Holland's association with this college began when he met the late Mr. K. C. Chacko at the Constantinople Conference in 1911. Mr. Chacko kept him constantly informed of the attempts he was making to start a Union institution in Travancore, attempts that eventuated in the founding of this college in 1921. When the C. M. S. had to find a new Head for the Kottavam College their choice fell on Holland and it was during his stay at Kottayam that he recognized the need for strenthening this college. He became parrtime lecturer here and assisted in the collection of funds for this college. This led to some misunderstanding, and Holland decided to leave Kottavam and joined the staff of this college. Spiritually, academically and financially he was a priceless asset to the college. When the C. M. S. gave him freedom to dispose of a sum of Rs. 50,000/ according to his discretion, he gave us Rs. 40,000/and this enabled us to complete the Chacko and Holland Hostels. His influence brought to the college many more donations, big and small. It was also his sympathetic interpretation of the college to the C. M. S. that induced that body to maintain one missionary on the staff of the college.

We cannot better sum up all that Holland was than in the words of the Bishop of Lichfield: "At Oxford, in India, and in later years in his city Church of St. Mary Woolnoth, his aims and methods spring from the same source, and produced similar effects; by his gentleness, his humility, his understanding sympathy with all sorts and conditions of men and women, he just radiated the love of god and opened the door of the Kingdom of Heaven for many who would fain enter but who had missed the way or lost their keys. Everything about the man stamped him as one for whom Christ was in a vivid and literal sense King and Master and Friend, and the one thing he lived for. and which made him the happy man he was, was to bring others into the circle of his friendship."

Mr. Holland died in 1951.

on that occasion boldy pointed out the unwisdom and impracticability of the Governor's proposed order. Probably he was the only one who expressed this view so boldly. When Mr. E. S. Montagu, the Liberal Secretary of State for India, made his historic pronouncement on the floor of the House of Commons about the political future of British India on 20th August 1917, Dr. Skinner was highly pleased and he referred to that event with evident joy and satisfaction when he gave his annual report at the College Prize giving. When the great poet Rabindranath Tagore visited Madras some time after winning the coveted Nobel Prize the students of the college expressed a desire to honour the poet. The Principal consented teadily and invited the poet to the college and a grand address was presented to him on that occasion. Speaking in the Anderson hall before a vast concourse of students and teachers, introducing the poet Dr. Skinner said that he regarded it as the greatest bonour and privilege which had ever befallen him as Principal of the college. One cannot be wrong inassuming that even the award of the Kaiser-i-Hind gold medal and the title K.C.I.E. by the Government did not give him so much joy,

Even after retirement Dr. Skinner wished to keep in touch with Indian developments. He was happy to hear from old students in India and would never fail to reply to those who wrote to him. He was particularly intersted to hear news about college and of Tambaram. In a letter written to me on 1st January 1936 he says, 'I get very little news from Madras-now-a days and often wonder how things are going on in the college. I am all the more interested, therefore, in what you tell me about it. I am glad to hear about the progress of the Tambaram scheme and that it is now definitely settled that the transference can be made next year. It will mean a great change for you all. But I trust that under the new conditions the work of the college for the last hundred years will be carried on with renewed vigour, efficiency and success and I am sure you will all do your best to that end.'

Before concluding this sketch I cannot but refer to the great spiritual strength and deep religious conviction that characterised Principal Dr. Skinner. Like the Old Testament prophets of old of whom he was very fond, Dr. Skinner had an unshakeable faith in God who controlled the destinies of man. His personality and character will never be effaced from the memory of those who could once come in contact with him, inspite of years.

Rev. Hohn Beall

Prebandary Holland

The following is extracts from an article by Rev. Hohn Beall, published in the first issue of the College magazine after the demise of Pre. Holland. Rev. Hohn Beall was another nominee of the C. M. S. to work at the "Union College Ed. in India"

Prebendary Holland was well in his seventies when I first visited him in the vestry of St. Mary Woolnoth church in the city of London. He wish proud of being Rector of this ancient parish, which proud of being Rector of this ancient parish, which contains the Mansion House—traditional home of the Lord Mayor of London—and which boasts its last city with Wilberforce and the slaveshipperturned parson Newton, who together did so much to stop the slave trade.

We walked from the vestry to his favourite we walked from the vestry to his London. Whose, through the bounding heart of London. What was this old clergyman that so many faces about the country as should light up at his approach! No country ss-Quire received more salutations. Policemen, road to reco. Rivis typists and business men, all seemed to recognise him with such prompt happiness immaculately dressed, Prebendary Holland clutched the firmly with one hand, while the other second permanently engaged in raising his hat in friendly Streetings. But though for many years he had given himself. But though for many years he had given yet he still himself unsparingly to this city parish, yet he still had so ... to display and the had so much room for all things Indian and the India he had served for more than thirty years. Indian students in London flocked to see him and how he loved to meet them, especially the ones

from Alwaye! He only served here for three years. yet is a part of our tradition and one of our heroes. He once confessed envy of K.C. Chacko's being privileged to serve out his retirement within a stone's throw of the college. His enthusiasm for India was so great that it was infectious to the point of making him one of the most remarakable missionary recruiters. The majority of Europeans who have taught in this college did so because they had met and listened to Holland. One instance will suffice. Years ago he went to preach at the famous Harrow school. A young boy met the preacher at the station and carried his bog for him. That boy was Lester Hooper, who in later years joined the college staff and afterwards, before his early tragic death, founded the Settlement,

Prebendary Holland loved people. His joy in all meetings was manifest in the glow of the happiest face I have ever seen. Surely the face of Moses could not have been brighter. Yet, his eyes twinkled with the loveliest of fun. To all in need he gave a ready ear and godly counsel. His letters to his friends were regular and inspiring and never commonplace. One seldom thought of him as a scholar, yet he was a man of wide knowledge and deep thought One occasion he paid me the undeserved compliment of assuming that I was as proficient in Greek as he, so that I would be put to difficulty in working out the extensive quotations in his letters. These great thoughts indicated the planes on which he lived and the correct writing of every Greek breathing and accent was typical of his care for the smallest of things.

I was on my actual way to see him, with a present of cashewnuts from one of his Alwaye friends, when I was told he had passed away the previous night. Only his exhausted frame had perished. Bishops, the Dean of St. Pauls, Canons. company directors, office hoys, waitresses, policemen, students, all attended the funetal. I shared a book with a west simply one glorious act of praise without a note of sorrow: it was as his life had been. For Willie Holland had fought the good fight and kept the faith, and we knew he rests where his heart has always been fixed.

Roger Hicks

(It was in 1928 that Mr. Roger Hicks, joined the staff of this College as a naminee of the C. M. S. Even though he was here only for a short period of three years, as one who gave concrete meaning to and translated into practice the ideals of a residential college, he is twienbered by many former students of the College as a true Christian friend and ideal Garu. The following is a short biographical sketch on Mr. Hicks by Mr. F. R. Dilly, the Edisor of the 'Himmat'.

—Ed)

After graduating from Oxford, Roger Hicks joined the staff of the Union Christian College in 1928, He served the college as lecturer in history and Warden of one of the hostels for three years. During this short period he made a distinctive and valuable contribution to the life of the college especially on its residential side. People who knew him there remarked on the special gift he had for identifying himself with students and friends.

He offered his friendship and help not only to the so called good students but to all who needed help and guidance. He could therefore cross those borders which often stand between teachers and students which are sadly so much in evidence in university life today. He was able to reach even those students whose response is hard to win.

A feature of his extra-curricular work was the organising of student groups who went to visit the poor and needy in the neighbourhood. This was done not as an academic excursion but to meet the needs of these unfortunate people and bring to them the experience of God they had found in their own lives which can be the solution to so many social problems of division and unrest.

Roger Hicks left the college in 1931 to work closely with Dr. Frank Buchman in the work of Moral Re-Armament. He travelled with him in many countries for a number of years in the United States and Canada. He was with him on his significent tour of the Mediterranean and Balkan countries just before the war. Roger Hicks returned to India in 1940 when he had close association not only with the leaders of the Congress but with leading members of the British Ruj. On one or two occasions he conveyed messages between Gandhiji, with whom he stayed on occasions, and the Viceroy. His work in initating a new spirit and unity into the industrial field was early demonstrated in the settlement of a serious postal strike in Bombay.

In 1951 he returned to make preparations for the visit of Dr. Buchman with an international force of over 200 people. Dr. Buchman was invited to bring this force by 16 international leaders drawn from the fields of labour and industry, academic life and public administration. This force toured India for six months in 1952/53 and laid the foundation of the growth of MRA in India. Since then Roger Hicks has made frequent visits to India staying for many months at a time. He is the author of "The Endless Adventure", "The Lord's prayer and Modern Man", "Letters to Parsi" and recently he brought out an abridged edition of Canon Streeter's "The God Speaks".

An Old Student

Kuruvilla Zachariah

Mr. Kuruvilla Zachariah had been associating himself with the Alwaye experiment right from the Serampore Conference onwards. Though he could not work for long in the college he continued to be a patron and guide to us till his death.

When dedicated souls embark on an adventure for the good and betterment of their society, angels come to help them to reach their goal. When Messra K. C. Chacko, A. M. Varki, C. P., Mathew, and V. M. Ittyerah decided to found a Union College in Alwaye, they had neither lands nor funds but only a cheque book of faith to draw on the infinite resources of the One to Whom belong the earth and heaven and all the fulness thereof.

Mr. Kuruvilla Zachariah even though he did not becom a founder, was closely associated with the deliberations of the Alwaye adventure, right from the Serampore conference. When the College

was founded in 1921, Mr. Kuruvilla could not resist the temptation to make himself bodily available in the campus and help the development of the institution. Very highly placed in the Indian Educational Service, when Mr. Kuruvilla took Jone leave in 1923 to serve the Alwaye College, people could look at him only with wonder. The immense tenutation which Mr. Kuruvilla had already won as an extra ordinarily able and sound scholar was a real asset to the college during its formative period. Mr. Kuruvilla threw himself heart and soul into the various activities of the College and enriched its life. His students rightly felt that they had the privilege of being taught by a man who was master of his subjects It was unfortunate for the college that he had to leave the College at the end of the academic year, to shoulder greater responsibilities. Even after his leaving the college he continued to be concerned about the institution. us a father of his child.

Born in 1890, Mr. Kuruvilla had brilliant academic records. He joined the Indian Educational Service in 1916. In 1946 he retired from the Bengal Service and went to stay in Coonoor, but within a short time he was appointed a member of the Federal Public Service Commission and a few years later he became the first head of the new Historical Division of the External Affairs Ministry. In 1954 he retired and went back to Coonoor, but after a short interval he was appointed Historical Advisor to the High Commissioner in London. His activities in this planet of ours ended in 1955. The late Professor Hogg of the Christian College wrote of him, "I have known him since 1909. first as a student attending my lectures in Political Economy, subsequently as English Tutor, acting Lecturer in History and an active official in the College Youngmen's Brotherhood, and finally as my personal friend. He carries his exceptional endowments with a self-effacing modesty. Of his earnest devotion to all that is good and noble. his disinterested aims, his kindness of heart and his eagerness to serve in every inconspicuous way, 1 find it difficult to speak in measured terms."

Rev. L. W. Hooper

Rev. L. W. Hooper, served on our staff during 1924-26, in the department of History. He returned to Alwaye, in 1930 to promote the cause of the Alwaye Settlement. Achieving his aim. Rev. Hooper remained at the Settlement to guide its working until he breathed his last on 3rd January 1933. The author of this article, Dr. Mithrapuram Alexander, Professor of Philosophy, University of Chicago, was a student of this callege. This article was written, on the occasion of the demise of Rev. Hooper, while Dr. Alexander was a student here of class 3.

—Ed.

"Why did the lamp go out? Why did the flower fade?"

Mr. Hooper was a brilliant lamp that shone furth with all its lustre in the region round about and lighted many other lamps. He was a flower that bossomed beautifully and apread its fragrance abroad. And lo l it has faded all too soon to bear sweet fruit.

The memory of the late Mr. Hooper wakes us a train of delightful associations. His tall figure with that cheerful face lit up with an everteady and glowing smile is always fresh before our joy he was ever the sams cheerful spirit. With his overflowing love and wide sympathy it was no wonder that he won such a large circle of friends in the East and the West alike.

His was a life entirely devoted to service in the true sense of the word. He spent himself for others. If he chose, he could have lived on in England comfortably and even done Christian work in his big parish. But Christ needed him elsewhere and he gladly obeyed the call. His parents bravely gave their only son-the best offering that could be given for the Kingdom of God.

With thankfulness we remember how helpful he was to this college when he was on its staff, But he saw that his services were needed more in another place. He wanted to serve the lowliest

and humblest. As Bishop Moore in his funeral address remarked, "He was a Good Samaritan going about doing good." His great heart melted at the sad plight of the outcastes. He dedicated his life to their uplift, taking as his watchword those noblest of words, "In as much as ye have done it unto one of these the least of my brethren, ye have done it unto me." No wonder that many a soul that was cheered up and inspired by him butst into bitter tears at the sudden demise of this "friend of the poor."

The Alwaye Settlement stands out as a living monument of his labours and an embodiment of his ideals. The writer has often heard him say, "I enjoy this work. I shall lay down my life for the same." Through strenuous labours he and his friends brought the institution to its present flourishing condition. Thinking, planning, writingspeaking and travelling, Mr. Hooper was always occupied with this noble task. The beginnings of a girls' settlement were made. A land colonisation scheme for the depressed classes was devised and initial steps taken for it. Many were his attempts and great his expectations. Alas! he was removed from the midst of his activities. The words of lesus, "expect a grain of wheat fall in to the ground and die, it abideth alone; but if it die it beareth much fruit", only can comfort us in a situation of this kind.

Mr. Hooper was a devout child of God. As one in close communion with his heavenly Father he knew when he was in the sick bed that his end was nearing. While those who attended his death bed were full of anxiety and grief, he displayed serene calm and joy. With great confidence he said to his friend by his side. "Don't be anxious God wants me somewhere else. I am prepared to go." Many a time he said, "Let His will be done. Yet who could have believed that he was to pass away so soon from the scene of his labours! That smile glowed in his face to the last. That sense of humour still remained. That cheerfulness never left him. Into the arms of the Lord he gave his soul. A scene of this kind makes one see the meaning of the question "Death, where is thy sting and grave, thy victory"?

Mr. Hooper is no longer with us in body. But his faithfulness to his trust, his high sincerity and earnestness of purpose, his deep piety and simplicity of nature and the austere industry of his noble life shall ever inspire us.

"Gone from earth but not forgotten Ever can his memory fade? Sweetest thoughts will ever linger Round the spot where he is laid".

Rev. George John

Rev. George John, who served on our staff for three years left the institution only because of his extreme humility and ardent craving for adventurous work in the name of God. This article venturous work in the name of the late Mr. is adapted from a speech, made by the late Mr. is adapted from a speech, made by the late Mr. A. M. Varki, at a meeting held to condole the death of the Rev. Father.

We have heard of men of humility, who never liked to claim any plume to their cap But have you heard of somebody throwing away positions on account of his overwhelming humility? Even though any true Christian has to be humble, such though any true Christian has to be humble, such though any true Christian has to be humble, such though any true Christian has to be humble, such though any true Christian has to be humble, such though any true christian has to be humble, such though any true for the control of the such that rare sect belongs the human species. To that rare sect belongs the Rev. George John, whose services were granted to the Union Christian College during its early years.

This dear "Atchan" joined the staff of the College in 1924 and left it after three years. During this short period he endeared himself so much to his students that one of the most cherished memories that they carried away from this place was his love and care for them. The former students of the College, who had the privilege of being able

to be here during the years of Rev. George John used to request Principal A. M. Varki, whenever they saw him later, to try to bring back Rev. George John to the College. Till his death in February 1930, it was the ardent wish and deepest longing of the College to get this Reverend Father as a permanent member of the Staff here.

As once Mr. A.M. Varki remarked there were three reasons which induced the Rev. George John to leave the college. One was the fact that before the College was started he had given his life to his church and he did not want to go back upon his original resolution. The Second reason-it marks out his overwhelming, and even astonishing, humility- was his feeling that being only a B.A. he was not quite competent to teach in a first grade college. In spite of the repeated assurance from those who were responsible to this College, that B. A. or no B. A., M. A., or no M. A., he was competent to teach English with the best in the faculty and that he in the English department, was a source of strength to others, he did not feel convinced. His humility had no parallel. The third reason was that he felt the life of a lecturer in this College as a comparatively comfortable and secure one. It did not offer opportunities for bearing discomfort and making sacrifices to the extent he would have liked. If salaties were not paid regularly and if the college were on the breaking point, he would have been the first to throw his hat in the round. As he found no scope for continuous adventure and sacrifice, he chose to tread other fields which called for his devotion and sacrificial participation.

He was one of the two persons then who were elected as life members to the college fellowship. He served also on the college Council. He was with us through thick and thin. More than the services he could render in his official capacities his personal advice and sympathy were most valued at hours of need and times of difficulty even after his leaving the college. That genial presence and heartening look of that great and good man, I have not seen in any one else, before and after.

Rev. Dr. Moffat

Rev. Dr. A. Moffat went a long way in the making of the Physics Laboratory of the college, during the course of two years when he worked here as an honorary member in the Physics Department, As a guesture of gratitude of ours, the B.Sc. Physics Laboratory is named ofter him.

Madras Christian College has been very appropriately called the mother of the Union Christian College. This mother gave to the founders of this College the inspiration, the ideal and the moral and spiritual support the College needed in its early days. In Dr. A. Moffat this College had the good fortune to secure also the services of one of the outstanding Science Professors of the mother College, St., Joseph's College and the

Madras Christian College were the premier Private colleges in Madras in the 1920s which could boast of a strong Physics Department-one headed by Fr. Honore and the other by Dr. Moffat, two very outstanding professors and scientists. On his retirement from the Madras Christian College The Rev. Dr. A. Moffat, B. Sc. M. A. LL. B., F.R.S.E. joined this College as Honorary Professor of Physics and collaborated with his own former student, Professor T. B. Ninan, to organise the Physics Department of the College. This department, which in its infancy had the good fortune to be cared for and nurtured by Dr. Moffat in this way, steadily grew from its very humble beginning (tesching Physics only in the Intermediate course) to a strong Physics Department by 1958 when it was recognised by the Ministry of Education of India as one of the select Colleges worthy of being upgraded into a post Graduate Department under the Il Five Year Plan.

Dr. Moffat during the short period of 2 years of his service here identified himself with the College and helped in the progress of the College in many ways. He bequeathed to the College a good collection of books from his library. He was also Bursar of the College for a time

On leaving this College Dr. and Mrs. Molfat stayed in Bangalore and they continued to take a lively interest in the College. Dr. Moffat passed away in June 1936.

In grateful memory of the distinguished service rendered to the Physics Department of the College in its infancy the B. Sc. Physics laboratory of the college (the only Physics laboratory of the College during Dr. Moffat's time) is named after him-

TRAYONS TRAYOPHANE PROTECTS WHILE IT ATTRACTS

Whatever your packaging need, go for India's tried and trusted Trayons trayophane LABMAS cellulose packaging film.

sample folder. If you need advice, we will be happy

In India's widest range: Plain transparent-Moistureproof-Laminate -Opaque-Colouredto help you Compliments from

THE TRAVANCORE RAYONS LIMITED

PIONEER MANUFACTURERS OF RAYON YARN AND CELLULOSE FILM IN INDIA Sales Office: 1. O. B BUILDING 151, MOUNT ROAD MADRAS-2

TRAYONS

With the best compliments of

N. S. NAGABHUSHANAM

NEW KALASIPALYAM EXTN.

BANGALORE-2

Compliments from

K. VELAYUDHAN NAIR and K. S. PAPPU

CONTRACTORS

P. O. DESAM :: ALWAYE

For all Standard Books - Theological, Educational or General Sri Balakrishna Hour Mills

THE CHRISTIAN LITERATURE SOCIETY

PARK TOWN, MADRAS - 3

Branches at: Bangalore, Hyderabad, Mysore, Coimbatore, Tiruchirapalli, Kodaikunal & Tiruvalla

Agents for : SCM Press, London, Lutterworth Press, London, Arthur lames London.

Suppliers to: Colleges, Schools, Public Libraries, Medical Institutions and Theological Colleges.

"CLS-, Madras probably has the best appointed bookshop in the whole of India" so reports the British Book Development Council, 1969.

METALEX AGENCIES

Wholesale & Retail in all Categories of Iron & Steel

XIX/146 KALOOR CROSS ROAD, ERNAKULAM COCHIN - 18

Branch Office: 10/179, M. P. ROAD CALICUT-1

Estila mail

Phone Office: 2297 Res: 3380

With the Best Compliments From: Grams: 'BALAKRISHNA'

Phone: 24834 23001

Sri Balakrishna Flour Mills

Post Box. No. 7714 Old Tharagupet, BANGALORE-2A.

Manufacturers of:

'TORCH' Brand Wheat Products MAIDA SOJEE ATTA BRAN

Our Other Concerns:

P. 71305 KOMARLA AGENCIES Old Tharagupet Bangalore-2A

P. 4483 P. 73897 P.P. KOMARLA POULTRY FARM KOMARLA TRADERS 2/95, Diagonal Road A. S. Street

Bangalore 4

METALEX AGENCIES

Parties Committee O Committee Commit

Bangalore-2A

artic slade and at additional hypothese had been provided and INSIST AND USE:

'SHANKU' Brand Cattle and Poultry Feeds. Manufactured by A POULTRY FARMER TESTED ON 19,000 Birds FARM.

With best compliments from

Sekher Electronic Industries Pvt. Ltd.

742-42, 15th CROSS, 6th MAIN ROAD,

Malleswaram, Bangalore-3.

MANORMA CHITTY FUND

THODUPUZHA.

ചിട്ടിപ്പസ്ഥാനത്തിൽ കോളത്തിലെ ചഴക്കവും ചാരനത്യവുള്ള ഒരു വിശചനുസ്ഥാപനം. തത്താം ഉടനെ ആരംഭിക്കുന്ന ചിട്ടിയിൽ ചേതവാൻ ആഗ്രഹിക്കനവർ തലവരവുടെയ്യു് ആവശു എന്നം ഉന്നാരം 92-15-04

P. I. Devasia

With best compliments from: CATHWARA II ARMEDARA

'BENGAL' LAMPS

The Nations best

ME TAXABLE PROPERTY.

Selling Agents for Mysore Madras and Kerala States

BENGAL ELECTRICALS CO. Bangalore-1 : MADRAS 17

OMICRON TOOL WORKS

Bangalore-3

Malleswaram

LEADING MANUFACTURERS

CUTTING TOOLS in INDIA

Wish every success to UNION CHRISTIAN COLLEGE, ALWAYE

BEST COMPLIMENTS FROM

SOUTHERN MOTORS

18, ST. MARKS ROAD,

BANGALORE-1, Dealers for Hindustan Ambassador Cara,

With best compliments from

C. DOCTOR & Co. PVT. LTD.

Bombay / Ahmedabad / Calcutta / Coimbatore

Sole Selling Agents for:

Messrs: MAIZE PRODUCTS

KATHWADA :: AHMEDABAD HENGAL LAMPS

for Maize Starch, Chemicals starches, Desizing Agents, Liquid Glucose, Dextroses Monohydrate etc.

With best compliments from

The Premier Cable Company Limited

Regd Office & Works

Karukutty, P. O. Angamali, Dist. Ernakulam, Kerala.

Telephone: 234 Augumali

Telegrams. PREMCABLE

Teles : 272 COCHIN

Head Office:.

14/15F, Connaught Place

New Delhi-1.

Telephoner 47651

Telegramit PREMCABLE Teles 1 650 NEW DELHI

MANUFACTURERS OF DVC CABLES IN COLLABORATION WITH KWO, EAST GERMANY.

Sole Selling Agents for South India:

M/s. Intercontinental Marketing Corporation, 148, Broadway, Madras-1.

LABORATORY EQUIPMENT & CHEMICAL COMPANY

Head Office:

49-C MIDDLE ROAD, CALCUTTA - 14

Cable: Composive, CALCUTTA Phone: 34 - 1424 & 54 - 1902 Branch:

PALACE ROAD.

ALWAYE

(Kerala State) Cable: LECCO, ALWAYS

With the best compliments

Phone: 33554

Tel: ACETONE

M. C. DALAL & Co.

12 Pillyar Koil Street :: Post Box No. 2346,

MADRAS-3

Dealers in:

Laboratory appliances, Glassware, Chemicals, Prepared slides and Biological Materials.

AVAILABLE FROM READY STOCK

'BIOCHEM' -Photo Electric Golorimeters P. H. Meters Electrophoresis Apparatus, Vanslyke Bloodgas -Medical And Research Binocular Microscopes, Microcomes,

-Water Bath, Water Still Hot Air Oven Incubators 'WESWOX'

'TEMPO'

"REECHEM" -Personal Scales, B. P. Apparatus
"REECHEM" -Luboratory Chemicals and Rescents of Reliable quality in G. R. and L. R. Grades.

LAB-AGENCIES Banerji Road, Ernakulam North, Cochin-18

A COMPLETE TRAVEL SERVICE

Assistance for Passports, Visas, Permits, Hotel Bookings, Car Hire, Tours Clearing and Forwarding, Travel Insurance from the Experts JAI MIND TRAVELS PVT. LIMITED (Recognised by Gove, of India)
M. G. ROAD GOGHIN-18

Telex 253 Cable: JAITRAVEL

Tele 33549 33549 31011 M. D. C. Centre

Branches: Hotel Magnet, TRIVANDRUM-14 Tele: 4454

Memberri

KOTTAYAM, Tele: 4202

Spencer's Building. MADRAS-2 Tele; 86541

TAAI, ASTA, PATA, WATA, UFTAA, AFTA

With compliments

COCHIN BAKERY

M. G. ROAD, ERNAKULAM COCHIN-11

Phone: 32368

With best compliments from

S. R. KRISHNA & Co.

Distributors: INDIA TOBACCO COMPANY LTD.,
ALWAYE.

Words.... Reminiscences....

നഖചിത്രങ്ങൾ

ഡോ. എസ. കെ. നായർ എം. എ., ബി. ഒ. എൽ., പി. എള്. സി., ഞ. പി.

1936-1940 காவனு" ஐச கவாவயாகிகள் விருப்சுவியாரி கருவா" ஸ்ற்புகவாலாவ யிகள் ஐராகாக சவயாது கழுமாகாக், மோ, ஆஸ். கை மாயக்கூ" காலுகொளிகள் கவராமைகளும் காரைந்தாய் காயாகாகானத்து" கான் விருமக்கவியாகில் காவுக்கும் கையில் சுற்புச் விலிங்ச இதி வரமாகல் காவுகின் குறுவைகாக கொழித்து கருவர் சுற்று விறுவருமான ஐச 'மயமிருளாட்ட்' — உட

വഴയ കച്ചേരിക്കുന്ന

or alla les a mamous "assenga e maglal a sees ero az muna arriwaz jelama", - am" q.ml. "และสมาธิก สถานกราง, ณสาวปริจะ สถุดเลยรัฐ ചാല് ടെ അവീറ്റവാം ചെടുന്നു ലോദ യോടയുന്നും ജനുവിട േരം ഉഷായിലോ. എന്റെ മാർമയിൽ മാല്ല "യിരാർവ രാ പ്രദേശവയം മാവം നല്ലകാലത്ത്", രാഷ്ട്രദേശവ ונונה שוניבלים ונפטון להן משנה מסמרובסורי בני להלונה ാരിച്ചിയാളം വിടരിച്ചിയാളം ആ കന്നിയ വഴി desgligane". en ence al cocciol gracoun ecual. Enterene acres accessed allocation and a reconstruction of accounts of the second studies ancome d'allamana se d'alla se comme un refi suscellatione emocaster pel di escri and complete contraction of the തരം. പ്രാഭവേശക്കായിക്കിടക്കുന്ന ഒരുട്ട അനാകളും മാനടി യുന്നിട്ട് വർഷാവാര്ഷം അതിന്റെ കാം നല്ല ചര്യ പോ എഴവല്ലായ പിറിക്കാർ വിജയം മാനുപ്പടിയ soul moss and modern and many and me സോരാണിച്ച്" വയന കലാൻ ലോധിധക്കാരുട്ട otherwise anomored case of at a tone and montands cases and anti-situals

രാളപ്പറ വേയിലുള്ള കനിച്ചുനിർത്തി പറത്ത കരി ഒളു കയറാം! കാക്കഴിയിലുള്ള അന്നത്തെ ശീഷമാ സസ്തായം ജതായ്

വലെളൂൻ വാടിചായത്വരേത്തും കാര്യുവിവരുള്ള പ്രോയത്വരെത്തും വാർവ്വത്യമിതിയില്ലാണെ ഈ നാരു ചരും കാത്തിന്ന വഴങ്ങിക്കൊടുത്തിരിക്കണം. പിന്നെ കാക്കായത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്ന നാരുവരും പൈയിംങ്ങള ക്കാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. അത്തിനെ കാരുദിഷണിന്റെ വല മാഗങ്ങളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചേരിൽ പതിത്തും കോളത് കുന്നുളിനാ പുതിരായാണ് കഴിഞ്ഞുള ന്നൂ്. പണുള്ളാം കേരു ധിരക്കുത്തിന്റെ പടരം

കോളത്വക വേസ്ത്രമിന്നുള്ള താരക (നൂ റോറ യുടെ സ്കിനാം യാലേന്ത തേന്നന്ന്) വല്യൂപ്പൻ കെ ഉത്തോലേന്ന കേളിട്ടുണ്ട്. അഥവാ അദ്ദേശ ത്തിൻെ കട്ടങ്ങകൾ വിറയ്യമാകരം. വൃത്തോലം ആലവാ കോളളം ഞങ്ങളുടെ തറവാട്രമയുള്ള ആവിക ബന്ധത്തിൻറെ സ്വലവം ഇത്രമാത്രമാക്ക്

താരിന്റെ ഇടില്ലയായത്തേണം ആ കോള തിന്റെ പരിയത്തെളില്ലെ നായിവിട്ടകളിൽനിന്ന് ഇപ്പോടായി കലാരാലെ വിട്ടുമുന്നം നടത്തി, ഉന്നു ബിയാ വാത്തിയും നെങ്ങളുടെ താവാളിലെ രാഗായ്. പദ്ധിളിക്ക് സർവിസ് കാരിത്തർ ആവിയിലെ തേല്യായസ്ഥനായി സേവനം നടത്തി. ഇപ്പാര് കോളത്തെട്ടുത്തുടെ ചാവൂർക്കുവലയിൽ വി ആവിയിലെ തയിക്കെ കെ. പി വാത്യപോൻപിൽ ആവിയിം നയിക്കെ കെ. പി വാത്യപോൻപിൽ ആവ്യിയ നയിക്കെ കെ. പി വാത്യപോൻപിൽ ആവ്യയി കൊവത്തിയും. പിൽക്കാലത്ത് അത ആവ്യായി കൊവത്തിയും. പിൽക്കാലത്ത് അത അവ്യായി കൊവത്തിയും. വിൽക്കാലത്ത് അത അവ്യായി കൊവത്തിയും. വിൽക്കാലത്ത് അത അവ്യായി കൊവത്തിയും. ഉവിതയോർകളും അവയിട്ടുക്കില് ചെയ്യത്ത്ത്രയായില്ലം അത വാത്യവുള്ളവ് ഉവിതരെ വുരങ്ങ്ങളും വും. അവനായ

പ്രതിഴിയോട് ം,- ആലവാത്വയ് ;

 വാത്യായിലോം. താങ്ങനെ വൃത്രമാന വർഷത്തിരം അ മുൻപ് ആവ്യാര കോളത് മാവ്യം. കോളയറിന്റെ വിത്രൂപാകികഴിഞ്ഞിരണ്ട!

ഏഴവയസ്കിൽ പോടെങ്കിലവരനം

മുനിക്ക് എഴ വയസ്സുള്ളപ്പോഴാണ് യു.സി. കോളേതിൽ പ്രവേശനം കിട്ടിയത്ര്. വട്ടറെ വിവധ അറ്റ് താണംവെയാണ് അവിയം കണ്ട്രേട്ടിയത്ര് താരതായ സെകാരമയിലും യോനകമായ താനാവേഷമ യാണ്. എഴാമതോ വയസ്സിൽ കോളേത് പ്രാവശനം എന്ന പരയുന്നാറ്റം മുയമിന്ന വിശ്വസിക്കിൽ പരങ്ങവിരാവസിക്കാത്തെ താമില്ല. സമുവര്യ പരയ്

1924-вино" апытокого оподрасский തിലെ വേളളപ്പൊക്കുണ്ടായത്. തോണ്ണ ഹാരാനി case and upon see to see 10 100 to come on or or or കൊല്ലവർഷയിൻോ കണക്കാണത". യാനെനിക് эндлэгийн счэсей адээ жинэгийн отогован, . അവുമാട വിട്ട" കോളേജിന്ന താരമയുള്ള നേരളട്ടില് കായിര്, ആലവാളപ്രയിച്ചിന്ന കഷ്യിച്ച് ഉണ്ട് ^{ചാർ} ലാണ് അട്ടത്ത്, അഥവാ അകലെയാണ്. ആററിൻ വേളം പൊയുതാന് ഞങ്ങളെ വാവും നിറയും ളളുതിരിഞ്ഞ സമയം. വേളളം വാമ്പിൽനിന്ന ക്^{ററ} <u>ന്തു</u>കയുറി. അതാറം കളികറം അരത്തുയും സാമാഗത്ത് ചെയ്യുന്ന സംഭവമായിയന്ത! വള്ളം കളിക്കാം; വ് വരെപ്പോകാരത മററത്തു കളിക്കാം; വള്ളിക്കടത്തിൽ പോകയും വേടന്നു. വരേത അത്രനെ നോക്കി നോക്കി ഇറിക്കെ കലവേളം മൂർബർം.മസ്വറേമക്കി, ക്രമി തുതിരമായിരം രണങ്ങളെ മറാസർപ്പാരവ രേളമടിച്ച" തിണ്ണയിൽ കയറി നോക്കിയിരിക്ക^{ത്ര} ണെ. <u>ഉച്ച</u>തിരിഞ്ഞതോടെ വിളിനകത്തും ആ ഒയ്യ^{കളറി} നാഴത്തുകയാറി. ഞങ്ങളുടെ സൈമല്ലാം പ്രവർത്തി അങ്ങളോ തളിൻപറത്തം! വേളും തളിൻപറത്തേയ് കടക്കമേന്ന നിലവന്നു. ഉട്ട നിലവി<u>ലിയായി</u>. ചാ^{റവ്} മാരാസമുളം. അയതിപേക്കാണ്ടാം ശൂന്വ്വം. അട്ടിച്ചാർ വിട്ടിലെ തളിന്പറം വലതായിയന്നത്രകൊണ്ട് ചി തെയുട്ട കടുംബങ്ങൾ അവിടെ അമേരക്കുവിക്കായി കൂടി. അന്ന മാത്രി കാളമാത്രിയായിക്കഴിഞ്ഞു. വി^{റ്റോ} ന്നു നേരം വെള്ളം വേളം ചെറുവരുകയിൽ കയിട്ടി പെന്ന മളായി. എറ്റാവയം കൂട്ട നിലവിളിയുമായി. യാളയും പുഴവം പല്ലിയം മാത്രമല്ലാ്, രാറിഷ്യമ എറ്ഡൻവാവുകളും യാണലികളം മെയലികളം തേത പ്രോക്കാപ്പും യായോർത്ഥികളാ ഴി വന്നതുടയി.

യാതാ ഒയ വിളി. പേടി ക്രമാ. അതർം വന്നു പടിഞ്ഞു. വരിയോയ കേട്ടവള്ള പാസിയ്യെ കവു തടിന്തയുകളെ പാസിയ്യെ കവു തടിന്തയുകളെ വര്യത്തുകളെ വര്യത്തുകളെ വര്യത്തുകളെ വര്യത്തുകളെ വര്യത്തുകളെ വര്യത്തുകളില്ല് കേട്ടത്തെ വിശേഷിച്ച് വളാതിൽ കയാറി. നേടെ കോളേട് കസിയ്യേ വള്ള ഉടന്നിയെന്നോ? എ വിടം ഉടന്നാൻ? ഇടത്തും മാരുട്ടതെ തയ്യാട്ടത്തിയെന്നാ? എ വിടം ഉടന്നാൻ? ഇടത്തും മാരുട്ടതെ തയ്യെട്ടത്തെ പ്രത്യാരം വര്യത്തെ പര്യത്തെ വര്യത്തെ വര്യത്തെ വിയതില്ലെ യാരാത്തും കരിട്ടതെ നിയത്തില്ലെ യി. ഞാറർ മാർക്കായും ഇ വള്ളത്തെ നിയത്തില്ല് വര്യത്തെ ചെറുപ്പരായിൽ വര്യത്തെ പരിച്ച് വര്യത്തെ പരിച്ച് വര്യത്തെ പര്യത്തെ വര്യത്തെ വ

യു ധിരന്താനിക്ക് താനത്തെ യു. സി. "കാളേത" വിവ്യാർത്ഥികളും, മാവ ചിത തോലിക്കാതം യു. സി. അയിക്കാതം യു. മായിയാത്രം വെത്രായും സകട്ടുംബം തരേസികാന മി. മത്തായി (കോളത് കലെല്ലാറിയിൽ ചിന്നിട്ടും അ സേവകസരേഖ തരിക്ക് നേരാവായിരുന്നു. താക്കാലത്ത് വ്യിൻസി പ്രത്യം സ്വാക് പ്രത്യായിരുന്നു. താക്കാലത്ത് വ്യിൻസി പ്രത്യായിരുന്നും തര്യായിക്ക് പ്രത്യായിരുന്നും തര്യായിരുന്നും തര്യായിരുന്നും തരായിയുടെ ഈ മാവതരായ സായികഴിത്തിയുടെ കരക്കാർ മാര്യത്തെ സിവനം തേരളതുടെ കരക്കാർ മാര്യത്തെ സിവനം തേരളതുടെ കരക്കാർ മാര്യത്തി പ്രത്യായിരുന്നും പ്രത്യായിരുന്നും പ്രത്യായിരുന്നും പര്യത്തിയുടെ പര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ പര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുട്ടത്ത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുട്ടത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ പര്യത്തിയുട്ടത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുട്ടത്തിയുട്ടത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുട്ടത്തിയുട്ടത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുട്ടത്തിയുട്ടത്ത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുട്ടെ പര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുട്ടെ വര്യത്തിയുട്ടെ വര്യത്തിയുടെ വര്യത്തിയുടെ

ടെ സോകസംഭരം അങ്ങള് സ്റ്റക്ഷിടമായി കോളേട്ടക്സിലെത്തിച്ചു. അങ്ങറക്ക് പഴയ കോളേത് നട്ടെട്ടത്തിന്റെ മുക്കത്തുടിൽ തരണ സ്റ്റേകളിവും നൽകി, ഇന്ന പ്രിൻസിപ്പലിരിക്കുന്ന് ഇറിക് മകളി പ്രേട്ട വലിയ ഹാറം, പണ്ടെത്ത ഇത്ത് മിയിന്റെ വലിയ ഹാറം, പണ്ടത്ത ഇത്ത് മിയിന്റെ അവിടെയാണ്, വര് വയുള്ളത്തിൽ നട്ടെയിലെറും പട്ടെയ്യെങ്കായിൽ കുടങ്ങള്ള പലർഷ്ട് . തര്യ്യാ സ്റ്റേഷ്ട് പ്രവേശം ലഭിച്ചത്. തര്യത്തെ നിവര്യവരുന്നും തരുടുത്തിൽ വയുള്ളത്തിൽ പട്ടെയ്യാ വയർക്കാ വര്യത്തിൽ നിവര്യവരുന്നും വര്യത്തിൽ വയുട്ടെയ്യാ വയർക്കാര് വര്യത്തിൽ വയുട്ടെയ്യാ വയർക്കാര്യത്തിൽ വയുട്ടെയ്യാ വയർക്കുത്തിൽ വയുട്ടെയ്യാ വയർക്കുത്തിൽ വയുട്ടെയ്യാ വയർക്കുത്തിൽ വയർക്കുത്തിൽ വയുട്ടെയ്യാ വയർക്കുത്തിൽ വയുട്ടെയ്യാ വയർക്കുത്തിൽ വയർക്കുത്ത്തിൽ വയർക്കുത്തിൽ വയർക്ക

കട്ടിസ്റ്റായാർ!!

manusime" sacres" allandanlangen-മാക്ഷരം നാളകാർഷ സാറന്മാരായിയന്തു. എതുവും ഉയർന്ന പാവിയാണ് ഒരു കോളത് വിഭ്യാർത്ഥിയാ വക എന്നതെന്നാ? നല്ല വേഷമണിഞ്ഞു" വലിയ വലിയ പുരുകങ്ങളും മൂന്നെ" ഞങ്ങളുടെ വിടിന്റെറ പടിക്കുടെ ഈ കോളേജിലെ കളിയ്ക്കാരമാർ പോവ ന്നത് അത്രോ ചള്ളിക്കും കുട്ടികറം കെത്രേകാരുത ഷാളാടെ നോക്കിനിന്നിട്ടങ്ങ്". അവരാളാം ഞങ്ങ മടെ കണ്ണിൻ ഡാക്കാൻ ദേവദ്യത്താനയിരുന്നു. ഒപ്പോ മറിന്നുളിൽ തോർത്തുമുന്നുമുള്ളത്, തലയിൽ കരിച്ച ടിച്ചുക്കയും താണി വിച്ചാല്യാസം നടത്തുന്ന നേത്തിം ക്ക് നല്ല ഷർളം കോളം അണിഞ്ഞു", എോപ്പുമൊതു" and almost, teaconstableam alcowing a smil, வைகளை முற்று அழிக்கு "அவக்கை 'eme "mare' "mile mon 'lalleren' "mi gong എന്നെല്ലാം പോത്ത്യ് റോഡിപ്പേട കാല<u>ത്ത്</u> പടി ഞ്ഞുളം മേഡകിട്ട കിഴക്കാട്ടം നടന്നുപോകന്ന താനാ carrierga chalamèrialia "agocatione שמש לפו שורונים ושונים ומוכרות מסוק שורום שונים manage

വ്യക്തിപാരായി എന്നെ ഈ കാഴ്ച, ഒട്ടേറെ സ്വാ ധ്നിച്ചിട്ടാരുന്ന ഇറന്ന പറയുള്ള, വുട്ടപ്പത്യ വയ ³³³ வ கூறை கூற்ற விற்ற விற்ற விற்ற விற்ற கூற . കാളലിലെ കളിസ്റ്റായിത്തിരണമെന്നാം, തല ക്രോച്ച ചെയ്യ ചികി നടക്കണമെന്നും, ഒരു ബ്ളാപ്പാവാസ് പ്രാധാര്ക്കാന വെള്ളിക്കില് പറത്തുകാണത്തകവുള്ളം ക്രയിൽ കത്തണമെന്നും, "കാസ്പിസ്" ഇംഗ്രിബ് മവള്ളകവാണ സാസാരിക്കണമെന്നും മാത്രമായിയന്തി mutige algin muchanas agmost sacco ബക്കാലത്തുന്നുന്ന സാധിച്ചു. അതിപ്പോഴം ഓർക്കനം. ബാഗ്യിഷ്" സാസാമിക്കാൻ; ആഴതാനം, നേക്ഷാംവോഗം അറിയാതെ, ടേര വാമാക്കാപായിട്ട" ഒയ വാക്കാപാലം, ള മുറിക്കാനാവാടത, അക്കാലത്ത് എന്റൊ കട്ടകാരാ "econtamon manifera esolucion, esolucione" e வார்களை வாறினின் எம்சம்மகிக்காக காருகழும், നോവിലും കടങ്ങളിലും എത്രയും ഭംഗിയായി, ഒരുർഷം മനസ്സിവാത്ത് ആംഗലവാണി ഏഴ്യത്തെ എനിക Legismolarre! on arganesse aguicho aggi

കണ്ടുപിടിച്ചിയന്നില്ല. ഞാൻ പറയന്നതം എഴ്ത ന്നതും ഒന്നാംതരം ഇംഗ്ലീഷതന്നെ എന്ന് അവർ വിശ്ച സിച്ചിയന്നു. "എടോ നാണെങ്ങനെയാടാ ഇത്" പഠി ழுற்″் வைக் க<u>ை</u> நாக்கை நெற்றுக். "கைக்க തർ മരങ്ങൾ. ഭര, ഇടല്ലാപ്പാണ സാരന്മാരിവും, consonate l'enelpter mage cereme! അവന് അവലാട്ടം അംസാരിക്കാം..... ഇത്തന സമ്മ சிக்கள் செ சரிமுதன் விறாரித்த கைக்கள் கார்க்க odrege delgem obraga, 'astronada doma arrog offin smis sa sangs, some godom തോതിലുള്ള യോകോട്ടത് ഉത്തായിയനാള കൊണ്ടാല്ല. מורותו שומעוקופום בעי שניגון בנול בנול שורותו שורותום അകരിച്ചുളും ഭരവംകുന്നുള്ള കൊണ്ടാരണങ്കിലും அடும் மியீக்தாகம் கா அதிதுத்தக்கள் മൻപിൽ കാണിക്കാൻ എനിക തോന്നിയത്തർ ആ മൻറ്റ ഉണ്ട വിദ്യാഭ്യാസാഭിലാനാര്ലിന്ന നായി കറി 312°, മേരിന പരിംപാണിപ്പിച്ചര്", കാള്യരിക്ക miles acrery meranicales.

यमार्थान

from the transmentation whate musifylets തര്ള്. അത്ര ഞാൻ നാലാംളാസ്സിലെത്തിയപ്പോളാ va", നോളയ്ക്കുട്ടകാ ഒപ്പെറ്റിസ്വളിലെ നാലാം ളാണ്ണിർ ജോൻ വാിച്ചുകോണ്ടിന്നൊപ്പോഗം എന്റൊ கூறும் யா வரிய கதிவரைவர்கை. கணைதிக் നിന്നുള്ള ആ പ്രവ്യാസ്ത്രായ ഒരു കളി. വാവി en comangen majffjore asffjore metfjore യുള്ളവിലെ വുടുവുന്നു. ആ കളി വന്നത്ര രേതരം പുചിയ വാഹത്തരിലെയ" - നാവനരാനത്തിൽ. അതി m.vem.emmen same, out bridge out കാരും നാവു കൈയ്യുട്ടുള്ള ഒരു ദിവ്യവരാനാലം. വുളക жеры највороми" февтогр шестогошинаници mad to defenge "messeem splantemesses es Colescentament momentucines as op-ന്നെ. ആ ക്ഷേയിൽ നടവാവനനായി വന്നിന്നെ കളി തേന്നും അ വൃദിൻസിപ്പോടം ജി. എ. എം. വർക്കി യുടെ സിമന്മപ്യേനായ ഏ. വി. മാത്യവായിരുന്നു. பு பெரியுவதார் வக்க வகைப் கூர், முன்னிற்று" എന്നിക് അത്ര വനാഭ്യായിരുന്നു. പലയം അമ്മാന പറയാറഞ്ഞെങ്കിലും എന്റെറ ചോവിയിലും മനസ്സിലും ബുദ്ധിയിലും അതു മാർസിപ്പാളെന്നേ പാരിത്തിരാന ളള, കാരണമുണ്ടു", ഭാന്നരേത ഒരു വബിയ സർക്കാത ടോഗഗതാർ മനിസിപ്പാന്ത്. തോർ കണ്ടിപ്പില്ലാ ഒര മനിസിപ്പിനേയം. ഇക്കികോട്യാൻ അധികാരമുള്ള ഒരു ഒയങ്ങര മനാഷ്യനായ മുനിന്ധിപ്പിനെ പ്രാവി ശേഷ് റിവേയുള്ള. അദ്ദേഹത്തേക്കാരം വലിയ ഒരാളായിരി souns amanges escentilan animity-to-and രം പ്രിൻസിപ്രാള നാ ബോധചില്ലാത്തുകൊണ്ടു പോ യുന്ന! - എനികുറ്റോരം മുനിന്നിപ്പിനേക്കാരം വേകിയ യുള്ളായി തോന്നി. മാദ്ദേഹത്തിന്റെ കേൻ ഞങ്ങ ളടെ പ്രാസ്സിൻ വാനാക്ക് എത്ര അമിമാനകരമായി: അമ mlevemor mlacols agl; magsl wanted കളി; ாது வக்த°; அகை கணகைகைக் காறுவக் niglalamal 'sjant' and jallam asanol സ്റ്റാരം. [ഞങ്ങളുടെ ജിവാണ കെലിക്കാൻ കുടിയ ത് form laco securence learness (meetingsecures ക്കാരത്തെ പ്രത്യാപ്പാള സ്വാഹം വരുത്തിയയ യെട്ടോയിരൻറ കേനായിട്ടോ വേണമെന്നു[®] അ^{സ്} മോന്നി. തോന്നിയത്രകാണു ചയോജനമില്ലട്ടോ-

തായികാനാഠം ചൈകിയില്ല. എ. വി. മാത്വി arlendo arlancas water Houles acomon at യാഗുവും അങ്ങർംഷങ്ങയി. അതേ ക്ഷേയിർത്തു^{മുന്} ഞാതാ അദ്ദേഹം വൈകിട്ട്" ആവവാദുപ്പയിൽ കട്ട⁷ ക്കാൻ വരുന്നു. എന്തൊരു മുഖഭാവം, വട്ടമുഖം. ഗ^{കർ} വാനിറഞ്ഞ മൂലം. ആ മുഖത്തിന് ഒന്നുളടെ ഗൗരവ[്] കൂട്ടന്ന കണ്ണുടം മനോഹമോയി ചികിവളം മുടി അതും കളി 160ൽ പോകനോഗ്രപോലും. മന്നാര^{വാര}് അവരാിയ മുന്നു"; അവക്കിത്തേ<u>ല</u> അർട്ട"—കളി^{ക്കാൻ} പോകുമ്പോൾ കളിച്ചു തിരിക്കുപ്പോകുമ്പോഴം അത് ബരണ, ഞങ്ങളം ഞങ്ങളുടെ കാരണവന്മായം കള[ി] ക്കാൻ ചോകുന്നത്. ഒരു വേനത്തിൽ; കളിച്ച് വരുന് இ சுரைவரு வேணையிலும். அற கோக்குறுவாச்சூ നലയും മേലം എണ്ണയോലിപ്പിച്ചു" , കണ്ണംചിശി. ^{പര} ങ്ങും ഇടച്ചും. ഇടചയുമായി പുടയിൽ പോയി കളി കഴിഞ്ഞു" ബാമോ ബോർഷ്ട്രു" നനത്തപോടെ ഉഴയ്യാ^{ുകർ} ബ തീരിച്ചപോകന്ന സാധാരണകാരാവിടെ ? ^{അദ്രോ} കം കളിസ്റ്റാരന്മായുടെ വനിയ സാരന്മാർക്കും വലിയ സാറായ മനിസിപ്പാളേവിടെ! ഫി ഇന്നാ ഞാൻ ഒർ മെന്നു, ആ ജവാശന്റെ ഗൗരവാവം രോവനവും മാള് ടവട്ടുന്ന മുഖവും. എനിക്കാ മേരക്കുള്ള അദ്ദേഹ അടിക്കെ വിത്യാനാവാൻ കഴിയുമേറി

നിച്ച എലിച്ച

ആ അഗും എന്നിക്കു കൊച്ചന്തു. അഗുക്ഷന ചര യുത്തിയും വെട്ടാരം പ്രാരാശ്യം! പ്രത്യാരം അവിച്ചു പഴിഞ്ഞാനാടെ എന്റെ ആ ചികോഗരിഞ്ഞാ നേടാ നാളം ത്രാമായി, ത്രമാതന്നെ. കരിനത്രുമം പാതരം ട്രാസുവരാ പഠി<u>പത്തന്നെ</u> പലയിത്രോ പ്രേഷ്ട്ര принома часанами смодног валичний. (எம் பம்" எம்பை அம்பி அடிப்படும் வாப்படும் வியா). altoning a series almost a more and a manual as ישרטן אבן בלובנט פון נרב משפט ? פרוששטוב פאן שונים is tree defect, and see of the celle, aging as இதின வி வி.கம்" கேலக்கள் விசுரகராஸ் விளக்கா നടക്കം. എത്രാകളെ, സർളിഫിക്കാര ബക്കാക്കാണ്ട Winter check a service of the service and service and service of the service of t രംബോധ്യാവാതയുടെ മന്പിൻ അന്ത്രമാ എത്തി ്ലൂർനാം. അഭ്യാരം സർട്ടിഫിക്കാര വാണ്ടി നോക്കി. "Oh, I see, you have top-heavy marks" to defut lacocamacana wecamacan with an ്ദ്രാം വാംബത്ത് എന്റെ ചെവിയിൽ ഇന്നു ക്രാവ Top heavy"-angen sonmouseers പ്രത്തെന്ന് . ഇംഗ്ലിന്നിനും പലയാള ത്തിനും ഏളിചലാന ളോ സ്ലോവിൽ തലന്നു എറെവുളെയർന്ന മാർഷവാദ്യാൻ യുടിന്നും എനിക്ക്", കണക്കാ ചരിത്രവും സയൻസുമാ a). andreso no anguando a en je embagam and Reacol Month and Super Lob heavy. ട്രുതായിച്ചത്ര". ഇംഗ്ലീഷ" പ്രസോയിത്തെ ചി. இ. எடு வக்களிகள் வுகைக்க அதிர்வ"காக்கள் அர യാഗാമായിത്തോന്നിയിരിക്കണം. മാത്രവാളി, പിന്നി ട്ടറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹമായില്ലന്നു. ഒരു വർഷം ്ള് റാരമാണും അതുടെ ഇംഗ്രിൽ ഉപ്പാരി dota nominamente somen asom orbes ങ്ങാരിക്ക് രിയുനയി. എക്ക് ദിവാധാച്നം ്ബിച്ചു. പല ഭിവാസചാനങ്ങളും, ഒരു കോളിട് പ്രിചാർത്തിയാകണമെന്നും, അഞ്ചന നാട്ടകാരെ has my 'woodm alklylasmsamge, go Boo Bookim, crommende confinals escap Smootman now?

വർക്കിയ്യാറായിരുന്നു തെക്കുറും ഒരു കോ"സ്രിയർ ansamlama"-Merchant of Venice, acom നാവാതെ ക്രാസ്സകഠം. നാടകിയത നിറഞ്ഞ നാട കളം നാഴികകളം. ടെക്സ് വുക്കിയേക ഞങ്ങളുടെ കണ്ണ ചോവാൻ അസവദികാതെ തരത്തിലാഴെ" വർ ക്കിസ്റ്റർ ക്രസ്സേട്ടത്തിയന്നത്ത്. വശിയ ആർമാടമില ഒവുപാടില്ല; രാനാഗാരിമാറായ മുഖമാവരത്താടെ അദ്ദ ഹം ക്രാസ്സിലേക്ക വാഗം. ഒടു മയങ്ങെ തെരാവവം. തെടിനാത്വവം തെങ്ങളുടെ ഒരു വശിയ ക്ലാസ്റ്റിക്കൊല്ലാം ഞഞ്ഞ് പാക്കം. ഇതുവരെ കന്യതി കാണിച്ച് കോ മാളികളായി ബന്ദ്യം കാണിച്ചിരന്ന ഞങ്ങളവാവരം ക്ഷണനോടെകാണ്" കലിനകട്ടംബഞ്ഞിൽപ്പെട്ട ഉത്തു. പൗരന്മാരായി മാനം. രാഷപ്രോതായായയ ചി എം. age, വർക്കിയായിത്തിയം. ഒടാറി എന്തായ മാഗ്രൂികശ ന്നാ അന്റെ തിയുമിലേക് അലോഗവും താനവും வும்புமை காலிமையியை வகர்களை கொத்தைரு കഴിയക എന്നത്ര! ഭരനാരിലും കാണാത്ത തേ ഭരയി കരഞ്ഞിയാണത്. ക്ലാസിൽ വയന്ധാർം മാത്രമുവ தாத்திர் திரை வியக்கள் இத்து முத்திர்கள் ஸார்களை வி. வி. விக்கி காமக மா வேல்"இ" வல நைவின்றின்" Don't talk എന്ന" ஆபுச்சை வ ക്കിനെ തെല്ലോന്ന് നിളിവയിച്ച് ബോക്ക് വാക് വെടിയുണ്ടവോടെ ത്യാത്തുവിട്ടവോടെക്കാ അത്ഭാം നിമിനായകാണു് എ. എം. വർക്കിമാരായി മാറിക Flant.

മാവാം ഇതുപ്പെടുന്നും എന്നുണ്ടായി. അവേ വാവം ഇതുപ്പെടിയന്ന കലയാളസാഥിത്വം കൈകാ ഇന് ചെയ്യത്തിയ ആചായ്യരമായി എനിക്ക് ലഭി ഇത് കേയാള സാഹിത്വത്തിലെ അവിസ്റ്റാണിയായ ഒരു കോയായായാണ് — പ്രൊഫ് ഡി. പായനാടൻ ഉണ്ണിയും, പ്രവം കററിപ്പഴ ഉണ്ണവിള്ളയും എന്നെ സം ബന്ധിച്ചിടത്തേളം പ്രതന്നോണിയർത്തന്ന. ഉണ്ണി അൻ ത്രക്കാലത്ത് വേയാളത്തിലെ ഉഗ്രാപരുവന്നെ അൻ പ്രയോഗിച്ചത്ത് എന്നാള് അറിഞ്ഞുതന്നെയാല് ബോളില്ല അഭിരവസംഭരത്തനത്തിലില്ല. പേക്ക് വി പ്രതയിലില്ക്കുന്നും അദ്യവരം അധ്യവന്ത്വം ധികൃത ത്രെപ്രായ്യകനും ആയ മേളുസ്വാതന്നെ മുതം കത്തും

and a second and a second and a second and a second a sec morning actual design may High അതിലേടെ രാനാമായ സംഗാഷണരിതി; സ്പേരവാതസ ലുങ്ങളുടെ കോരമായ എദ്യം. ഉരസി നോഷക. ഉഗ്രഹണം വീടർത്തും. പിന്നെ വമിക്കുന്നത്ര ത്രദ്ധോ ജനിത്തെ വാഗചിയത്തുയിരിക്കും, ഇന്തിൽ കളി falle aptend somes torules ogam of ക്കാനം അദ്ദേഹത്തിന മടിയില്ല. ചേയ്യം വണാൽ മന്നേടെ എള്ളെന്ന ചിഴ കള്ളിക്കാനം മറക്കില്ല. അത്ര മല്ലെങ്കിൽ ഒരു മണിക്കൂർ മുകനായിയന്തകള യും. ആറാ മ്പത്ര പിട്ടെടേയും അങ്ങനെ ആ ക്ലാസിൽ വിറഞ്ഞലി mjame oun stote sensose violatum men. യുമുന്നുകൂടിലായു വരു വരു വരു വരുക്കു olas; gapoans compagnel] The entire class is dispersed today. You may go home legicus umiga

Bywan secommence charted...

Bywan secommence manages and page and second second against a second se

ടെപ്പാരാരിച്ചുർന്ന തരത്തരിവള അവിൻകായി നെം ഇന്തില്പാൻ കാർത്താരിൽപ്പേർണ്ട ഒണ്ട് ഇസ്ഥാപാ ന ഉത്ത അപരം വേദന്ത്രം പ്രോടാല്പ് ഒരോവലി കല യിരിയിൽക്കുവലം സേവപെയ്യു; നൽത്തൻ ചൊല്ലാളണിഞ്ഞ് മൈത

ഇം ട്യോകം ബോർഡിൽ എഴതി. വേദ്യസ്ഥാ ഞടിൽ വരത്തിപ്പറയും അർത്ഥവം. എന്നു സുരോകാ കണാനാ പ്രക; ജ്യൂളിയുടെ വ്യാഖ്യാനരിതി. കവി എയോ കണ്ണാരിയിലെന്നാവാലെ കാണിക്ക്നെ ഒന്നാ ഒര് അദ്യോത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനസ്ഥാസ്യം. ആരോ രേ വിയതന 'കച'ത്തിന്റെ താർത്ഥത്തിന് വരം താനി. അങ്ങാർക്ക് 'കച്ചതിരി' തിരെ പിടിപിട്ടി യിപ്പാപാലും! പ്രമസർ അദ്യേഹത്തോട്ട് ശാന്തനായി പറഞ്ഞു: You please stand up. എവിയെൽ സ്വാരോ ! അദ്യേത്രത്തി ഉള്ള വയത്യെയ്യായി. ശരി. ഇനി യേ നാലുകെയുള്ള പയത്യെയ്യയായി. ശരി. ഇനി യേ നാലുകയുള്ള അഭവര്യം കരിച്ചും പിടി കിട്ടും!" പോരോ! പാവം വിപ്പാർത്ഥി സ്വാത അറിയത്തെയിരിക്കാ ചോരിക്കെ, പ്രവസർ യാവരൻ താരുകയിയുടിത്തുട്ട് വര്യമാണ് അവര്യം അവര്യവർ അതുകയുടില്ലായായ അവര്യമാണ് അവര്യ അതുകര്യ അവര്യമാണ് അവര്യമായ് അതുകര്യ അവര്യമായ അവര്യമായിട്ടും

നെ തീർച്ച. പ്രവാ: ഉണ്ണി എത്തെടിലെ വേത്തര സാഹിത്യുത്തി പഠിപ്പിച്ചിട്ടത്തെടിൽ, അറിത്ത് പഠിപ്പിച്ചിട്ടണെങ്ങിൽ, അത്ര് അദ്ദേഹത്തിൻറെ പഠി നാസനാംക്ഷെത്യത്ത തിവവ്യണമേന്നുവേത്തെ, മരിക്ക പ്രത്യേത്രത്തിന്റെ മായാതെ കിടക്കാം. സാസസ്ഥാസ ധായിയന്ത്ര പ്രവാസർ ഉണ്ണിയുടെ ക്ലാസ്സുകൾം. വിവസ വിസേമായി ആ ക്ലാസ്സുകളെ അലകോലപ്പെട്ടത്താറാം

കാരിപ്പഴസ്സാർ ഇതിനെറ്റനം തിരെ വൃത്വയ് mombarn. negglagod mange annig-is ometan மிகாத கைவ<u>ன</u>். ഉള്ളിയ്ലാർ എം. എ-ക്കാരൻ; കററിപ്പഴ വേദം വിദ്യാനം. അവർ തമ്മിൽ അശ് ലള്ള് എന്നാ അത്ര പന്തിയിലല്ലായിരന്നുവേണ്ട പ³⁷ യാതെ ചലർക്കം അറിയാമായിരുന്നു. അവർ തശമിൽ നംഗാരിച്ച് യാധാനുള്ള മായും എന്നിക്കാരായിളിയിം organic mello milwomes medic mod unan നധിച്ച" ചില കഥകളം പരന്നിരണം. എതായാല്. പഠിപ്പിക്കോ വിഷയത്തിൽ കററിപ്പും തികയോ ആരോർത്ഥയ (Sincerity എന്ന അർത്ഥത്തിൽ) പ്ര ടിപ്പിച്ചിയനം. മുംബ്ലിൽവന്നാൽ ഒരു നിമിഷവം പ്ര ഴാക്കാരത ഇരാവം ശാലീനവും സ്വക ഭവമായ ശലി ത്തിലും ഓഷായിലും അട്ടോഗം പ്രസംഗിക്കം. കികാവ^{രയ}് ഗദ്വാസ്ക് അഭ്യാനം ക്രെയുന്നും വെയ്യിൽ ന്നത്ര", അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ന 'സാഹിതിയ് തെങ്ങറാക്കുന്നു പാവ്യപ്രസ്തകമായിരുന്നു. എഴ്തിയ ആ0ംതനെ പരിപ്പിച്ചുകോകം എന്ന ഭാഗ്വത്തിയ ப்படுவதாவி காக்கான என்ற கானம். வடிவை கவாஜி രാവത്ത് താടുക്കാം എഴകിയ ഉപന്വാസങ്ങളുടെ സമാ പോരായിയതു സൗഹികിയം. എകിലെ മാതിക് പാറി കാനും പാറിപ്പിക്കാനാം ധാരാളം 'വക്യങ്ങയിയതം അവയിൽ വിദ്യാസനായ ഒയ വിദ്യാർത്ഥി അദ്യോ യത്രപാതിൽ അഭിപ്പായം ഉന്നയില്ലയെൽ സാധ ക്യപാതിൽ അഭിപ്പായം ഉന്നയില്ലയ്ലോട്, ഒട്ടം ക്യപ്രത്തിൽ അഭിപ്പായം ഉന്നയില്ലോട്, ഒട്ടം ക്യപ്രത്തിൽ അഭിപ്പായം ഇന്ത്രിയവച്ച് തോരാഹരി ആ" സായം സാമതിച്ച കണ്ടേപ്പാടം, തായാ ഒത്തേര ഒരുകാചാര്യൻ കാറിപ്പായിൽ ഉയർന്ന നില്കാന അയി ഞൈട്രം മാത്തി.

പ്പോർവാം അധിതവം

മാളിനും ചോരുവം കഴിഞ്ഞാർപിനെ എന്ന് പ്രോട്ട ഉടർത്ത ത്രാത്രോട്ട് (Physics) കയിലോട്ട അത്രക്കണ്ട് അറൻ തര്ന്നാണ്ട് (Physics) കയിലോട്ട ന്നുള്ള പ്രവയത്തെ പ്രവയത്തെ കണക്കിനാട്ട് ആ വലിയ പൊത്തെ എനിക്കില്ലായില്ലാം പക്ഷേ Physics പഠിക്കാരുള്ള വെന്നലിൽ അറർ ഈ വരുപ്പി പ്രോട്ട കാഠിക്കാരുള്ള വെന്നലിൽ അറർ ഇന്നുപ്പില പ്രോട്ട കാഠിക്കാരുള്ള വെന്നലിൽ അറർ ഇന്നുപ്പില്ല പ്രോട്ട വേരിക്കുന്നു പ്രവയത്തില്ലാം പര്യത്തില്ലാം പ്രവയത്തില്ലാം പ്രവയത്തില്ലാം പര്യത്തില്ലാം വെന്നുവില്ല പ്രോട്ട് വേരിക്ക് അത്രമാര്യത്തെ വിത്രം വരുത്തില്ലാം പരവത്തില്ലാം വരുത്തില്ലാം വരുത്തില്ലാം വരുത്തില്ലാം വരുത്തില്ലാം പരവത്തില്ലാം പരവത്ത്തില്ലാം പരവത്തില്ലാം പരവത്തിലാര്ന്ന്ന്ന് പരവത്തില്ലാം പരവത്ത്തില്ലാം പരവത്തില്ലാന്ന്ന്ന്ന്ന്നെ പരവത്ത്ത്രവത്ത്രവത്ത്ത്രവത്ത്രവത്ത്രവത്ത്രവത്ത്രവത്ത്രവത്ത്രവ

ബരുമാനത്ത്രം ആററിക്കത്താം കെപ്പുറരിയിട്ടുന്നു. meet ment commenced and and ment ment ഗോദാഗാരിക്കായിരുന്നു. അക്കാല്യം അന്നയാക്കുന്നു sagéngglun énteafattorum ematergeon irremons त्रेत्रीके megacanlarin का गाम के हो, की, बारी, कार am" am saisma". easgiaigh, ewessel സ്റ്റേറർ എന്ന നിലയ്ക്കുടെ തോസ് സാർ വന്നതെ management and areas an against an areas an areas ரைபிறைபின் காணம் கரை. ஆராலக் ஒருழியை consultation concerts gramming and തോമസ് സാര്തനെ മൈകാട്ടം ചെയ്യു. എനിക്കത കുടയത് ഇനുമായി. ഞങ്ങളിൽപ്പലാടിൽനിന്നം അദ്ദ ഹത്തിന് കൂടിയാൽ അഞ്ചോ ആഹോ വയാണ്ണ വാത്രം തെ കട്ടകാരനെന്നനിലക്ക് തോഗസ്സാനിനോട്ട് നട ക്കാൻ ഞങ്ങ0ഷം തോന്നിയെതിലും; ആ ചേരപ്പായ cer a, acresones, who continue as a consequence വം ഇടക്കിടയ്ക്ക് മെങ്ങളെ ഒടു നോളംകൊണ്ടോ ഓവം കൊണ്ടാ 'ഞക്കാ' എന്ന പറയിച്ചിച്ചിരന്നം.

ചാന്ദ്രയാത്ര: മാമനം മമണനം

ആ ജ്യേത്തന്ത്രത്തെ തിന്ത്യത്വം ഏറെ നാറ്ട തടർന്ന പോകാൻ എനിക്ക ഭാഗ്യമന്നായില്ല. പുഹാ ടി, എസ്, വേടിട്ടാരണയിനെ മാത്രമാററിക്സ്" വകുപ്പോർ അലവാർ. അദ്ദേഹം ശണിതരാതും പാറി പ്രിച്ചിന്നതിന ഒടാ ഒരു സാമുദ്ധ പറയാനുള്ള എ. age, cubae huso lecto mosa maso ema quind ളാസ്; ശണിത്തരിൽ കവിതവുക്കുന്ന അറിഞ്ഞത്ര" താളമാതെ ിന്റെ ക്ലാസില് തന്നപ്പോടാ 🚾 . സ്വഷ്ടമായി നിട്ടതി നിട്ടതി, ഓരോ വിദ്യാട്ടതിയുടേയും ബോധ amusionlasi comonlationicos mosplasis eniconas തോണ്ടിയെറിയുന്ന മാതിരി പ്രവാദ വേശിട്ടമാരൻ കണ കാ പാിപ്പിക്കുന്നു" കാണാനം കോക്കാനം സിക്കാ നും നമുടെ കാവസരം നൽകന്നു. ഞോൻ പടക്കു ഫിസി കാണോ കണക്കാണോ ഇനി മേഖോള" എന്നു വസ" ചെല്യുണ്ടത്തെ എനിക്കക്കാലുള്ള തേന്നിടുപ്പത്തി. മാതാ ഒരു കഴുപ്പം വരുന്നു. കഴന അിഡ് വെയിട്ടാമ במלובנותות להבנים שנים להמחנה ומוחים להחום למוחים തഞ്ഞാവൂർ തരിഴ് അവ്വയടെ ഇംഗ്ലീഷ് ഓഷാ ഓഷാസം മികാവാരം തമിഴ"മൊഴിലേനംബ മിനിട്ടിയ" ആയിരം നാഴിക വേശത്തിൻ പാഞ്ഞുപോകനാ നോഴത്, മിക്ക

ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളം തുിഴിൽനിനാണോ ഉണ്ടായതെ ന്നും നളക്കു മോന്തരി അദ്ദേഹം ത്രീകോണ മാത്രകുമാ sa". (Trigonometry) appears ". gonulat arm artended grantally made and according to the arternation of the artern mile monthes all neutrine ma walaly, entop പാരത്തുപോകന്നള" കുടിരിക്കാനെ തോന്ന; കുട്ടവാറി ക്കാൻ ഒരു നിമിനുമതിലും ഒയാക്യും താലേങ് വയ רופו לשמעה בישום לשמורה לשמשה לשמותם നം കണക്കായി കലാവുമായി. ഒരുവര നേസ്സിലാ വുന്നില്ല. ഒരാണ്ണ വേദ്യം കാന്യതായുടെ ഇച്ചെനിന്ന് ewere antercomorge angelsonifgers selucin கை கரி. എறுவற்றும். இது விவால் சுறையில் இது Problem am. galplab mim ang ninangan ളാം കാണാൻ! കഷ്ടാ വെയിട്ടാമണൻ സാറിന് ഇത മോദിക്കൻ നാണമില്ലൂറ്റോ എന്നാരണനിരെ തോന്നി றை". ചறுகளமாகளை முருவிக்குச் குவனைக்கு Hital mont comount commanding. And cue arrige "errferieficies eaacus fauscomico യാണ എനികാറിയു. മൊന്ന് രാത്തിനെ അത്ത്യ യുട്ടിബ്ബ് കണക്കിൽ കവിതി - അവുവം സങ്കടവും വന്നിട്ടായ്". ധിഷാടാരകാണുല്ല. യാറിവില്ലായ"മ easinger, mlm. comblecemit mondate ആരൻ സേരളവാത്തി. അദ്ദേഹം ചൈരിച്ചേന് എത്ത en coolmin; semisjuliets mellarjets een unio മാഞ്; പിന്നേ ചോജിച്ചെന്നു. അറ്യത്തെയ്ല്, അദ്ദേ യായിക്കാര വർത്താശനത്തിൽനിന്നാണ് . പറയുന്നതു മാസ്ത്രിയാലെ പ്രത്യാക്കാറിയും എന്നിക്കി അഭിച്ചിം ളിയ വിഭിച്ചിയില്ല. എന്റെ ബ്യമനത്തി പ്രറി முகளு அருகற்கு வந்தவத்து" அர்வ வகைப் കോണ്ട് അവയെ വേർത്ത് മാത്തിങ്ങ് വിധ അക്ഷാ സംബുഹരം എഴുതി "See Krishnan Nayar, this is have it is calculated, not by the method you have shown" agamo acoos altosamamo അ് ഓർഗം. ഇന്നാടണമിൽ ഞാൻ കുരുത്യാ ചന്ത്ര miser gos anyalenggaswiera, some prese conside defectes edesage rescondenses പിടിച്ച 900 തേരദായിയമനാന്ത് ഇന്ത അരാര് eബായ Jag-18ത്തുമായിയ നാം. വളത്തയാലും അന്നാ 1937 ആരം 31-ാംയ-യായിന്നെത്രകാണ്, കാനാ തനെ വൃദ്യവുള്ളിനെ കഞ്ഞ്, കണക്കിൽനിനാ" ചരിത്രത്തിലയ്ക്കു അൻ വകപ്പദാരനം വാണി ചന്ദ മണ്ഡലയാത്രയിൻനിന്ന ക്ഷോപ്പട്ട. മി. വെങ്കിട്ട മാതനെ പിന്നെ ഇന്നോളം അറർ കണ്ടിട്ടില്ല്

മറക്കാൻ മറക്കില്ല; മറന്നാലം...

combae allgorie arbase (Lozic) anoch allg? ല്ല. അമ്പേറിക്ക സെക്കമായി:അന്നിയിലേടം പ്രക്; கை. சோக்கதுர்ளை" கக்கைகளைகொற்ற". Induction scegnos; Deduction nanc: e.a. avl. കാരകരായുടു നെന്നും വെന്നുതെ വരിൽ വേധകരമായി അദ ന്നി. അവയും ഒയ വശാത്തയ്യും കാരിച്ചിട്ട", കോട്ടിന് കേല നേത്രത്ര[®] എന്നാപ്രായി കെട്ടി, ഇയണ ക്രോദ് ളത്തെ കണ്ണം ചുത്തെ അവുകിയുമായി, എന്നാറ മേക மேல்லை வாற்று" வெ.ப்பதால்" வக்கார்டுல்ல் ஈடு வெரி കാൻ ബായപ്പെട്ട് ഓടിവയന്ന മട്ടിൽ ബാക്കാവ് സാർ ളാണ്ടിലേയ്ക്ക് വരാം. വന്നാൻ താവം ഒരു രണ്ടു മുന്ന നിമിന്നും എന്നോ നേനാർത്തുന്നാക്കും. എന്നോ മറ ന്നിട്ടുണ്ടു". പറാതർ ബുക്കാണോ? ആയിരിക്കണം. അക് യിൽ ഞങ്ങറം വേ നിണ്ട ബുക്കു കണ്ടു. അത്ര ഒരുക യിൻവെച്ചുതന്നെയാണ് ആഘോചനം അത്ര ഹാര്യ ബ് നെല്ല? ആവാം. അല്ലേന്ന അന്നേന്ന, ഓൺമ്മ sace function follow, action of the saces ബുക് അംൂസം അവിടെനിന്നെട്ടത്തെ എന്നാ" ആര് ഞ്ഞുവാരാൻ ആണ്ഞാപിക്കും; ഇടനോ തിരിയെ വിജി ai". Sorry I have the attendace register with me എന്നും ചാതും. ഈ പ്രത്യാവനയിൽ രണ് ണ്ണോതിയായാകതി താന്നിയകരാം. പക്ഷേ ഇതിലാ സെകാമായ കഥകളാണ് ജേക്കവ് സാറിനെള്ച്^{ററി} ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രവരിച്ചിരുന്നത്ര". ചോട്രേജി ബോക്കുന്നു പറഞ്ഞു" നേരെ ചാവൂർരാഡിരുടെ കോൾ മിത്നിന്ന് പടിത്താള നടക്കുന്ന പ്രമസദര, എതി^{ക്ക} കോളെയിലേയ്ക്ക് വതന്ന വിദ്യാർത്ഥികഠം വന്ദിക്ക സോറം അവരെ നിർത്തി ചോദിഷം—എന്നാ ഇ^{ന്റ} ട്രോയെട്ടുല്ലേ? എന്നും ഇന്നു കോളെട്ടുല്ലേ? എന്നും പു ബിപ്പോകന്നമെന്നു". അവർ സത്യാവസ്ഥ പ^{റവും} അപ്പോറം, ഭാ, റോടി, ഞാന്തം കോളേതിലോട്ട ഇറങ്ങി യതാംബം". ഇത്രവം വന്നു, മാരി, ഞാവം വരാം എന്നും പറയും. ഇക്കഥയും അണയാവാം. വ^{്യക്ഷ} ഇതിടലല്ലാം ഒരു വലിച്ച സത്വമുണ്ട്. മേക്കബ്^{"വോർ} പ്രച്ചുള്ള വലക്കുന്നാകം ഗോക്രിച്ചുവുടുന്നു. മൊഗലിൻറ ക്ലടയോ ആയിരിക്കം. അല്ലെ^{കിൽ}

തുരെയ്ക്കിലും ഒരു മചാരകഥയ്ക്ക് ഇതിവ്വയം മാനത്രം തുരാനം. ഇയാല്പ് അറിൻ അരണ് സാർ ഒരു മാത്രകാ പ്രവേശത്ത് . ഇച്ചുക്കേണത്തിന് കൊണ്ടുവന്ന ചെത്രി പരിക്ക് പരിച്ച് ഇത്രിന്റെ മാത്രൻ മാത്രൻ താരുട്ട് പരിച്ചിച്ച് ഇത്തിന് ഒരു പ്രവേശത്ത് അറിയാടെ താനാച്ച പ്ര പൊത്രിക്ക് കാര്യില് സമ്യ ഉച്ചുക്കേണ്ടാ ചിത്രണ കഥ കഥയാവില്ല: സമ്യ മായ്യിർക്കണം. എതായാലം, ലേത്രിക് എസ്സിർ അവന് സാർ ചെയ്യുന്ന പ്രസാശ കാല്യാത്രപ്പന്നുക്കാന്; സ്വസ്യമാക്ക്; സ്വസ്യമാക്ക്; സ്വസ്യമാക്ക്; സ്വസ്യമാക്ക്; സ്വസ്യമാക്ക്; സ്വസ്യമാക്ക്; അവർക്ക് ഇത്രയാക്ക് അവർക്ക് ഇത്രയാക്ക് അവർക്ക് ഇത്രയാക്ക് അവർക്ക് എന്ന് വേരുക്കാടെ അവർ വേരുക്ക് പരിക്കായുന്ന് അക്കാട്ടക്കുടെ അവർവാക്ക്.

mandone roodeni:

Deduction வரிதிவிகள்த கைழவக்காக் onlanem to 1905 on our mil ances more agail യാര, ആ നിത്വളുന്നുമാരി യു.സി. കോളത്തെ പ്രാംഗായുടെ പ്രേച്ചുമായുതയുടെ കുട പോയും. നിപ്പുമാഗിയുളെടെയായിലെന്ന ഈ മോർബി (No. 1 al table of postomo Holosomo supper (North East Hostel) (2002-100s and and ്യൂര് പാ) ഒരു വിരാഖശായ മറിയായിന്നോ. ഞങ്ങൾ ്രാംബട്ടവേർ വരിക്കാർ താങ്ങളെ ചെല്ലണം, വളമാ Thoughou and and man All men are mortals. Socratese is a man. Therefore Socratese is mortal—anomyanto adomymous Montal mortal anomy and another model முரிகளும் அற்பாடர்களை பெற்றும் அவரும் வான்றக்கில் പ്രാതി പോഗ്രായ ഈ അവ് വാരായയുട്ടോ അഫ് വ്യാദ്യേത നിനേകാരാത്തിലമായടിച്ച്", ഞങ്ങളിലേയ്യ് മാടിക്കാ molecular against an agor and alwamianusami casuminisme as and വാട്ടിനും മണ്മറഞ്ഞു! പടക്ഷ അദ്യേഹത്തിന്റെ മഹ സ്വേഹം വയായ വ്യാരകമാണ് ൽ. സി. കോളേട്.

ള മ വേടുഃപിട്ടൊ;

ടിര, അഭാരകോളുമാണ് പ്രമ: സി. പി. മാന്യ് ബോ വരന്നു അടില്ല ശരിരവക്തി, ഖാർഷ്ട്ര്, ബർ ജട പ്രിയ കരില്ലാണ്, ഖാർഷത്, ബർ ജട പ്രിയ കരില്ലാണ് പ്രവര്ഷത്, ബർ ജട

വലിയ കണ്ണകരം. ഇടിച്ച കവിളകരം. കണാൻ രോഷ്യൻ നമ്മയിരിയേണ തേന്ത്യ. രാഭ്യഹത്തി en an anenaemenniero en manualinco en mino es constraine agms amonto, momula-pal വിതരിയാണ് അഭ്യവം വയന്ത്യ". തംഗാര്യവാരാരം പോലെയുടെ പ്രാഷണം. ജേക്കവ്" സാറിന്റെ പ mucos somanosem emeggacos sa guarental an: അതിനുള്ള സൌകവും അദ്ദേഹം തവം. സി. പി. മാത്യന്താർ വൃസംഗിച്ചത്രടത്തിയാൻ പോന്തും നിർത്തി അങ്ങന ഇവനാവാവും നമേറ്റം. വേണ്ടവർ se", @contactor mastifocamana and attach and authorizing the work and an ear തുപ്പസ്ഥാം കേട്ടമട്ടിൽ എണിനെം.ലവം. ആദ്രാട്ടം കോപ്പില്ല. ആരോടെയിലും ഒരിക്കാലയിലും കോപി அந்தகாகில் உணவைக்க இருகணைவுக்கை. മാടി കാണക്കാറിക വാണിനാക്കാർ കോളജിലെ മോവക്കാറിൻ ബിലർ ആറിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഓട്കിട്ടാനാ w വിണം. കിളിയാർ നേവന പല ഇന്നതും (MOSO) (MAN) E. (MOSO)

allabaccana ambasacho soczanalamih ന മാതൃ സാർ തികാരെ ഗാസ്സിക്കനായിന്റെ. നാത്രം അക്കാലത്ത് സോ ചിന്നിക്കാൻവേശ്യം വയ്യാ ത്ത കാട്ടുമാണ്. താന്ധിക്കോനനാവച്ചാർ വിപ്പവ കാരി; സർക്കാരിന്റെ നോളപ്പട്ടി. മാത്യസ്റ്റാറിയം арам анжинувандотол Црвето. 1938-ан ുണൽപ്പറത്ത് ഒരു മാനായാഗത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രസം ഗിച്ചു. കാറിൻനിന്ത ഇറങ്ങി രാട്ടാറം വ്രസംഗാവടി whoise memoraname, mlashanlasel same പിന്നാലെ, ഒന്നു കാണാൻ, ഞാൻ ആ രംഗം കണ്ടും മാത്യ സാർ മാമായമിയുടെ തൊട്ടപിന്നിൽ, തൊട്ട തൊളെന്ന മളിൽ. സാവ" അഞ്ചെട്ടുതവണ കൈ നിട്ട നായ്യ ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചു. മഹാരാജിയെ ഒന്നു ഒരുടോൻ. ഒരാള നേരകയിർവെച്ചു. ഒര സങ്കാരിണിയായ almodellanolan ഞങ്ങളുടെ ഇവനാഥനായ ആ ഞ പോരാളം വിറ്റരുത്, ദ്യാവ്യാല്കാല ശവമായ കാന്ന ആ രംഗം നേരിട്ട കണ്ടാറ്റച്ചാറം എനിക്ക് മാത്വ avor language and a mogod a mlaware com

വിദ്യാവ്യസ്തി:

കണക്കിൻ വിഴച്ചു" ചാടിത്രത്തിലേയ്ലു. ചാടിയ എനിഷ" ഒടു മുന്നു വിശേധവാതടെ ശിബ്യതാ

നേടാൻ കഴിഞ്ഞു. അവാിൻ പ്രാത്യാരണിയൻ easo, sl. sag. almmost. manalmage on alm സ്ത്രീൽ, പെൻബൻപാരിച്ചിന്ന് ശേഷവം, തടൻര തിങ്ങുമായ ഡോ. കെ. എം. ലോർത്തും ഞാനം സോക്രർ sufum opgesorgramme amuravo mangasandum from the offer of the garden of a more of the same ത്വമാണോ വിനാമത്വളാണാ എായവിശാലത്താ פודר ביווים ביווים מדוב מווים מווים מווים מווים ביווים ביווים ביווים ביווים ביווים ביווים ביווים ביווים ביווים മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നതെന്നു ചായാൻ വിഷമം. ഇന്ത minore emelacylumble and enus. almos esem ളെ തിഷമരിത്രാം റേശാമാരിത്രവം പരിപ്പിക്കാൻ നിയുക്കനായി. ടാ'яനത്തിലായുപോവും പ്രസംഗം, പുന്നത്താറിന്റെ പാട്ടകപ്പോറിയെന്ന തെയുടെ ഇട യിൻ ടെ വിച്ചോർ ആ പ്രസംഗരശേഖിക്ക് നാമകാ ens entellers, apmissing? so grosses ഞ്ഞാനത്തെ പ്രത്യായിൽ വകർത്തി വരിക്കും തിരികെ താരങ്ങളം ഒകാട്ടത്തുപ്പോടം തെരുത്തവ രാത്താ നം ജാർഷ ചാിത്രതിന വാതാൻ കഴിഞ്ഞു. ഡോ. പ്രതാർ ഇപ്പോഴം പ്രാദാക്കറ്റം അവോലെ അവ്യയത്ത്രത കുറെ കോളവാിട്ട താവാഗണാതിൽ സ്വവർത്തിച്ച sacar la lagan.

ഗാനഗന്ധർവനം ദേവട്ടതനം:

യിട്ടിയ് ചാിത്ര പാിപ്പിച്ചിന്നെ പ്രവാടി. എസ്. രാഗാനത്തെ വൃത്തുകം സ്റ്റാണ്യത്താണ്. മണി Left definentions performed moderning നേൻ, കണ്ടാലും ചോഗ്വൻ, പാളസ്സാർം, ഫോഞ് earge, neesfarse, ar Berryde mald, downers amount accounts are some amount after armsesseements stempesseeme arms നമു പ്രൂപ്പ് ഭാരം നയെ മുമുള്ളെ ഒപ്പും തോടച്ചെയാ estigate agarhamilass, appressors ransalass. മർശാതിൻ കൊള്ളന്ന ചോദ്യം. ഉത്താവം മർശാപ്ര comsowlelasene. anemlegales manifore amagualap agaasase (Self respect) gaamalab നിത്താം ആ ഉറസ്സിൽ വരിച്ചേ ചെല്ലു. പിന്നെ ചെ പ്രപ്രത്തെ ചിനിച്ച പതിയ പാരം. വിത്യം താരവ almig somianio mograe, esculai some su ബേകവാർത്തകളും! ആറ്റം ഇന്ത്യാ റേഡിയോപരിപാ ടിപോലെ എല്ലാം സമയാതിന്ത ചിട്ടപ്പെട്ടത്തി

ബ്രിട്ടിഷ" മാറിത്രം രണ്ടാംഗാരമട്ടത്തിയന്നത് റവ; ഫാദർ ബി, ജി, ക്രേബി എന്ന സായ"ചായിയാന. യോസികൻ സായ്പ്. ആവ്യ വേ മാസത്തെയ്യും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഴുറ്റിഷ് രാഷനം ഗോസ്റ്റിലായില milg. aso grace aforce game grace allow Hom mealwood annilanto sodane Henry II agramma afinologat was an able agranded പറഞ്ഞതെന്നും മുതിമുളിയാൻ adminstrator എ ന്നാണെന്നും അത്തിക്കാ" ഈവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്നാ ലെത്ത് സായ പിന്റെ ഉച്ചാരണം രണ്ട വർഷം തുടർച്ചയായി കേഠം ബാൻ കഴിഞ്ഞ ഞങ്ങിംക് ഇംഗ്രി massan manger meglamassana emisse) ருபுத். அறுவகை வைவட்கல்" வகிவமை சவில்⊗ிக்கு തമിഴിയ്ക്ക് ഒരും മറും ചരുത്തിരുന്നു. ആലുവര കോട്ടേ ജിലെ വിടുടർത്ഥികഠം ഇംഗ്ലിഷ് പറയുന്നതിൽ പി നോക്കാരുപ്പുന്നു. അവോ മത്യാതിച്ചാ പിന്നിൻ ഈ ആശ്രേയാകാര്യ സംസർഗ്രമാരണവ mibane alouse. as secremm offgeness

അമൂകാനം അച്ചനം ഡീക്കനം:

ഇംഗ്ല് പഠിപ്പിച്ചാന ഉന്ന നാലപോടാ ചറ കാവയ്യ. അാവാദ്യരം അയ്യക്ഷേക്കും വാ: ഫാദർ കി. വ[ി]. തോണിനെ; റവം ഡീക്കാർ കെ. സി. തോസഹി^{ചരാ}. ഞയ്യമാർ ബേഷ്സ്വിയർ കൃതികളുടെ ഒരു ബ്രദ്ധാണ്യ മായിയനാ; കണ്ടാലും ബ്രാമാണ്ഡം തണി തടിച്ച് ^{മഴി} കൊഴുത്ത്, വിർത്ത ഉപത്ത്യ തിരെ പറതിയലാ^{ത്ത} ഗരനേത്രങ്ങളം, തവായ്ക്കുതന്നെ ഒരു കോണിക്കും എ^{ല്ലാമ} ളടയാവുമ്പോറ്റം കാഴ്യയ്ക്ക് വളായ്യ ചോന്നിയാ^{ളും} യുററും സാപികമായ ഒരു ഇതോ ആ വൈ^{ത്രപി} തരിനകുള് ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ടായിയന്നുള് കാഴ് ള്ള പടിചയിച്ചവർക്കേ അറിയു. തേണുച്ചർ അതി ളംട തായത്ക്കാരനം സുറ്റത്തും തിരോ പാവാവമായി യാന. ഇംഗ്രീഷ് ശദ്വം ശദ്വാവോലെയാണ് വരുട്ടി ക്കാം. ഡിക്കൻ ഞാന്ത ചുസ്തായിരുന്നു. ഒത കോച്ചി മിട്ടക്കൻ, വാക്ഷ വഠിപ്പിക്കുമ്പോറ്റ വതിനേളകാരി ecrampas grass was allete: mosmore across and നിൽ തെളിഞ്ഞുകരണമോയിയാന്; അന്നദ്ദേഹം മായ മായിയന്നു ആലുവാ കോളെതിൽ പരിക്കുന്നവരില് വഠിപ്പിക്കുന്നവരിലും ഇത്ത്ര മാര്യാനാരിയാരൻ എന് പറയുമ്പോൾം അതഭ്രദാത്തിക്ക് സഥരാവിക^{മ്മ}റ്റ ടെസ്സ്ബരവത്തിന് മാഭിനന്ദന സ്വാബവണ് ധ^{റി} കാവു. അന്നാത്ത ഞെങ്ങളുടെ ഇാത്രിസ് പ്ലൂട്ടർ മി. എബ്രാറാം ഇന്ന് റവാണ് ആണ്. കേവലോ ടൂട്ടർ മാത്രമ്പ്രത്തിലന്റെ അദ്രോം മി. ആ വർക്കിയുടെ പ്രതിവുത്തെവിൻസ്വിച്ചാറോ. കോളമിലെ ഓണായി കാരം മുവൻ നിയവ്വിഷണത്ര് മി. എബ്രാറാം ആയി നോടാന്ന വരുക്കും.

നീലാളിവർണ്ണായ അർധ്യൂസ°സാർ:

വിച്ചാര്യാസം മന:സംസ്കാരം മാത്രമ്യ, മായ സം സ്കാരണവുള്ള മേമ്യമായിലെ സി. പി. അയുടെ ശോദവുായാരാമായുള്ളതായിലെ സി. പി. രാഗ്യംസ് സാർ കാള് യിർത്തനെ സാക്കാർ ഒര് രാഗ്യാവേതയുടെ അവാരാമ്യാസ്താന്ത്രം ഒര് നില അരോളിവർസ്സ് സ് വ്യാരാമസ്വായായ രാദ്യം ആ രാരായ്യായായുടെ അവരാമായുള്ള വാരായും എന്നുക്കു രാരി എൻഡ്ലസ് സാറിനെ എനിക്കിച്ച എന്നുക്ക് വരുവായിക്കാർ വ്യാം കൂർ, നിവരൻ ഇടങ്ങിയ കായിക വിനോഷങ്ങള്ള രാര്യമായുടെ അവർ അ സ്കോറിയാൻ ഒരിയിൽ രാര്യമായുടെ അവർ അ സ്കോറിയുടെ കണ്ട് പ്രവികയും പ്രതിവും വാരായുടെ കണ്ട് പ്രവികയും പ്രതിവും വരുവരായും തലുകവരെ!

wantoni nijoja manases wantoni nijoja manases

Krishnan Nayar, round the track thrice us "hul as all numer a measurable in a management a mana

ജീവിതാചായ്ക്ക്:

്ളുടിപ്പ്. അതുരംപാണ്ട് ആ വക്ഷ്യായി എനിക്കായ

ബന്ധവും ഉണ്ടായിമന്നില്ല. ചാക്ക ആ വകുപ്പിന്റെ തലവൻ പുടം. ടി. ആർ, താനന്താരൻ എന്നിക്ക് ഒര ചാര്യണക്കാറം ആരാധ്വനായിത്തിര്ന്നു. കോട്ടേജിൽ പോയന്നതിനാളവേ അദ്ദേഹവുമായി തോൻ വേസമേഷം ടിയന്ത. പത്താക്രോസ് തയിച്ചു" പിറേറവാർഷം കോട മിൻ മോരൻ വഴിയെ ബാന് ആവോമറിച്ചിയന്ന anneson "quile son 'm'al and annesons! തരെ" പ്രതിശസം ഒരു ചെറിയ തൃകയായി ആപാനമാ പ്രെടുകയും ചെയ്യു. കാലാത ആദ്യവരപ്പഴയിൽ കളി aj", ശിവംഷത്രതിഷ് തൊട്ടു" തിരിച്ചുപോരിക പതിവായിരുന്ന എന്നെ ഒരു രിവസം പ്രകം, അന്നാര ment offglat. *agento sade menulan anol allenness? assunge secualise. allennelal ക്കണം. കോളേജ് ഫിസ് ജോൻ കൊള്ളുകോളോം." എയൊടെ മാത്രമാത്വാം. എതും ഓവിലെ ആവമണിക കരിയം തൊടലം കഴിഞ്ഞു" ഞാന് ആപ്രോ ആലിനാല തരുടെ മാഷ്ട്രയിലേയ്ല. കയറിച്ചെട്ടും. ഭരനന്മാരാകൾ ஸ்ர்வில்ல் வைவுவயதுவய கக்டே - கைச், எங்க்டிட் കാപ്രിയുമായി വാണ്. എന്നോട് വരിയാണ് ഒര and letter temperature temperature permanent and ഒരിലാലോയി മേമിച്ചത് അന്നാണ്. അതു കഴി ചാൻ വിനെ സ്യാണിക്കർ പാിപ്പികാൻ വേദേ കലിയും ഉഷാവം സ്വാധിന് ! അം.ത. രണ്ടവർഷ emonge agardes" og auleandem de anjulage allem qualitano acimines amais alsì. ווברכוב השפח בינים להבסמשתים השפחה ച്ചു: ജിവിക്കാൻ പരിപ്പിച്ചു. ഇന്തം ആ ജിവി താവാട്ടൻ സ്റ്റോവാതാധ്യങ്ങളാടെ എനിക കത്ത ade mowagonest"; multipe comenson soul ആരാസിക്കാൻ മരക്കാവഴില്ല. ഇതാ ഈ ഡേഖനം എഴ്തുന്ന സമയത്തും എനിടെ പുനയിരിനിന്ന് അദ്ദേ ഹത്തിൻെ ഒരു കുള്ള കിട്ടിയതിൽ ഭാശംസ.... ூற்று ம் எண்டி கூடி நடிக்கிகள் கூறு முறிக்கு நடிக்கிகள் ചേനാ" ഞാൻ ആരാണിക്കുന്നു. അതിനർവാത നിക്കൾം .aamp" " oggno" mosgada എഴതിയിരിക്കുന്നി

വിനയവം ലാത്യം എന്നെ അനാവടിക്കുനില്ലാ, അട്ടോഗത്തിന്റെ ആരാസാവാക്യങ്ങളം വൃശാസാവാ യ്യകും ഇവിടെ പക്ഷാൻ. ഉത്മാബ്യവമണനാ ഇതേസത്ത്യിക്കാം സ്പോശില്നം ആയ ആ ആവന് വ്യൻറ ആശിസ്സ് വിഫലമാവില്ലോട് എനിക്ക് ഉപ്പെട്ടുന്ന്.

gordon, wlanteno?

നാലെത്തുവർഷം മൂൻപാണ്. ഞാൻ സർവകലാ രാലയിൽ തൗരവച്ചർവം എന്നാ നോലിയിൽ മുഴകി wholeam, some cascald allegme", moreamles കാക്കാതെ നേരേ കണ്ടെ വന്ന്. മുർഡിലിട്ടിയന്ന കുസാകഠം വണിച്ചിട്ട് അതിയന്തുകാട്ടത്ത്! അഡ് മിഷൻ സമയം: ഇത്തനെ രാനകം പേർ തൃത്യോ sogjast വന്നം പോവുന്ന വാക്കം. കഴിയുന്നതും അവരിൽന്നിന്ന രഹ്യാനമാൻഉദ്യൂമിക്കു ഇത് ആരുപർ. ecoto componisaring. seno moto m'es mesoris. சாலர் கண்_து மிறாம் <u>தரு</u>ில் வறை" எற்கரி கழ നവരാശകരായ വാമനത്രിവിക്രമന്മാടോട്ട ബോദിച്ച — 'Yes, what can I do for you?' gwas aslu வூடு, என்று மாறு முற்று வந்தன், എന്നോള வேர ulai-സോകർ നായർഷ" ഓർാമകാണില്ലായിരിക്കും. ബുള്ള²⁷ 'ഇല്ല. വ്യസനിക്കനാ....' വന്നയാറ്റം പുഞ്ചി രില്ലകി. ഞാൻ തിയമാനിച്ച പായെഞ്ഞോ ഞാൻ வரித்தின் கூடியியர்கள், கணையின் கோலம்க യു⊨ എടുകന്നമാന്ത[™]! വിന്നെയല്ലേ അറിഞ്ഞത്, വ mig mingraps about Omeanine"! gire: age. al. കോണി കാളുന്നു കണ്യപോടിച്ചുള്ള ഞാൻ; എങ്കി the efficiency of the following and the section of Erde. medicaba ot a wormsond or other sacregion чан не претасов в алодо, выпасрата вор വാർക്കും അട്ടുവാനം മൂന്ന ഉടെ നിൽക്കയാണ്, ബ്ബിഷണായ തുപ്പം പറഞ്ഞറിയിക്കുക വയ്യ, പെട്ടെ no ment areal agentice, an arranglet arrows monthes many are all -assumonta sommemowily isoto costs - mospose ment sessessi ന്ദ്ര പാരാത്തു അന്തേണ വിക്കമിപ്പിച്ചും സാറ്റദ യാം രാധികതമായ പ്രമം കോഷി അൻര പാരവാദ്വ്യം was, alean messer unifffel aleago ajorge പോരനത്തിലെ രാരോ പേടിയും അദ്ദേഹം അക്കല where manhancesowhermore asm" soeho urjenosp mosfiloss erajemblikectume ertomata, offen under head head four event that lersel of cornerse H rice

അവശയാർ...

Streets Germenow al. all. ashal, wm angangament all me, som journait w. net. eacegolanic mleralighter an aragolaumiem "awooscongocan space desegg cooper,"

മിനിസ്സിരിൽ വകുപ്പിതിപെട്ട ആ രാന്യയായം ഞ social masself-fore imagentation, second പഠിപ്പിക്കുവർ. കണ്ടനം, മൂമ്പും, വർക്കില്ലേട്ട ന്തം, ഒകാച്ചാളപ്പവും, കത്തുവർക്കിയും എത്തി ആ ഒകെ Неессиенеет паражительности രമീപായാൻ ലേളരവുണ്ട് പ്രായാ അമാർ നന്ദ്രി.ഒട്ടമാ വും; അവർ അന്നം ഇന്നം പോവുപ്പെട്ടവർ, അവശ ന്മാരർത്തനുൻ, ആലെബഹീനനുൻ. അവയരെ കാട്ടി അളായ ചൊവ്വാർ.......ഇത്തനെയോയ പാരതിയുടെ കാം. വാർഷാവേരം എത്രത്തെ അത്വാചക മാരായും to the opping and information of the separation delige malan malan ma antenances mental place server appropriate ഈ കലാലയത്തിന്റെ കാതിക്ക കാരണുത്താർ.

Enlange alos agms significan gant ത്രുന്ന ഒരു സ്ഥാപാനം ആണെ സംബന്ധിച്ചിട്ടായാള് കോളേട് കൻറിനായിവനം. അന്നരതെ കളൻനായ mesmo ampraementomo ampaja alteranloso കായവരത്തും ഭരിക്കർ അനുഭവിച്ചിട്ടുന്നവർ എങ്ങ നെ മറക്കാ? എത്ര കഴിച്ചാലം അനിചിഷംകൊണ്ട് ജാരാണി അതിനേഴയുള്ളം ഒരു മാരത്തെ അക്കാലത്ത് வியுவருவை காற்றவரில் விரைய வராந்தத அளி enductor fee deciceomore defigigage "enducare യവരെ കൻറീനിൽ കായമെന്ന തിർവും കുമ്മാർ നമ്പുടെ പറഞ്ഞിറ്റിലനാത്ര" ഓർമ്മയിൽ വാത്രത് സര്യപ്പിയന്മാരപ്പെററി. തോത്രാ തരിന്നിലാവയ്ക് emisto agamomacimas aleinapenaleso....* agamo + gonulat amilagralos a oto nota acemosanas ഇനുള്ളകുടുത്തും യാത്രപറഞ്ഞനു നിന്ദ്രയിക്കുകൾ

ചില സതീർത്ഥ്യർ:

ളിരുനും നിണ്ടുപോയ ഈ വേദ്ധനത്തിൽ അർസ് എതുരും എച്ചായി ദാർമ്മിക്കേണ്ടുന്നവരാണ്ട് എക്സ്റ്റ மை''க்கடிரமைக். ആவும் கொண்ணிக் എன்ற He all support of the ോട് പേരമായിയെ നടിത സംപ്രിർ - അവ ടിൽ വണ്ടം വലയാത്തിൽ വേരാജ്യതിട്ടുണ്ടാൻ സ് elanne and pag. monening regions of the whomea dranfup arestweenessmen meetw active and mouse mod and a sender യുള്ള ഇവർ ദിവാംയിലെയ്ക്കും എന്നിക വള്ള _ആ

യാസ്യയ തോന്നിയിളങ്ങ്. ആ സ്ലീഹന് മത്തായി അ பாத கள் மீச்சம் கடிவி முறு மேகைச்சியில் இயப ദോത്ത് ടിയവുവർത്തകനായി. അലക്രാണർ ചെറി യാൻ അസ്റ്റാമാലെ ചാരിത്രം അസ്വാപകനായിരിക്കേ അ അള ടെ സർവകലായാലയിൽ മാരിത്രം ലർക്കാർ ആയി അപേഷ കാനനാ നിലയ്ക്കു വന്നപ്പോടം ഒന്നു കണ്ടു സം அத்த விரும் நிரும் நிரும் அளிது அளிது அளிது அளிது அளிது அளித்த വന്നതാണെന്നു അണ്ടെന്നാള പായുകയുമ്പായി. ഏതാ യാലം അദ്രേഹം അവിടെ ഉദ്യോഗം സ്ഥികരിച്ചി U- ഒതലിയാർഷ് പിടിക്കാതോ, മതലിയാകാ വിടിക്കാരേതാ എന്നറിവിപ്പ! ചിന്നിട്ട് അദ്ദേശ можь вид. одр. проревные одрживать ва и в യിൽ അതുവരം ഉയർന്ന ഒരു പാവി ഇപ്പോറം മാഖ க்கினாவைரம் அவரியாத" அவரும்கள் வி.மீ തോക്കാൻ ഉകോ നേള !"അക്രേകനാരിനെ തോ ലയിൻ നിയാവകപ്പിൻറ നായുക്കനായിരികണ caus, ap. al. abeaesavlane Hoans me 'Gentle man' ஆய என வயரிக்கூறுரை கானக் விளம். man an anomanola sones un Gentleman so യുന്ന് അർത്രമാകന്നില്ല എ. ററി. മർശേസ് വി പ്രവാഗവര തക്കുള്ള ഗിവനാക്കിരിയായിവതർവ്യ തരാതിരുന്ന വൃക്തിയായിരുന്നി അമാരണിതയ്ക്കു യാ இது வரணைற".

എൻെ വകുപ്പിൽ ചെട്ട മുന്നപോവാറി മാത്ര പേറഞ്ഞു. മറവുളവരെ പരാമർതിച്ച തടഞ്ഞി men learning memoran approximation of men access stoom so wilno graingmilgs.

ഫലിക്കാതെ ആശ:

sea accompany a mile management appare பினசிபுகோண் -- 1938-ல் ஐஸ்ல் சிங்கியை ഭയിവ എനിക് രണ്ടക്കുള്ളെ അവിടെ പരിച്ച് ബി.എ. ബിയം എട്ടകണമൊന്നായിയന്നു. എന്റെ monumelantelan agem madmassalales. പാചിലും ആ ഒരു വർഷം കോട്ടേട്ടം പരിസാവം വിടാ തെ ഞാൻ അവിടെ ബി. എ. യൂ. പരിച്ചില്ലെങ്കിലും Alactorile tellerin spessantien chance ടേയം ബി. എ. യൂ" പരിപ്പിച്ച" (ട്വേഷനി) പണം സമ്മാരിച്ച. പണഞ്ചോളറെ പരിപ്പിച്ചുള്ള പരി always anomalajas mannalaj, mmo saorb and a grown of the company and an analy ടെ ബി. എം തൂ" പരിക്കാൻ കോർണെന്ന്, അവളം ചിർ അവിടെ ലേയാളം പ്രവസനായി പരിച്ചിക്കാന് മേര്ണേത്! രണ്ടും അന് എടയംഗമരായി എനി ചൂതായിരുന്നു മണ്ടും എത്തന്നെയാ നടക്കാരത ചോ of sa ca capacan, again caccan an Line of the strain of the second of the seco

M. P. Xavier

OLD STUDENT

THE EARLY DAYS

The first World War with all its fury, came to an end in 1919. After two years of military service, I returned home in 1921 with the least intention of joining a college. It was the time when deliberations were on for the establishment of a Union College, Alwaye,

One Sunday morning while I was returning home together with a friend of mine, after church service, I saw a gentleman of impressive personality and smiling countenance standing on the veranda of my house. I felt like meeting him and getting acquainted with him. I walked in. The temptation was all the more when my friend told me that he was Mr. A. M. Varki, the Principal of the new College. Mr Varki gracefully received me. We sat side by side; and I made enquiries about the college. He gave me a brief account. Then

almost in a sudden impulse I said "I have half a mind to join the college". Mr. Varki with a hearty smile welcomed me to the college and said, "Mr. Xavier, you are a native of this place, but you must know that our college is purely residential and so you must stay in our Hostel," I readily agreed and the next day I joined the college.

The college was then not in its present site. The Head Quarters of the defunct Alangad Taluk was on this hill. The then Travancore State Government had agreed to hand over this site with the buildings there to the proposed new college. Trusting on this agreement the organisers of the college advertised in papers inviting applications for admissions. Several applications were filed; but owing to the red tape usual with the Government, handing over formalities were delayed. The Principal and

his colleagues were placed in a dilemma. But a strong will finds its own way; a way was found out. An old dilapidated three-storied building close to the Periyar (where the Mangalapuzha Seminary now stands) and with about ten acres of bushy surroundings with enough of reptiles and stray cattle in, was obtained on a nominal rent from the Bishop of Cochin. The Union Christian College started working in 1921, in that building.

The first batch consisted of only sixty five students though all who applied were admitted. There were only five or six colleges in Kerala then; now there are about one hundred and fifty and still the rush for admission is beyond control. Imagine the tremendous development in the field of University Education. It will be only a truth if I say that the Union Christian College was the pioneer for this awakening. Colleges for various communities sprang up one after another in quick succession.

Among our sixty five on the rolls there were Brahmins, Nairs, Ezhavas and Christians of all denominations. Class rooms, hostel rooms and dining foom with the necessary paraphernalia had to be accommodated within the space of this building Class rooms and dining room were on the ground floor. First and second floor with a few bamboo screens were used as hostel rooms for the students and quarters for the Professors. All the Professors-M/s. K. C. Chacko, C. P. Mathew, V. M. Ittyerah, Abraham and the Malayalam Professor D. Padmanabhan Unni-all bachelors-lived with the students. Principal Mr. A. M. Varki lived in a rented house outside, with his family. Brahmins and Nairs had their separate messes in temporary sheds. We never made any complaint about inconveniences. It was a family life really. Of course, there were quarrels and disputes among individuals as is natural among the hot blooded teens but everything subsided soon. The sun never set on such petty slits, in an atmosphere vibrating with the with the spirit of that saint Professor K C. Chacko. It could not be otherwise as we could not remember him, and cannot even now, without a feeling of deep reverence. I was a philosophy student and he took

ethics for us. His gentle, slow, but emphatic method of explaining the thesis has enabled me to grasp the entangled ideas to a great extent.

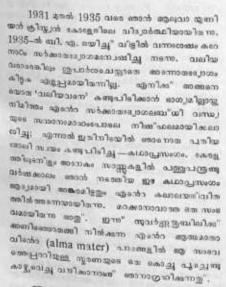
Among the founders of the College Mr. V. M.
Ittyerah only is now alive. Among the office staff
Mr. George P. Varkey and driver Mr. Kochummen
and among the mess staff Mr. D' Cruz are alive.
All others left us for their eternal rest. As my
information stands, only half the number of the first
batch of students are now alive, and of these some
are bed ridden—all advanced in age.

What a pleasant time we had at the college and the hostel. The interval of half an hour after supper was the merriest time for us. Then all used to assemble in the second floor half-a batch ready to exhibit their talents, and the audience ready to roar and appland. Skipping dances aided by country music, mock speeches, fantastic balconaries, imitation magics and fancy dress were some of the usual items. The thundering cheers and the deafening applauses from this height could be heard miles away and the old building shook by these performances. All the merry-makings would end by the 9 O' Clock bell, and in the perfect silence of the night, cooled by the breeze from the river, we used to resume our studies.

This college was intended to function as a second grade college with the two Intermediate classes only, and this had been made clear to us when we were admitted Among the five or six colleges, then in Kerala, the Maharaja's College at Trivandrum was the only first grade college. Many of us including myself, were not in a position to continue our studies in any far away college. By the end of the second year, rumours about upgrading this college spread out. We approached the Principal to enquire about this. His reply was "wait and see" We warted and we saw-the Union Christian College was raised as a first grade College without any halt an achievement, another pioneering step! Many of us were, therefore, enabled to continue our studies and take a degree. THE RESERVE OF THE PARTY OF THE PARTY.

കന്ന എതെങ്കിലും മത്സാത്താടനബന്ധിച്ചു നടത്ത പ്രേട്ട രയളനമായിലെന്നില്ല അത്ര്. കേവലം തെ യാദ്ര സ്റ്റീക സംഭവം. കോട്ടരിലെ ഡേസ്ക്കാളേഴ്സ് വിതാഗത്തിൽപ്പെട്ട ഓന്ദര് കറാപ്പേർ ആലോട അംഭവത്തുകാതിൽ ഒരു കഥാപ്പസംഗം കേഠ്രക്കാൻ

എൻറ അങ്ങേറം

ആവേഗാ കോളജിലെ ഇത്തനങ്ങളം വിദ്യാർത്ഥി കള്ളറ്റ്റെല്പട തെ വത്തിച്ച സാസ്റ്റിൽ കഥായ്യാഗാ കന്നെ തെതിയാരേസം നടത്തിയ കഥയായത് എ നിക്ക വിവടിക്കാതുള്ളത്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കലാ വാരായ കഴിവുകരു വുകടിപ്പിക്കാൻ തോവസാം നൽ

പോയിരുന്നു. അനുഗ്രാവിത കലാകാരനായ ഇറി. സത്വ രോനായിയന്ത കാഥികൻ. തെങ്ങളെയെല്ലാം വളത് യധികം സിപ്പിച്ച ആ കലാപ്പകടനഞ്ഞപ്പററി വനമാലമായി നിരുപണംചെയ്തുകൊണ്ട് മാത്രിയിൽ താസസരലാത്തുള്ള ക്രേയാത്രയിൽ എന്റെ ഉറ ചഞ്ഞാതിയായ ഒരാറം ഒരു നിർവ്വേശം തളിവിട്ട്-ഞാൻ അതുപോലെ കോളേജിൽ ഒരു കഥാപ്പസംഗാദ നടത്തെമെന്ന്. കഥാവ്വസംശവശായി അനോളം ഒരു വേസ്ഥവുമായിട്ടില്ലാത്ത ഒരാൻ ഒരു സാഹസത്തി ന പറപ്പെടണമെന്ന നിർദ്ദേശിചത് ഒരി. പനസി BB. 7 രാഘദാശാരനാൻ ആയിന്നു. അഅറ്റം ആയി സൂത്രത്ത കരും ഒരേ ക്രാസ്റ്റിൽ പരിഷണവങ്ങായിയുട്ടും (a). aimmilgel econsimesempacho sociemo വാക ഈ തിനാന്, ഒരു യുഴക്ഷം വരായിയാരം പരാവു തുത്തികനമാണെന്നതിനെ പോരം, ഞങ്ങളുടെ മല യാളസമാതം ഒസക്രളവിയുംകൂടിയായിരുന്നു. കോബ ചോയ മസത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം യാതോത ഒരുവി മാരാവൂമില്ലാതെ അന്ത് അർതാരാത്രിയിലെ കററാ ക്കാറിയുടിൽ പെയാണിയിൽവച്ച് അവതരിപ്പിച്ച minegene aganospys are mulemale equipment ച്ചു. "വേണം, വേണം, തിർച്ചയാനും വേണം" എന്നി mem garmaleres agardmanosacome arlard താനിനെ ദ്രമികരിച്ചു.

അടുന്നമായം സേത്രട്ടറിയുടേതായി ഒരു നോട്ടിസ്

വായിച്ചു. നാന്ന ചോകിട്ട 4 മണിക്ക് വള്ള തോറിം ³റമാകവിയം കാലാകറിയം എന്ന ബന്ധകാവ്യക്ഷ ഉപതിവിച്ച" തോൻ കഥാപ്പാരംഗം നടത്തുമെന്ന്. Olechanom montasmalmagino antiggenissamo ⁴⁸⁸ ഇതു കേളപ്പോർം എനിക ചോനിയത്. പ്രിൻ and Herselever fire occession construction ്യാവ്യാവ്യാന്ത്രാൻ അതിയാൻ മതിയാന്യാവി commission and the contraction of the contraction o Rosementality of the again and analysis and לחונקטיבה המכוומה שבו בתה "הכוה שבו שווופת ס കുടിയാത്തെ എങ്ങനെയാടെ പലാച്ചസംഗാദ് വൈകന്നെ section management and antianographs ന്നു വ്യാത്തന്നെയും കഥിച്ചസംഗത്തിയ പ്രതാര്യം an appleasion was only an grain though and a second a second and a second an acoup mul cuescases; surperseulmeriel ou ടാൻ കഴിയുന്ന പാവൂർക്കാന് ഒര വിവന്തരിയേയും faméagelic secrets seswalare éregenerusies യോഗ്യം അതാറം അവസിയാണ അനേചയിച്ച ചഞ്ഞു പിച്ചു. അവർ വന്നുകാള്ളാമേന്നു സമ്മതിച്ചു "Onno at, appropriate company and and and and delan series demons succession ്യാറികം കവിത കാണാമത പാറികണം. ഒരള സാധി 21ില്ലെടിൽ നോഗാവംയില്ലല്ലാ. ഞാൻ മാണാ Solos sportotacon second coordenten an to ed anumlarm sombles moleco goscoszio ളി നോവാരമാക്കുന്നു ഇക്കാട്രത്തി. സാത്വായതിവ with the second control of the second of the tangerlengelann apmg an annagend.

്കാള ജിമി ഗ്ലാസുക്കാ തീരന്നത് നാവ്യമ്തിക്കാ ട്രോ അപ്പോട്ടം പോല്യസംതം തുടങ്ങകയും വേണം പ്രോബം എന്നാരണിയായാപ്പോടാ അൻ കാവ്യം ഒരു വിധം ഒന്നപ്രാരാക്കി. ഒരു കഴപ്പം മാത്രം. ചില സമയം ചൊല്ലിവലാണാട്ടം കരെ വരിക്കാ തടയ്യം തിരെ ഒറണിരിക്കുന്ന. എന്തമാകട്ടെ ഇനി മാത്ര ചറ തയില്ല പോല്പരില്ലാലും.

നാലുക്കിയായി. ക്ലാസ്വക്കാ വിട്ട്. മാവേദ്യ പ്രാപ്പും പ്രാപ്പും പ്രാപ്പും പ്രോകാം നേടോ പ്രാപ്പും ചാര്യാ പരിട്ടും പ്രാപ്പും ക്ലായുന്നും പരിച്ചും പ്രാപ്പും പ്രവ്യാഗം പ്രാപ്യാഗം പ്രവ്യാഗം പ്രവാധം പ്രവ്യാഗം പ്രവ്യാഗം പ്രവാധം പ്രവ്യാഗം പ്രവ്യാശം പ്രവ്യാഗം പ്രവ്യാശ് പ്രവ്യാശം പ്രവ്യാശ് പ്രവ്യ

m. malasamamanal anolu sanlada allalaailess so mountlyses obsuen accounts or memoral memorlescome? generomente algoralidasam molnil menumiaj" avam when "casselffiglame towards comments കഴുപ്പായബ്ലാം ഇനിയെന്നുമെയ്യൂറ്റ് എന്നായി മെറാർ. 'വാരചില്ല നോഷ്ട്രെ' എന്നു പറഞ്ഞു' മാവ sefer waveleten Countries with the constant en la sainal s'insel, allegade sailmennen commences after pro melaclyclear chalches യി അദ്ദേഹം വണത്തി. 'കോളയിലെ പണിച്ച wishnine mowie are memoral, and my surices ധിച്ച കയിച്ച കാട്ടം നടത്താൻ ത്രെക്കി. യേ കാ വേന്ദ്ര ചുപ്പാകുട്യിൽ വിദിപ്പിച്ചിരികേണ amilate may, comignos angestopal comm ans அரிக்குரா மகழுக்க இரும்து. രാഹവവര്ക്കാരനം മാത്ര ബോധുമായി. പടഷ്യ മുവ്വവാ കോളേട്ടുക minungass asagisame pr muuno aiga

"സുയാത്തി. ബരം വിത്ര. സുയർത്ത്ത് എന്നായ മട്ടയാൻ ലേടിച്ചത ചാത്ത്യം അവരം വ പോലാനോയ യുകെ വിയാളതായി നിൻക്കുകയാ പോലാനോയ യുകെ വിയാളതായി നിൻക്കുകയാ ക്രൂ. 'ചാപ്പിയുട്ടിയ സംബന്ധിച്ചുള്ള രോസ്യം തേരെറ്റം ഈ ഇ അറിയാവു!

*മുവ രണ്ടല്ല് എന്ന വാത്തുകൊണ്ട്, രാമാ വാത്താൻ രാഭ്. കാളത് കാണത്തിൽ ഭാത്തന നെ രണ്ടുിൻ കളിക്ക് രൈവസ്യാഗത്താകൊണ്ട വോണെ തക്ഷെ വ്വത്യക്കാല്ലട്ട്. അവറായുടെ കഴ ത്തിൻ കിലുതുന്ന ഒണികളുത്ത്. ചാക്ഷെ വിടിക്കാൻ വാരണ്ടു! ഒടത്ത്യാ ത്തോ വിത്യം ഒരു വിടുത് വാരക ശാടി തടക്കുമ്പോൾ തതാ വിത്യം ഒരു വിടുത് തമി പാരഞ്ഞതി വായുന്നു. 'ല്ലിൻസില്ലൽ താസ്വ

ട്ടോൺറ കഴാതിലെ മണിക്ക് ഞെയാനുള്ള പാരിച്ച് ചവ്ലക്കുടുടെ തന്റെ തടികള് ലായി ടായി നിൽ കോർത്തുകേട്ടി ഓരിപ്പെടുത്തികൊണ്ട് രായാം ആഡിനൊവിയത്തിലേക് മാടിയെത്തി. പ്രിൻഡി പ്രീൻ (എ), വി. എം. ഇടിയവാറി തല്ലാം എയിച്ചത്തി നെടുവമായി അവിടെ കാത്രുവിൽപ്പിയായിയോ. സായം വാതിലേക് മിനിട്ട വൈകിപ്പോയി. സാള്ള ക്ഷായില്ലായ"മ കാണിച്ച് തുടത്തിയിട്ടുണ്ട്. കഥാവ്വ സംഗം നടത്താൻ തുളാനകന്നായ് ആടിന്റേ പുറ കേ നടത്ത കാനായ പ്രാദേകാട്ടും കൂടിയുണ്ടെന്ന് അവാരിത്രസംബാ?

ഞാൽ കുറേപ്രസംഗമാരംഭിച്ചു. 'ചൈദ്യതന്മാർ fee daligin delgrem meales delglade so-ക്കയറിച്ചെല്ലന്ത് എന്ന ഒരു പ്രവാദ്ധകം വളരെ വിഷ മിച്ചായ് പറതേഷ പറപ്പോ". തോണ വിറയ്ക ന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശേമിരുപ്പോൻ ഒരു വിറയുളെ വിയർ പ്പം, വായിൽ ഉമിനിയ തിരെ വരറിപ്പോയിരിക്കുനാം agglio en quese, en minimento soman mi ന്നു. "ഇത്തന പരിളമിച്ചാലേര" എന്നു ഞാൻ എന്നോ ളത്തെ മനസ്സാ കോദിച്ചു. പാർദ്ദേശനിയം മിട്ടികോ ബു" പ്രാവംഗാരത്തിൽ സമീപരിരിക്കുന്ന എന്നാറ ച അാതിക വാിളമ്മില്ല. ശിഷറയിൽ താളമിട്ടന്ന യാറ്റംഷം അതില്ല. എന്നിക്കാണ് ഈ വല്ലാത്ത അവ സ്ഥ, എടയം നേതിനിരുടെ അഭിച്ചകോണിവന്ന ആ നേരള്ള സാസ്സിന്റെ മൻനിയിലേക്ക് ഞാൻ അറി യാമെ നേ കണ്ണോടിച്ചപോയി. കോളേജിലെ വന്ദ്യ ടായ ഇത്താഥന്മായാല്ലാം അവിടെ ഇടിപ്പണ്ട്. പാ ബധിത്യവും വക ശവും മത്തവും കൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെ ഞ്ഞുടാവിന വാത്രമായിളള്ള ആ ചാനതയനാർ ആ കലാലയത്തിന്റെ അവരണാനിക വ്യകാനംഗാള**ങ്ങ**ളാ യിട്ടനാ. തേടക്കികളോട്ടക്കടിയല്ലാം അവരേദ നാമം വുരികവവും. ആ മഹാഗ്രവാശ്രണിയായിരുന്ന consomer ofcafeer sousfulgees enough error ഇതുറിന്തും വിദ്യാർത്ഥികളെ അതോട്ടാകർത്തിയ്യിരു നാള്. ചാറ്റപ്പിഷണ വിസയത്തിൽ അവർഷശ്യോ trons sectionally or of the conservation തുടെ കുഴിയും, ആത്മാർത്ഥതയും ആവിഖ്യാതമായിത па, адтиот посменняю в померало праводопо മരനിയ മാതുകേറും കൂടിയായിരുന്നു എന്നതാണ് ferre explanetre of the also alumarized and uesogonomico amusu sobazlenolig. emonò ന്യ്യ ഗ്വനംശ്യായും ക്യാത്ര വ്യാത്യമാക്കുന്ന സിபூமையியாக குட்டி. ஆ. ஆ. வக்கசி ஐச எலாவக നടക്കുന്ന കാലത്തു. ഒരു വിദരേപട്ടുടനത്തിലായിരുന്നു. ഒട്ട സ്ഥാനം ശ്രീ. വി. എം. ഇട്ടിയവിരാ ആയ് ജാല കരിച്ചിന്നേട്ട്. അദ്രോജ്യംപ്പെട്ട ആ മഹാഗ്രത്തന സമുഹാരതാടായിട്ട വേണം അടൽ കഥാവ്യവാശോ നട ഭത്തങ്ങള്". എത്തതോയം " അവരോട്ട" പ്രസംഗി 50,00

എന്റെ അവസ്ഥ നേസ്റ്റിലാക്കിയിട്ടെന്നുവേരു അളിയവിരാസ്റ്റർ വ്യസ്നാര് "yes, go on" എന്ന" ഒരു പ്രോത്സാന് ഉഷ്ടിയോടെ പാത്രാത്ര് അല്ലോരാ ഗാസാതിന വകയ്യങ്ങളി. പിന്നിട്ട് കഥാപ്രസാഗം സാഗാന്യം നന്നായിട്ടതന്നെ മുന്നോട്ടപോയി. "വർർ തിരർത്താല് ഒൻറെയും, "വിശേ തിരർത്താലുമെയ്യ് അതിവിയായി വിന്നുവാടെ ആര് തവിടെ ആഗത്താ ക്രിയിയായി വിന്നുവാടെ ആര് തവിടെ ആഗത്താ ക്രിയിയായി വിന്നുവരുള്ള വർണ്ണ കൊഴുത്രം. സദ്ധാരം എന്റെ കാലത്തും കുല്ലാം പുരം കുല്ലാം വുര്യത്തെ കാഴുത്രം. സദ്ധാരം ആര് കാർത്ര കൊത്തും വരുള്ളിയായപ്പോർം താരകിട്ടന്ന എന്റെ ചെത്രെയ്യുടയി മുന്നാട്ടപോകാഴ്ചന്ന രാജവശേദ്യത്തെ എക്ക് അർക്കിയ സുചനക്രടിയായപ്പോർം എന്റെ വേരുടെ തിരെ അസ്വരിച്ചു.

എന്നാൽ അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ ഒരു വരിയ "ഓരഡി"യായി അന്നാത്ത ആ വൃകടാര അവസാന് രാമണ ഒരു സമിതിവിന്യേണമാണ് പെട്ടെന്നായായ ത്ര". സംഗീതസാവിത്വസാന്ദ്രമായ ആ അവരാച്ചയ് അറിൽ ഒരു കാർമോലം വന്നു കയറിയ വൃതിതി

പ്പിൻസിപ്പർ എന്നോട് വളരെ വാത്യവുട്ട് റേറ പാട്യാന് എൻറ അല്രായ കഴിച്ചുകളെപ്പററി മാഴി റേറ പാട്യാനായ അട്യാന് അത്യമല്ലം ഒരു കായ്യാനിർ അട്രോ ശേക്കുവായിന്നെ. പച്ചദ്രംഗാര രംഗങ്ങറം അവിടെ ചിത്രീകരിക്കപ്പടാം. ആ ചിത്രീ കണ്ടെ അവിചെടനാംവായെന്നു വരാം. അത്യുര അവന സമയാമുള്ള കായ്യമും അതോക്കെ അദ്യോഗ അവനെ പ്രതിക്കുവരുന്നും ഒരുവരുന്നും ഒരുവരുന്നും ഒരു അവരുന്നും ഒരു അവരുന്നും ഒരു അവരുന്നും ഒരു അവരുന്നും ഒരു അവരുന്നും പ്രതിക്കാരുന്നും അവരുന്നും അവരുന്നും

മറിയം എന്ന അതിനുതായ കഥാനായിക അഭിപ്രാത്ത് കേരയ മേ കടിലിൽ, പാറപ്പ്പായ്യ പനിനിർപുള്ളത്തപോലെ ജനിച്ച എന്നു കവിട്ട ലാപത്തോടെ താൻ വർണ്ണിക്കാനാരാഭിച്ചു. "ബാത്താ ക്കെ വേണ്ടോ" എന്ന വ്യാസം മനസ്സിച്ചടങ്ങിലും പ്രിൻസിപ്പടി ഒന്നും പറയായില്ല. സാണ്യായെ വിദ്യാർ അമികളിൽ ചിലർ അർത്മാൻമായി എൻറെ ഒരു അല്ലിൻ ചിലർ അർത്മാൻമായി എൻറെ ഒരു കോണ്ടിയന്നു. നായികയാകന്ന പുല്ലം "വാതാറ ഇ അ വ്യാപിക്കുമാര്" "താത്ത്വലക്കുി ലേർന്തളിസി ചു" എന്ന വ്യൂട്ടതോറെ വരികഠം ഉതരിച്ചിട്ട്", നായി രണാന് പായാൻ തോനാ ദിച്ചു. സാറിൻ തെത്രങ്ങൾ കുടാസ് എന്റെ കുറർ കുറ്റർ കിട്ടി. "You need not elaborate that aspect of the poem" എന്നയി നോ ആ കറിപ്പ്". വായിച്ച നോക്കിയയിലും അ തോര വലിയ താക്കിയായി വിധാറിക്കൾ എന്നു അർവരാ എനിക്കാപ്രൻ സാധിച്ചില്ല. വലും പാത യാവള്ള ചേരണ തിത്തിനിർക്കും ചെയ്യത്ത. എന്റെ കയുപാരാക്കും കായാന്തായുടെ കവിയത്തി തർദ്ദേശത്തിലും യാവരാക്കും കായ്യത്തില് യാവരാക്കും കായ്യത്തില് തോരാക്കും അതാവരാക്കും കായ്യത്തില് തോരാക്കും തരാക്കും അതാവരാക്കും കായ്യത്തില് തോരാക്കും അതാവരാക്കും കായ്യത്തില് തോരാക്കും അവരാക്കും അതാവരാക്കും കായ്യത്തില് വരാക്കും അവരാക്കും പ്രത്യത്തില് വരാക്കും പ്രത്യത്തില് വരാക്കും അതാവരാക്കും പ്രത്യത്തില് വരാക്കും പ്രത്യത്തില്ലെ പ്രത്യത്തില് പ്രത്യത്തില് പരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരവരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരവരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരാക്കും പരവരാക്കും പരവരാക്കുന്നും പരാക്കുന്നും പരവരാക്കുന്നെ പരവരാക്കുന്നും പരാക്കുന്നും പരാക്കുന്നും പരവരാക്കുന്നും പരവരാക

"വലവടിവും വന്ന മാമത്തു-തലുടിയും വന്ന തിമത്തു ബേരിണയും മാവമവിഞ്ഞു ലോർതാസം മെല്ലയണഞ്ഞു"—

വിപ്യാർത്ഥി സ്വാത്ത്രങ്ങൾ തുർത്താദിരിച്ചു. അവർ സോക്കോൾ ഇളിയവിരുളാർ പ്രസംഗവേദിയുടെ വേദിൽ നിൻക്കണം. എന്നാം നടക്കാർപോകന്ത എന്ന നെല്ലിലാക്കിയ സാസ്റ്റ് നിന്തുലും. ആ നില്ലുതയെ ടോടിച്ചുകൊണ്ട് 'കോപം കലർന്ന സാർ അിൽ ഉച്ചത്തിൽ "I have told you, you need not elaborate that aspect of the poem" നന്ന പ്രിൻസിപ്പിൽ പാരത്ത്യ് ഒരു ഇടിയെട്ടാർ ഉളിൽ എന്നെ സ്വാധ്യവാക്കിയുത്തു. അവരംക ആർത്ത്, നിലത്ത്യവാക്കിയിന്ത. എന്തുകച്ചുത രണ്ട നിയുയുടില്ല. ഒരു നിരിത്തരെ സർവ്വത്ര

മഹാനമാത്തെ ഇതനാഥന്മാർക്ക് നിത്വന്മായുടെ നേർക്ക് മൈവരെക്കണായ ചേയോവികാരമില്ലയുടെ ഓ വളെ ഭാവിക്ക മാത്രമേയുള്ള . കേൽപാണ്ട് വാക്കർഗ പറഞ്ഞിറ്റ് കണ്ടായിൽ ഇരിപ്പറപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞ പ്രിന് സിപ്പർ അദ്ദേദത്തിന്റെ താക്കിത് എൻെ പ്രസ ഗത്തിൻ ഉണാട്ടുള്ള ഗതിയെത്തണ വിവ"നപ്പെ ട്രതിയിരിക്കൻ ആന്ന കൺ ശത്രയിൽ വിന്നും എട നേറും. "ഒട്ടം വരിത്രിക്കാല തുടാരം" എന്ന ഒട്ടിൽ അദ്ദേദം എൻെ നേർക്ക് സെസ്റ്റിടത്തോടെ ആംഗ്യം കാണിച്ചും സംസ്സിൽനിന്നോടെ കാരങ്ങളും. ഞാൻ കഥാപ്പരാശ തുടർന്നം.

കുരുടെ തിട്ടാത് സാസ്ഥ് പിരിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ ചോറ്റം ഞാനിരങ്ങി. അന്നരത്തെ ഒരു നാടക ത്തിരൻവ secon sassace de l'orge ofrage momente പ്പണ കൊച്ചുമാൻ പുറകേ രാജിവനാ പറത്തു. Condition on the design of the contract of the ചക്ഷിക്ക് മറിയിലെയ്യു കടന്നകൊന്നു. അദ്ദേഹം മുക மாலி ஆகாம் ஊரா வாவிக் ஐ சிகாம் என்ற கொடி വളരെ അട്ടത്തവിളിച്ച് വാത്രല്യപൂർവും എന്ന measurone cicago apromentamento വളരെ പ്രശസിച്ചകോണ്ടും അദ്ദേഹം പില്വും പറഞ്ഞു. சுழு : or யில்லை நிரைவிற்ற வெள்ள மாக்கி கண കലാവിടുതിൻ നിനക്ക് നല്ലാത രാവിയുണ്ട്. ഒരു വേരടെ ഈ കഴിവ വളർത്താൻ ഉദ്ദേശം വര കോട്ടെ മതാവം പാത്താൻ യുളുപ്പം കവ്വടി വാണ്ടാൻ ஆசின்னாரும், வரைபுவைதை", ஆசாழ<u>க்க</u> இரைங 2000 officiales assisting majora-ene asmeter. മാതിക്കാറ വിഭയം മാവിടെയാണ്. ആ ഉപദേശ ത്തിന്റെ വൃദ്ധാനും അനോനിക്ക ബോദ്ധുമായിലെ കിരും നാറം ചെല്ലുമ്പോറം മാത്ര് മാനം ഇസം കലാ ധർമ്മത്തിരാർറ മർമ്മപ്രകാശികയാണെന്നു അന്നറി യുന്നു. നല്ലയിർഷനായി ഞാൻ എന്റോ മുത്രമാതാ വായ കലാലയത്തിനാം വാത്സല്വനിധിയായ ഏറ്റോ ழுவாவைகளை ஊ வாக்கணிக் கூறவுவையிக்குக்குடி? A19:30 00 00.

THE ROLE OF PRIVATE AGENCIES IN EDUCATION

During a time of 'growing suspicion of the work of the Voluntary Organisations in the field of education, an ardent educationist is here trying at an evaluation of the work done & being done by private agencies in the field of education and suggesting realistic methods to improve the quality of education in the country. Shri, K. A. Jaleel, Principal, Farook College.

Feroke was a student of this college.

The central problem of education in India is the evolution of an integrated national policy in education. This is no easy task, as education is largely a state subject in the Constitution and there are a multiplicity of authorities and agencies dealing with education at different levels. India has no other similar example to follow and hence we have to evolve our own techniques through the hard and difficult method of trial and error. This is actually what is going on in the country and much of the confusion is the inevitable result of our grovelling movement forward in search of a policy.

We have discovered after the experience of the three plans the following things which are obvious:-

- There has been an over emphasis on achievement of targets in corolments and expenditure. This has led to considerable wastage owing to neglect of quality in education.
- 2) This experience has led to the recognition that there is need for a selective approach and concentration of effort in education instead of thinly spreading over meagre resources over a vast area. Programmes proposed are improvement of quality of teachers, good and effective primary education, vocationalization of secondary education, establishment of major universities and autonomous colleges, and raising at least 10% of the institutions at each stage to the optimum level of quality, shifting of emphasis from easy programmes of expenditure like expansion of buildings to programmes demanding talent and hard work such as

preparation of literature, reform of examinations, research in education, improvement of supervision and in service training and other enrichment programmes,

3) It is against this National background in the evolution of educational policy that we have to examine the roles of different agencies in education. That is one side of the picture. And there is still another side to it. India is a large federal democracy, with a multiplicity of languages, religions and cultural and ethnic features. Education in such a country cannot be completely streamlined into any single pattern, with absolute uniformity, with one single agency-for example the State-managing the whole thing. This is not envisaged in the Constitution, which has provided for multiplicity of agencies, viz. the Centre, the State and voluntary organizations, including those of the religious and linguistic minorities which are given

special protection in the Constitution. The Central problem is to reconcile the multiplicity of agencies which have a role and a stake in education and varying outlook, with the broad stream of a general national policy. This involves a profound excercise in ingenuity as well as tolerance.

4) It is clear that we can classify the agencies in education in India as follows:-

The Central Government, the State Government, the local authorities and voluntary organizations or private agencies as they are wrongly called. Broadly speaking the State Govt. occupies the central and key position in education with full responsibility of school education shared in a way with local authorities. In higher education, The State shares responsibility with the Universities, the University Grants Comission and the Central Government The voluntary organizations at present play a role in all sectors, but they are facing a criss in one form or other at every stage and in every state. Hence a redefinition and evaluation of their role-sometimes, as in Kerala and agonizing reappraisal have become necessary.

5) Even though many administrators and administrations and even Commissions have felt that the role of voluntary organizations should be diminished, if not climinated in the evolution of national policy, a study of the staggering size of their involvement in Indian education would set at rest any such ambition, even if it were desirable According to statistics available the vast bulk of educational institutions in India, except in two sectors viz. Lower Primary Schools and Upper Organizations, are in the hands of voluntary beyond doubt.

1,	Sector	Percentage of Institutions	
2.	Pre Primary		70-9
3,	Lower Primary	-	22-2
4	Upper Primary Secondary	**	27-1
5,	Secondary Vocasi	**	69-2
7.			57-4
8	-ollar settools		79-0
0	Colla (General)		49-8
51	Colleges (Professional) (Special Edn)		74-9
	Special Edn)	14.5	14.0

If we exclude L. P. and H. P. Schools, the majority of remaining categories of institutions, roughly 70% of them are established and managed by voluntary organizations. (If all institutions are taken into consideration including Primary Schools the proportion is 33-2%)

The Indian Education Commission rather reluctantly made a very significant admission. The Commission says "a large proportion of our good institutions are in the private sector and that it can continue to make a useful contribution to the development of education in the years to come. The state therefore should make all possible use of the assistance that can come from the private sector for the development of education". Thus it is not only enormous size of the contribution but its excellance is also a distinctive feature of Indian education. As the greater proportion of the quality institutions are still in the private sector, according to the latest policy in education namely greater emphasis on quality, voluntary institutions have again a great role to play,

Apart from this right of existence owing to their size and their quality it has to be admitted institutions of a voluntary nature are a necessary feature of a liberal democracy which India claims to be. If the State controls and manages education in all its aspects, it will hamper the free development of the individual. Within limits and subject to the overall needs of the State and welfare of the people* voluntary institutions are a necessary aspect of a pluralistic society. Their elimination is impossible, because the Constitution has guaranteed their existence at least in respect of religions and linguistic minorities. An amendment of the Constitution to abridge the fundamental right of minorities to maintain and administer educational institutions of their choice, is not a feasible proposition in the foreseeable future in this country. Hence we have to recognize as an indisputable fact that in this country educational policy has to be framed taking into account the rightful role of voluntary organization.

7) There are however certain negative aspects. Some forms of private enterprise in education have made a negative rather than a positive contribution. I do not think it necessary to go into details but the practice of exacting capitation fees for admission. of students and compulsory donations for appointments practised by a sizeable number of institutions in all stages have brought down the general esteem of public. There are institutions maintained for the purpose of political or social advancement of certain persons or groups of persons and a pretty large number of substandard institutions have been brought into existence. This is a grave threat to the very purpose of education. It appears to be the duty of voluntary organizations themselves to evolve a code of conduct for them and if possible to check the blacksheep among them. One possible step is, to set up an accrediting body, for voluntary organisations. This may be considered now a a letoporia area, but such a body will be essential to regulate the working of in memorable organisations.

8). An unfortunate consequence of this unwholesome development is the general suspicion of all voluntary institutions, even those that were built up on the highest ideals of service and continue to function with the same high ideals. burdens are placed by the general economic policy of Govt, on these institutions. Owing to inflation and erosion of money value, salaries have to be upgraded almost every three years While Government can raise the resources by taxation and other means the voluntary institutions have no such means and where fees are charged such fees are a fixed inelastic and irrelevant modicum arbitrarily fixed. All this has the cumulative effect of financially crippting good institutions and placing them at the mercy of Departmental officers who dole out the ever inadequate quantum of grant-in-aid, These voluntary institutions are made to suffer financial burdens and unnecessary humiliations, as a consequence of the social and economic policy of Govt, viz. cheap universal education for all-even university education-and ever declining purchasing power of the Rupee. All have not borne their cross meekly and many have started bridging the gap by unfair means. This kind of corruption and evil practices are unfortunately stemming largely form the unwise policies of the Government themselves.

The system of grant-in-aid which is inevitable in the present pattern of no fees at certain

stages of education or low fees at other stages. But this is operated in different states with varying degrees of liberality. I have found the grant-in-aid system working very well in the Madras State and in the Bombay State, In these states, the usual forms of malpractices for admission of students and appointment of teachers are hardly practised. Our state is an instance to the contrary, with a restrictive and illiberal grant-in-aid system, on top of very low fees. Hence we are today on the brink of a crisis, which may need a drastic solution, cutting at the very root of voluntary organizations in higher education, which will be a wrong step fraught with grave consequences to the already collapsing educational system. The position in our state can be retrieved if the recommendations of the Education Commission can be accepted-In the present context it is worth quoting:-

"The grant-in-aid payable should be equal to:"
—all teacher costs

- plus non-teacher costs actually incurred or the ceiling prescribed for the purpose, whichever is less
- minus the contribution by the Manager ment which will have to be met from its own sources and not from the fees
- and —minus the fee income at standard rates, after allowing for the prescribed free studentships."

The Education Commission has stated that the rent of buildings constructed by the Management from its own funds should be treated as expenditure. If a system of grant in aid on this basis is adopted in our State, the present crisis can be averted to the satisfaction of all.

I realize that I have not touched the aspects of the theme in depth. My consolation is that a number of friends are dealing with the same subject and they would have thrown enough light. I have no hesitation in stating that voluntary organizations have a great role and an inevitable part still to play in education and it will be good if all the agencies, both governmental and otherwise realize this aspect and work in harmony and understanding.

வி. றையூகுலும்

തിവിതവുടെട്. പാക്ഷ എസ്സകോണോ ഇവിടെ ഞാൻ ഓപരിവിത്താത്ത്:

ചലവുപ്പാഴം ഒരു വ്യക്തിയുടെ — ഒരു സ്ഥാപന അടിൻാ — പ്രധാന്യമറിയുന്നത്ര് , അതിൻറ എം. മാ

ഒരിയ്ക്കർ, ഒരിടത്ത²...

രാനേകം പ്രസാമത്സാങ്ങളിൽ സ്വർത്രമെ പ്രത് നേടിയ ശ്രീ. പി. ചാധാര്വര്ണന് 1971-ൽ പ്രത് നേടിയ ശ്രീ. പി. ചാധാര്വര്ണന് 1971-ൽ ചാരം ഈ കലാലെയാടും വിടവാണിയ പതിയ പ്രത്യം ഈ കലാലയത്തോടും വിക്സായിയെ പി ചാിവരണാറ്റ മാസ്ലിൽ പിടത്ത മാർമ്മകളുടെ പുട കുളിത്തിനാ" ചില വരിക്ക് മാത്ര അദ്യവാം ഇവി ടെ കുളിത്തിനാ" ചില വരിക്ക് മാത്രം അദ്യവാം ഇവി

සාර්යෙයටා සා" සෙනලාගතා (අත්ථාන සාර්යය සාකාරී: සාදේශක හාතර අතු තරන් සුදුර (සුදුරික සංස්කෘත සාර්යය "සැධා හා ආර්ය ගත් සාර්යයට ලාබන්නෙන්ටා –

മുറവർ ചെട്ടിയെളം തില്ക്കറിയ ജിവിതവും സാവ"നംകണ്ട് ഒരു യുവാവ" കോളേജ് കവലയിൽ വുളിരബുന്നു.

യാലിവുകായനാമായ മുത്തുവാരാടുമാല പടർ നാ പനാലിച്ചു നിൻഷന്ന മാരാഗണി വൃഷത്തും പോ റിപിടിച്ചുനിൻഷന്ന വയസ്സാർമാവം യാമടി യാറാ തകോലം പഴക്കുള്ള കട്ടൂടികെട്ടിം യറിൻറ്റ് ഇത്യ നേര മുറിയിൽ എത്തിയപ്പോരം സചയം ചോരിച്ചുവേ യി "ഇത്രടേണം, യു. സി. കോളേടിലെ പ്രിൻസിപ്പ ലിക്കോ മറി."

യാത്ര് വഴയ കഥ: ജ്യാനാനിക്ക് ചുററം ആധസിക വാന്യ ശില്ലത്തി പ്രേറ്റ് വതികങ്ങളായ കെളിക്കെടുന്ന്. ച്രിറേകരിയ

നത്തും, നേളപ്പട്ട വിഖയുടവിയുന്നത്ത് യാത്ര നളക്ക് നഷ്യപ്പെട്ടന്നാഴാണല്ലോം

വു. സി. കോളേജിനെ മിക്കപ്പോഴം ഞാൻ ന്റേ ഹിച്ചം ചിലപ്പോഴെയ്ക്കാം വിണത്തി. (എൻറെ അ കാരാണെപോലെ) ഒരു സമാപാരത്തെ തിവനുള്ളതാ കാന്വര് ആതിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വ്യക്തികളാണ്. തവരായ വ്യക്തിയവരം അർപ്പണ മനോരാവവുള്ള വ്യക്തിക്കാം ഇത്രയിക്കുള്ള വിദ്യവ്യത്ത്താവാനം കോളത്തിലെന്നുള്ള നയിന്താന്തിയില്ലെ.

കന്നെ നിള്ളുടെ പൊടിയുന്ന നുയോട്രായി മരിക്കും എനിട്ടു. യി. കോളജ് പാടിയാത മിർ അവയാലിവനിട്ടില്ല. വിട്യാര്യമികളുടെ തുതരാ വിവ ക്രവേത്തെ ഒ. അയ് വള്ള മിതിയിൽ മരണ യായിരണാലും ഇറനാ നേസ്സോടെ സ്വാധതരം ചെയ്യന തായുകളായിരുന്നു. -corrections leaves empty a source-

ഒരു ഒരുകന്നോം കോളയിലെ ഉ"ബോഗ്രംകാർ slob measurement mleberments seminor as l funcin us wongenfunums telom amus sum കൻ എൻറ റോളിർ കൈവച്ചകൊണ്ട് കാലം മോഷിച്ചു. ഭാരോഗം ഒട്ട കലെയാത്തിലെ ഒരു പ്രോ മെസാലത്. വേണമെയിൽ യെയിൽ സർവകനോ amban, mulanom incleso cause à arlolas es on യിർകിണ് സുഖിരവാൻ കഴിയ്യായിന്നെ ആ വേ வர்ர் அவர் வைணைகளை சாவரிக்க விள்ளது കോളേജിന്റെ സസ്യായി ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചിരിക്കുട.

പിനെ വലാപ്പാഴം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസതി യിൻവെച്ച" അത്ത്ര കണ്യുട്ടാരണായിരന്നു. മാറി Gaie, com simare appre monites arbaironim

അവിടെവേച്ചതന്നയാണ് ഒരു തടിയൻ പുസ്ത കവും പിടിച്ചുകാണു" കയറിവരുന്നു തുന്നുകായി ചി ടിക്കാൻ കഴിവള്ള ദേദ കോച്ചുമയക്കാന കങ്ങള്. അദ്ദേശം അവിചെത്ത പലതിന്റെയും നടുപ്പാഴത്. care melenege exceptificina un'indun decuesome ഞെടിൻറയും ബുളത്താല സ്വത്യിച്ച പ്രവർത്തനങ്ങൾം അദ്ദേഹത്തിക്ക്റ ബുദ്ധിയുടെ സായതികളായിരുന്നും. шой одвржаваново лодо до жог ടോടെസ്റ്റ് കായുന്നു. ത്യേകൊന്നുടെവ്ന ഇവർ ദാവ യരെ വൃദ്ധപ്പെട്ടവരായിയതിര്ന്നിരിഷനം. ഭാർമ്മയു കട താരുളിൽ എന്നമാനാം വെളിച്ചും പകരുന്ന നിഠ axil saimo meg-joo agarlas' asmon avi

smagan," most --

- dem danegaan womefumteggearts എ, പി. മാത്യ എന്ന നാണം കംബഞിയായ കയ

- decord one one decom

warmings, salmine "mo; and, mil, mil, we configure extraord mod -

THE THE LIST 1999

ഇനിയും ഇതിന്റെ മറെനാതവശം. യുംസി-യിൽ പഠിച്ചിന്നെ കാലത്ത് ചിലുച്ചാഴൊക്കെ അധിക്രമ മായി എറവുട്ടെലഭിവന്നിട്ടുണ്ടു". ന്യായമെന്ന് അറേട് ankoundaglam alessepo soslassones Hero

്യൂന്ന വേട്ടും ഇവരുകളിയാട്ടിയായ വരാത anders general. at an ...

അനാം ബഞ്ചാറിൻ സാരിനോട് പറയാനു<u>ടെത്</u> ളറക്കെ പറയാന് സാധിച്ചത്. അവറ് പരിച്ചിയനായ്യ യു. സി. കോളജിലായിചനാത്രം സ്ഥിന്സി gyst amentalité monombarrique au magaces -

മോളങ്ങ് മോസലിൻ ബോർല്ലടും വന്നപ്പോർം, mess agence formers defigite consumeres glams രിച്ചുകൊണ്ട വരാന് സാധിച്ചത് കരെവിടെയെതില -def semesel seen

பூடக்குறை எரிழும் வைவராக வரையாக இதி was processed striking strike about selection . mlassante antiquestam managenglat egim of rimmross.

TURNED OF THE CONTRACTOR OF THE PARTY OF THE ടിത്തിന്ത് അതിനെ വിഭയിക്കുന്നാറ്റ് യൂ. സി.യിലെ സ്ഥാനത്ത്രി അളവരമായിയന്നു. ചശ്രവാളങ്ങള്ടെ പാട്ടപ്പുള്ള തായിയന്നു.

യു. സി. കോളേജ് മരിക്കളം ചോകാസ്തിസി രൻറ കളിലാ*യിരണിട്ടില്ല. ബ്രോമിതച്ചസികൻറ എ^ത യുള്ള ദൂവാക്കറ്റംരാ" സായം സ്വയിക്കാരനുള്ള മാവി mos my mil motorlos lama,

.comp. mledialo colnea, alendela- @ ൽം ച്യാനാരം യായിലുള്ള ആരുവയായത്തിനം ചെച് ന്മാങ്ങളോളം വഴക്കുണ്ട്. മാർവിധിയില്ലാത്ത ^{പോ} പ്പിനെയെക്കുന്നുവുന്നു മാത്രമേ തായ്,, ഉദ്ദേശഘഴന്ത്വും, ப்தன்கை நிர்கள் மாவக்கையில் கண்ணிக் asso come faméguelic-l'elambentin mossos malawseem acigonale w. ml. seneguela. മുള്ള അമ്മയായിയന്ത്യ.

לוחמם שנול של של שני שתמו ברושות שניול בניון בר ברושות വാള്മായിരിക്കുന്ന ഈ കാലാലുത്തിൽ, കായിക്ക് with after meeter sem quemering ansatzing ⁸ള സമൂിക്കന്ന ഒരു സമാപനമായി യ. സി-യെ വളർ ള്ളവാൻ എൻെ പിൻതലുറക്കൾ ഉദ്ധീഷ^{്ള്ള്} ഞാൻ ഇതിവിടെ അവസാനിപ്പിക്കളെ. യു. സി.യിൻ പരിച്ച വർഷത്തോ, അവിടെ അന്റെ പരിചയല് മുഖങ്ങൾ, അവയിൽ വിഖക്കളുടം ആരൻറ എ^{ചര്} කාන්ත් දෙක්වුදු සත්කාසල නාකානක අලුකට ෙ ^{සුව}් യെല്ലാം എന്നിക്ക് ചുമാരണം ചകരണം.

named and appropriate companies and present യാനാവാധ്യത്തുവേട്ട്.

HERE WE BEGAN - THE THREE STORIED BUILDING WHERE WE STARTED WORK

THEY BADE FAREWELL

Ousephchetun, P. M. John, Makkar,

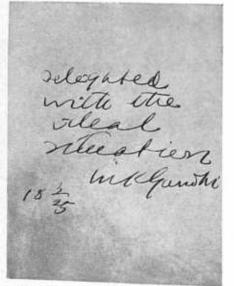
Abdu,

THE LIBRARY-very small for our use.

THE GOLDEN JUBILEE BLOCK.

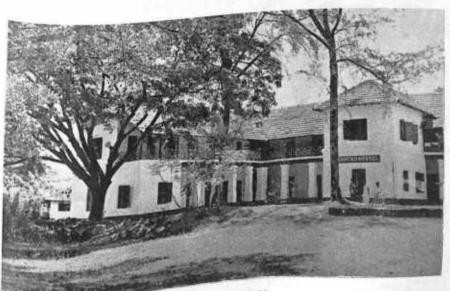
GANDHIJI WROTE SO IN THE VISITORS BOOK

THE MANGO TREE PLANTED BY THE MAHATMA IN 1925

NON RESIDENT Students' Centre

CHACKO HOSTEL

CHAPEL, BIOLOGY & PHYSICS BLOCKS

THE VARKI HALL — EVEN AT THE FIFTY FIRST YEAR AN AUDITORIUM REMAINS A DREAM

HOLLAND HOSTEL

SKINNER HOSTEL

TAGORE HOSTEL

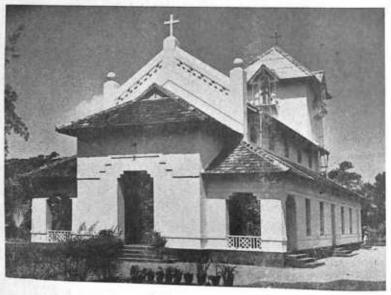

WOMEN'S EAST HOSTEL

WOMEN'S WEST HOSTEL

THE ALWAYE SETTLEMENT - AN OFF SHOOT OF OURS

HOOPER CHAPEL

THE NEW AUDITORIUM

THE MANGALAPUZHA SEMINARY-OUR NEIGHBOUR

HE GOLDEN JUBILEE CELEBRATION COMMITTEE

K. A. ISAAC

EDUCATION THROUGH THE LIBRARY

Shri, K. A. Issac, University Librarian, University of Kerala was a student of this college.

In this inamed article he suggests how libraries can
to a long way in bettering the standard of edu-

The history of libraries is as old as the history of education. Libraries have played a significant role in the preservation and dissemination of knowledge for as long as we can trace our history into the past. Wherever a centre of learning arose in the ancient world, there a library was established as an integral part of it. The Library at Alexandria was known to have contained 600000 volumes at one time. This was in the 3rd Century B.C. There is evidence that great libraries flourished in the ancient Indian Universities of Nalanda and Takshasila.

It was in libraries that the culture and civilisation of the human race survived and it was in libraries that scholars found the means to push forward the frontiers of knowledge. This educational role of the library continues with new dimensions added to it today. We are now living in a world of rapidly advancing knowledge and the function of libraries is to store and organise this knowledge for use by the present and future generations, for their educational advancement.

Today we hear of different types of libraries uch as the public library, the academic library, the research library and so on. Each one of these has its own distinctive educational function to perform.

The public library, as we understand it today, owes its origin to the recognition that democracy. for its sustenance, depends on and derives strength from a well-informed and intelligent citizenry, History affords striking evidence of the fact that this form of social and political organisation cannot be preserved otherwise. It is necessary for the people in a democracy to understand what is taking place in the society, to guide their personal activities and behaviour intelligently and to be able to contribute even in a small way to social progress. This requires continuous study and the use of many sources of information. The provision of the necessary facilities required for this purpose is a social responsibility, and the public library is perhaps the most important institution that the awareness of this responsibility has brought into being. Apart from supplementing the activity of the society in the field of formal education, the public library has a role in preventing a relapse into the uneducated state of those who have had formal education. In the absence of public libraries throwing open their facilities to all alike the public would be without the means of continuing the process of education for which the institutions for formal education provide only a preparation. The public library can also play a vital part in any programme of adult education.

The function of an academic library whether it is a library attached to a School, or a College or a University is to help advance the educational objective of the School, College or the University as the case may be. Therefore to understand the aims and functions of the academic library, it is necessary to have a clear idea of the aims of education at the different levels.

The aims of education at the high school level have been formulated as follows by the Secondary Education Commission appointed by the Government of India in 1952:-

- (1) The training of character to enable students to participate creatively as citizens in the emerging democratic social order.
- (2) The improvement of their practical and vocational efficiency so that they may play their part in building up the economic prosperity of the country.
- (3) The development of their literary, artistic and cultural interests which is necessary for selfexpression and for the full development of the human personality without which a living national culture cannot come into being.

The school library seeks to supplement the efforts of the teacher to attain these objectives. The important contribution that it can make in this direction is best explained by quoting from the report of the Secondary Education Commission.

"Cultivation of general reading in order to reduce the stress on text-books and to widen the sphere thinking in an original manner on the part of the students is a vital necessity. As the library will contain standard and authoritative reference books up-to-date in their information, as well as books on the subjects of the curriculum, it will definitely be an attraction to the growing mind of the adolestent which often craves for a wider and more challenging presentation and appreciates contacts with more creative minds than text-book writers are generally gifted with.

The standard of interest and general knowledge is so deplorably poor in secondary schools that it has become a matter of the highest priority to promote the desire and the habit of general reading amongst the students. This means in effect the establishment of good libraries in schools and the provisions of an intelligent and effective library service. Individual work, the pursuit of group projects, many academic hobbies and co-curricular activities postulate the existence of a good, efficiently functioning library. The library may well be regarded as an essential instrument for putting, progressive methods into practice."

Thus the function of the school library is to help the pupils in the process of their self-discovery to adopt high ideals in life, to improve scholastic efficiency through self-study and to develop the capacity for critical thinking. Any habit picked up at an early age continues throughout life and the school library by enabling every adolescent to taste the rich and exhilarating experience of learning through books converts him into a potential user of the public and other types of libraries later in life.

The library at the level of higher education, that is at the college and the University level, is required to play a more diversified role corresponding to the wider objectives of higher education. The aims of higher education can be said to be (1) to prepare the students to face the exacting and challenging problems of life, (2) to help them acquire the prescribed standard of knowledge in each field and to choose a useful career (3) to equip them with the basic essentials for their future self-acquisition of knowledge and (4) to enable the more

talented among them to plough back the knowledge acquired into productive efforts of research.

As a result of increased research activity all over the world, knowledge is expanding at a tremendous pace at the present time. It is estimated that in the course of 7 to 8 years the total quantity of available knowledge in the pure and applied Sciences almost doubles itself. This great expansion of knowledge tends to place a heavy load on the curriculum which has to reflect to some extent at least the existing state of knowledge. The implication of this is that the present day student has to acquire a much larger quantum of knowledge than his brother or sister student some years ago. One of the problems of higher education today which apparently defies a solution is how best to enable the student to acquire this increased quantum of knowledge without extending the total period of higher education. This has rendered the traditional teaching methods and the total reliance of the students on class room lectures obsolete. What is called for in this situation is the provision of facilities for selfatudy by the students to a much greater extent than hitherto by the establishment of well-equipped libraries and their closer integration with the teaching programme. The only way to check the fall in the standard of higher education, it seems, is to recognise this positive educational role of the library and to equip it for the purpose.

What distinguishes a research library from a University library is that the function of the Research library is almost exclusively to support the research activity of the institution of which it is a part whereas research function is only a part of the resulting possibility of the University Library. The research library has few functions in respect of general education.

It is of the greatest importance in research for the research worker to know more and more before he reaches the frontiers of the unknown. For this purpose and for avoiding duplication of research it is necessary that he should be constantly fed with information of the developments in his field as a result of fresearch elsewhere. It is the research library that he depends on for such information-The increased research activity all over the world has led to a like increase in the out put of literature. Therefore very often the exact information required by a research worker is hidden in a mass of available literature. If he were to search for this information himself much of his valuable time which could have been devoted to more productive work would be wasted in the process. It is therefore necessary to bring another specialist into the research field to act as a watch-dog for the research workers as far as this information service in research is concerned. This is the research Librarian. It is his function to organise his resources in such a way as to facilitate the dissemination of information to his research workers on demand and in anticipation.

One of the essential prerequisites for libraries to be able to discharge their educational function effectively is that they should be put under the charge of persons who have gone through the necessary discipline and have acquired the needed skills for their scientific management. The role of the librarian is no longer that of a collector and keeper of books, but that of organising documents for service and interpreting them to his clientele. He is therefore as much a member of the teaching and research team as the teacher or the research worker himself.

നീതിപൂർവ്വകമായ സാമുഹൃവൃവസ്ഥിതി ഗാന്ധിയൻ സമീപനം

സി. നാരായണപിള്ള

മുപ്പിയ മാഷ്ട്രീയ ചിത്രകനം സംഗീത വിശ്വകനമായ ശ്രീ. സി. നാമായണവിള്ള ഒത പ്രത്യേക മൈലിയുടെ ഉടമയാണ്. ഈ കലാലയത്തിൽ 1922-24 കാലത്ത് നേ വിദ്യാമ്പറി പ്രത്യേക താദ്യാമം, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി സംഘടനയുടെ തുജിമല്ലത്തിൽ നടന്ന ഒരു സിബോസി ത്രാവൻ നവത്തിപ്പിച്ചതാണ് ഈ പ്രതസം—ചു.

ഗാന്ധിജിയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ

മാറാരായാസായി ഒരു മാഷ്ട്രമ്പ് വാരായാരാമതാ മോള രാത്യ അവനാ ആയിവന്നില്ല. അരിസ്റ്റേഴ്ചിൽ, ⁶9പ്പറോ, വാബ്സ്ലാക്ക്, മാർക്സ്, എന്നാർസ് ളടങ്ങിയ ച'ന്നുക്താരാഭ്യാലെ സാമുഹ്വാം റേഷ്ട്രീ and the second filter and an analysis and an arrange and an arrange and arrange arrange and arrange arrange and arrange arrang ച്ചോളമില്ല. തന്നുതാക്കുളം സിഗേതങ്ങളമല്ല മിവിതാനുവേണ്ടുക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾം ഷം അഭിപ്പോയത്തറംഷം രൂടയ കോട്ടത്തത്ത്ര". മറാഷ്വ ecto mamagassou michile accomeny Hool acceptor glynce openationny openation forcestile ബ്". ഈ അഭിവ്വായങ്ങറും വടിലപ്പോടോക്കെ പൂർവ്വാ ചാവിത്രായമുടെന്നും തോന്നും, അദ്ദേഹത്തെ താതു സാമനിച്ചിട്ടുന്നു" അൻറ മരണാനന്ദരം താനെ ഴമുകയും പ്രസംഗികായം ചെയ്യിട്ടുത്ത്യ് മുഴവൻ ചട്ട കരിക്കതാരണ്ടാം അൻറ ഓമിറ്റുമയങ്ങളാം സിശാന്ത ങ്ങളം ധരിക്കവാനാഗ്രഹമുള്ളവർക്ക് അൻറ ജിവിതം മാത്രമാണ് ഒരു സാന്ദരാശത്തെ പ്രത്യാവിച്ചി ളത്ത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം നേളങ്ങള് കാറ്റം த்தகன் எஞும்புல வலுக்கப்படிவை Jame.

ഗാന്ധിമാർഗ്ഗം പരീക്ഷിച്ചിട്ടില്ല

അത്രകൊണ്ട്, ഥാമിയാണ് വേണ്ട്യത്തായ അത്രായത്തിന്റെ അഭിച്ചായങ്ങൾ വേണ്ട്യത്തായ

പരിക്കുവാനം ആഗ്രാരുള്ളവർക്ക് അദ്വേദം തിഴതി. യിട്ടുള്ള ബേനങ്ങളും ചെന്നിട്ടുള്ള പ്രസംഗങ്ങളുട്ടിരണ് അദ്വേദത്തിന്റെ തിവിതാര്വാകംശ്രക്ക് പറത്ത് ചരദർ. നം ആശ്രയിക്കവാനില്ല. അത്ര സാകരവിന്നായിൽ ന്ന ബെനിനെപ്പോലെ അദ്യേദം ഒരു ഭരണയികാരിയി യിന്നോട്ടില്ല. അത്രകാണ് സാമുദവുവും നേതി ടിയ്യി രായ തന്റെ ആശ്രയങ്ങളും ചുതോഗതരിൽ കൊണ്ടുവി

വാനുളോടാരിനവസും ഒരിവ്വിളില്ല. ലേനിൻ അൻവ இருவறையினார். உரத்து landa ஹண்'கிறைய வர்வாக்கி കവുമായ സിഗാവാത്താറ്റം അവത്യ കാലായളവാമായ at the commence of the same and an annual same വാട്ടെ അവി സ്ഥാനത്തിൽ കാണ്ടാരിക്കാര വേ இறி. விக்க பாணன் சணைணையிலுக்க எம் 9,10,1217 ra.Co വ്യാഗത്തിൽ കോണുവരാൻ (urg afamilyonaghyon or infine or soon all an ecolumn amon selfur insur go mer, on selfo Hancelgarine conceledance economia ളമായിയന്ന വെമ[്]വവം പുള്ളപ്പം ഇൻഡ് സുജ് ത രമ് ടിയവും സാമുഹവുമായ സംവിധാനങ്ങള സഞ്ച Lanmertestions with anone occurrental sanalaj" comulalares songe aulashmond തുള്ളവായിയന്നില്ല. വേള്ളിയമാടും യാന്ത്രിക്കായും melseconomicas en michiel e seconomica such anno ളെ വോഷത്തിൽ താസ്ഥിയിയുടെ സിക്കായങ്ങി പ്ര ் மூல் கிழக்கி மக்கி மக்கி மக்கி கிருக்கி கிருக்கி ⁶³ 20 68 യാറ്റം നോ പരിക്കിയവാൻപോലും മയത്ത മയതാലം, യാന്യ മാന്ത്രമ യാന്യാതാരുഴയാക Hand arkelawy mlawam weecone a source and annotation of the same and the appropriate and another and the second

മതവരമായ അടിസ്ഥാനം

ധ്യമിച്ച് പ്രസ്തായ ഒരു സാമ്രംവ് വിവഷന്യിച്ച് de le come management que freudures messans de പോവിനായം. സാമുഹ്വവുവസ്ഥിതി ജോവയിലെ കുറുള്ള രാഗ്യമാള്ള ന്ന ഒരു വിശാഖമായ വിനയമായ ൂട്ടു മറാം ധാധാവാവലുഴവം സാർഹിച്ചയെ എല്ലു. ഈ വ இல் "மன்று வருடுவ வைத்தாள்கு" . காறுவைகு" கம Commence semo seems month anges and The section of the company of the personal colors of the c നുള്ള . അവരുടെ വിരാദംശങ്ങളിലേയ്ക്ക് കണ്ടെന്നതി നുമുപ്പ് താന്ധിഭിയുടെ സാമൂഹ്വചിനകള്ടെ ചാടി പ്രാധതയാലാട് ശാന്ത്യയാലാവാണ്യം അലേള പ്രാധതയാലെ ഉപ്പോയിയാടെ സാമ്പാവാണ്യം അലേള പ്രത്യായ പ്രത്യായിലെ പ്രത്യായ പ്രത്യാല പ്രത്യാല പ്രത്യാല പ്രത്യാല പ്രത്യാല പ്രത്യാല പ്രത്യാല പ്രത്യാല പ്രത്യാല al and the state of the state o വിത്രായി, അദ്ദേഹം ഒരു വാണ്ട് വിച്ചു പോണിറിയുന്നു. താൻ വിത്രമാരം പോണിറിയുന്ന ഒരു രായ ട്രൂക്കാരനാരണ്ടാനയി യം ഒരു പാണമക്കണ് യാണെന്നുവരം എഴക്കിയ്ട്ട് ഒരു . പോട്ടാം പുരണമകണിയാക്കണുമാണു വാവമിരുന്നു.

വുമായ തടിസ്ഥാനങ്ങളിലാണ് താട്ടോടെ തടന്റാ സാ പ്രാസ്കാനം കെളിപ്പടത്തിട്ടുള്ളത്തെ സിയിക്കന്നം, എകിലു താട്ടോത്തിന്റെ ഒരേവം സത്വവം ഒരെ കർ മാവ്യമാണ്. യുക്കിവാടിക്കാരെ നിരിവാവാവിക്ക് പ്രാസത്തിക്കാവന്നവണ്ണം താട്ടോടെ തന്റെ മതവി വാസത്തിക്കായ ആപം കൊട്ടത്തിട്ടുണ്ട്. ഗാന്ധിങ് ഒ വിഗ്രായപംസകനായിയന്നം ബുജിയ്ക്കും യുക്കി യും നിടക്കാതെ തിന്ത്രമാവോത്തുള്ള അസ്ഥവി വാസത്തുള്ള അവയോക്കെ താട്ടോടെ വിസമതിച്ചു എന്നമാത്രമല്ല തവയോക്കെ താട്ടോടെ തകർത്തുകള്

onwho anda mo

ופרום וודבה לשהכמומה מצוחת ב נופתה ומכווו תה അഭിസമാനുയുടെ പ്രദ്യാരം വിശചസിച്ചിരുന്നു. ഇം ടെ സ്ഥാനുഖ്യത്ത്യിൽനിന്ന് വ്യതിചലിക്കുന്നുട மு அரபூரா வியகைநிது. காருக்கு ஐர கையேம் നമല അളാഞ" മരഞ്ചുരാശിയെ നിലവിർത്തുന്നതെ നാം വേദ്യാടെ അവേദതിൽ വേദകം വേദനമരിയുന്ന മത ഗോളമായി മാറി തുവാസായാഗുമുള്ളതായിട്ടെടി തുകസം അട്ടേഹം വിത സിച്ചു. ഇവിടെയാക്ക താ സ്ഥിസിയാന്തെള്ള മാർക്കിയൻ സിയാന്തെള്ള വേർ തിരിയന്നത്. മാർക്കിമൻറ അവധാന്യത്തിൽ അഭി mpoma ay magamalg. sobglamb seralague മനസരിച്ച് എള്ള മൂല്യത്തും സരവക്ഷകമാണ്. വസ വാടത് ലോകത്തിലാവുതാറിച്ചതെന്ന മാർക്ര" പറ യുന്നാരം ജിവനാണാടുമുടെവിച്ചുമെന്നു് ഗാന്ധിജി പാനുന്നു. യാത്യം യാരചക്ഷകമാരണേന്നും അതു ചരി രുന്നുിതികളും ചാടിത്രത്തിയുനെസടിച്ചു മാറിക്കൊ ബിരിക്കുന്നും മാർക്ല് സിയാന്തിക്കുന്നാറ്റം സവ്വക വാറിഷണം. മനങ്ങ് കാിതസ്ഥിതികളുടെ സ്വജി മാത്രമാണാ മാർക്ക് വാദിക്കുമ്പോട്ടം അവൻ അവ യൂർാ നടചടികളുടേയും വൃക"തിമാടാനടുത്തിന്റോ യും സുച്ചിയാണ്ടെ ഗാന്ധിരി വിശാന്ധിക്കുന്നു. ബോ കത്തിലുട്ട എല്ലാ സംഘട്ടനങ്ങളുടേയും നിലാനം സാന്ധ ത്തികമാരണനാ കാർക്സ് ചായുമ്പോൾം സംവദന manathas succentury for summines do arma laora arrasquamana monulal alora ന്നു. വർത്യസഭാം ബ്ബിയും ബ്ബിത്രവാത്യം തമ്മി ലൂള് സംഘട്ടനമാണസം ഈ വിഭാഗനത്തിയ<u>ല</u> എക പ്രതിവിലി സത്യവം അക്രമാന്തിത്യവുമാണെന്നും ഗാ owlal seelpposspiem.

മലുസിദ്ധാനം

மாகளைவகியப்படிக்க அடைவண் விள்ளிக்க olas moslamasamento moslamento മുണ്യത്തറാ മണ്ടും മത്തായ്. ഇസ്ഥാമിയുടേയും കുന്നി நடுளர்களைகள்களும் ஆவ_{டி}ன்ற கண்கள் முற ang luesue amos leng luraue que que onto രണാണ്. ഈ സാട്ടയും അല്പകേടി വലിച്ച നിട്ടി യാൻ കോലപാതകിയുടേയം കൊലകവയുട്ടെ 4500 войстра двијавось отпро ветома". вязнатогії обо യും, ഭൂദ്യത്തത്തിന്റെ നഷ്ടാനുഭവിശ്യനവം ത്രായം മൂല്യായായാ രണ്ടായത്. സാഹാവത്യങ്ങളും പാറിത engel grafte cheeting mensicle orenzanlenam ക സായ്യാള്യ. സാമ്പാതികാരയ കാരണങ്ങളരിന്നാ നമാക്കിയല്ലാതെ റോടിതോടുകറം നിർണ്ണയിക്കുക സാ യുടല്ല. ചരിത്രം വർഗ്ഗസമാത്ഷുടെ ചരിത്രമായത കോണു ഈ ചരിത്രഗതിയനാസരിച്ച ചേലുത്തറം സാ പേഷകങ്ങളായി മാവനാ. ഈ ഒന്തികവാരത്തിനും മുഖ്യസിർണ്ണയതിനും നാസ്ത്രിയമായ മാടിസ്ഥാനവ മില്ല. ഉണ്ടോ സമമതിക്കുകയാണെങ്കിൽത്തന്നയും, ളപ്പെറാഷ മാവായുടെ ഇന്തർച്ചുത്ത താഴ്ചയാനാസരി ളുളാരെ സാവേഷം ബന്ധമില്ല. ചാറിത്രതിയന נוספו ... לוול מוצה בהלו פלפות בשה לוכנו בלוווים בבלו נוסף വുക്കികളുടെ സാമ്പത്തികനിലെയനാസരിച്ചാക്ക് വില wlassican missions milaslassifica യാണ്ഡിൻ — മനമ്പ്യതിവിച്ചതിനോ വ്യക്തികറു കോ ധാർമ്മികമായ ഒരു നിഖവാരമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ലേടാ വ്യക്തിക്കും ചരിത്രശതിയനാനാിച്ചു പ്രവർ in "m'acce befameriment seconfae ോവനംബെയ്യുന്ന ഭൈതികവാടത്തിനെതിരായി പ്രവർ முக்கும் வாழ்த்தையாக இமையை இரைக்கு ടെന്നു തിർച്ചയാണ്. കാണം വൃക്തികളെ നിയ യിരുന്ന യർമ്മ നിതികളൊന്നും തന്നെയില്ലെന്നുള താണ്. എങ്ങും സാമ്പത്തികന്നിതി, സമത്വം സവാ തന്ത്ര്യം തുടങ്ങിയ കാടിസ്ഥാനപ്പോത്തറുംത വേ ബടിയാണ്ട് ദാർക"സിയൻ തത്വാശ്വയം നിലകൊള്ള നാകതന്നുള്ള എത്ര വലിയ വിരോധാരാസംവംജ്. വർഗ്ഗാനിത്തെ സമുഹം ഒരു അഭിസ്ഥാനമുഖ്യത്തെ യല്ലേ വിഭാവനംചെയ്യനാത്ര".

നവേണിക്കെ ദീകിലോതായിൽ നയിയ് ക്ക്രമ പ്രമൂ തിത്തേമത്തെയ്ലാക്ക് എത്ര ഉടയപ്രമൂ വാ ം"ഇന്നാക്രിതരെവായാളാത്തുക്കേ പ്രയുളള്ള

moles establishe element of the month of the month of the month of the moles of the ബന്ധത്തിന പ്രാധാന്വം കൽപ്പികുന്നു. ഉൽക്രയുമാ യ ലക്ഷ്യങ്ങറ്റപോലും അവയുടെ ചുരചിക്കാവണ്ടി ളാന്നടുപ്പാരിക്കാൻ കാർത്രത്തിലെ സാധികരിക്കാന് അതുൻ വ നാം സിയാന്തിക്കുന്നു. പടിത്രയാവ്യാന്ത്ര മാര്ത്തുത്തു ? ത്തുടി ലക്ഷ്യത്തിലെത്തി:ചൂവോന് കഴിഞ്ഞതാം. Porga executerings executedotte alterna de meste രിക്കയില്ല. വര്ഗ്രദേശില്ലാത്ത ഒരു സമനാം സംവി ക്കയണ ഒലനിന്റെ ലക്ഷ്യം കളയുന്ന നോയിയ ന്നു. എന്നാൽ ആ ഭക്ഷ്യത്തിലെത്തില്പേതവാനളേ മാം സചികരിച്ച മാർഗ്രത്താം അശ്രമവും വരെയുമാരി ളൂ്ളുംകൊണ്ട് കട്ടയപയിലമായിന്നെത്രകാണാണ് സോബ്യലിസംസമാപിച്ചു" അൻപ്രേ വർഷം കഴിഞ്ഞ തിനാരാണവം ഇവര മാവസ്യപ്രേവത്തും അങ്കരില്ലാ ളയങ്ങളം മർട്ടനവം പൌടാവകാനധാംസനവം കൂടാ തെ ഭാണം നടത്തുവാനവർഷ കഴിയാതെ പോകന്ന ത്ര എത്തായാലം പ്രധാനയ മാർഗ്ഗങ്ങളം രാല്ലാത്ത എത്ര ഇയായെ ഖക്കുത്തിനവേണ്ടിയം വിശ്രമായ ോർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്ന വൃതിചലിക്കവാൻ ശാന്ധിഴി തത്രാറായിയന്നില്ല. ഇതാണ് മാർക"സിയൻ സിലാ ്രനാവനിട്ടാത ഉപപ്പിയാക ഉത്താന് പ്രസാധ പ്രേത്താന രമായ ഭിന്നതയെന്ന് നിഷേധമിതികടാമെ പ്രദ്യാവി according and a second

ജനാധിപതുവാദി

താന്ധിലി അൻറ വിരർത്തുവുക്കാലരെ മത തനാധിചയുവാടിയായിരുന്നു. പക്ഷേ അദ്യോഗത്തി ൻറെ തനാധിചയും ഇംഗ്ലാജിലും അദേരിക്കയിലും അ റിയപ്പെട്ടന്ന പാർലിച്ചെർവറി മാണസവുദായുമോ പ്രസിഡണുഭാണമോ ആയിയന്നില്ല. ബാട്ടോരം ചാറ യുന്നു;...

> "ബ്രിട്ടനിലെ കോമൻസ" സമയേയോ ദമ്പ്യയി ലെ സോവിയറവ് മാണത്തയോ അവാകരിക്കയ്ല് യുൻറെ ഓവനയിലുള്ള ജനാധിപത്വം. മാവാര് രാണം ആ രാജ്യങ്ങളിലെ പാരമ്പയ്യവാക്കൻയ് ജോടെ". നമ്മുടെ മാണം നമ്മുടെ പാരമ്പയി അടാക്കമാളണമായിരിക്കണം. അതെവാര്ബനാ പായുവാൻ ഇപ്പോഴെനിക്ക കഴിവില്ലം ജനങ് ഉടെ ഭൗതികവം ആത്തിയവുമെയ ഭാകതിയിലടി യുറച്ച രാഗരായ്യമെന്ന്" അമനതിനെ വിവരിച്ചി

ഗാനധിതി അന്റെ സവനയിലുള്ള രാമരാജ്യമാരാ ബേസാ" വിണ്യം വിവരിച്ചിട്ടണ്ട്.

ഇത്സ്യയിൽ ജനിച്ചുവരം കടിയതിപ്പാർത്തവ യാം മാറിരാനാ, ഇന്ത്രാക്കാണ് വായുട്ടുന്നു delimaras cama économi onlagée angestalant assistant manufactures appropriate mi പ്രാബനായടെ റേണുകളെ അനമതിയാള്ളടിയ an conservations, annealessus messenal ടോർ വിവക്കിക്കുന്നത്. എതാനം ആളകഠം അധി the organism later sell as ment and and apply plemone and all selection and and and சுவை அறைப்படைய மார்கள் வரும் காணம்கள் പരിരാിലനാംവഴി നാർകകയാണ് യാമാർതമായ യാ രാത്യം. മറവേറിയത്തിൽ പറയുകയാടണങ്ങിൽ തായി കാരാകതിയെ നിയന്ത്രിക്കയും നിലയ്ക്കു നിർത്തുകയും one construction as metric long or a formigue Dawoud 20000 nuomirimisous saguila CERR .

ഈ നിർവ്വചാനത്തിന്റെ ത്രോടത്തെ ഭാഗദാശ് ⁶⁰ rwിമിയുടെ മനായിച്ചതുമരിക്കാ അച്ചാവമത good acamene as an mark made managed രുക്കാരത്ത്ര. അനാത്വവം അനിതിയും ആക്രവം ^{യാളി}മതിയുടെ നോടിട്ടനിന്ന് എതിർക്കുവാൻ വേണ്ട പുച്ചാ തുയെൽ യായാനിങ്ങാനാപ്യിലായെ ജയ לשנתה להלפה מה מדמבלעהובלשה בלה n-implementation processings all am some me on rule), sense muncies ambiguable and വം വാധിയ വൃക്തിവാദിയായിന്നാ. വൃക്തികുട ഡ_{െറെടയായെ} താമ്പ്ടം. മാമ്പ്ടത്തിന വൃക്തിക ളിൽ പേറിയോ വേ പ്രമാണുവുടില്ല. വുക്കിടിവി grand an description of thoughts പാരാഴില് ബ്രഹ് വിദ്ദേഹം വെത്രമായുരായ Moore described additions was pressed of the addition of the second of t அர்க்கு இதன்றை கூற ம்பர்களை உண்டு உற்றும் இதன்று இதைப்படும் இதைப்படுக்கு அற்றும் இதன்று இதன்று இதன்று இதன்றும் நிறையாக விர்கள் விரும் ് പാര്യായിൽ അവുന്നുവായിൽ പ്രവാധ ്യിലുമാല സ്റ്റേഷ നിലനിച്ചുകയന്ത്യാ does discontinuo agandis completas കുടുന്നിയും അഭവിലുള്ള നിക്കോസാവാത്ത വിച്ചു ഇള രം അമിലുള്ള നികാതാനാവാത്ത് വുക്കി കുടും യുള്ള സ്ലോറിസ്ലിയന്നില്ല. അദ്യോത്തിന്റെ രാണ്ട രുപ്പിൽ പ്രാവിതിലും പരിച്ചു വിത്രം വിത്രിയില് വിത്രം വിതരം വിത്രം വിതരം വിതരം

ബലിക്കെടുക്കുന്നാലുന്നം കടിച്ചിട്ടില്ല. താണ്ഡിലി ഇന സിയാനം നിഷേധിക്കനം. ആർക്കുവേണ്ടിയും ആരേ യും ബലികഴിക്കുന്നുട്ടുവം സന്താനായിയന്നില്ല.

മ്പയിവം ആയ്യാംവയിവിം

വുള്ള വ്യക്തികളം ഗവർമമാർറിന്റെ അവിതി കളം ബേയുവാം ചെടക്കവാൻ സരാ സന്തമാരായി mlanantem an com'emplo en condessolo? ന നിയനിൽപ്പന്ദാരമോ എന്നോത ചോദ്വേശനമാം. ഞാന ശാമിയുമാലത്. എന്നാൽ ശാന്ധിതി ഒരു അരാ മെവാറിയായിയന്ന എന്ന കാട്ടം ഭൂതം വിസ്വാികം തത". ഒരു വിഷയത്തിലയ്ക്ക് തൊന്നിപ്പോടം കഴക്ക ന്നിവ, എന്നാൻ ശാന്ധിരി സത്യം പറയുവാനം ആം.മ രാഹിയും സസ്സിക്കാനമാണ് നേത്രക്ക് ഉതിരമാധി ചിച്ചുന്നോം അതാണുളകം ക്രേകത്തിന നൽകിയി ളള്ള സംസാരങ്ങളെ നമുള്ള ഒരുററിയാണെക്കാ തിര മേത്രത്തെ അവരുമായി വയനാ. സത്യാത്രേയം അവരു മാഹിത്വത്തേയുംപാവിയുള്ള സംവശങ്ങൾ ലോകത്തിന നൽകിയത് ഗാമ്പിരിയും വ്യക്തിന്വിത്തേടിൽ ഗാനം ിരിത്യക്കാർ കൂടത്ത് നിഷ് എന്നുമായി അക്ര രാഹിയം പരിപാലിച്ചിട്ടുള്ള സിയയായം കോർണി zona ഇൻഡ്വയില്ലായിട്ടണ്ട്. താരത്വേതിച ത്തിൻ ബുറ്റൂരിചക്ഷം ഭവങ്ങളം അക്രദ്രാവിതരാശ്യ സത്യം മത്തുന്നമുള്ളയം എന്നും അനുസ്വിച്ചപോന്നി ടയ രേജിവിയവുന്നുടെ വാണിലു വ്യാവസായിക സംഭരങ്ങളിൽ എർപ്പെളിട്ടപ്പവർ വാഷ വിശ്വസി al carelanmaclos ciens algimizio seascogne ണ്ട്. ഓതുകോണ്ട് സത്യാതിനും അക്രമാവാരിത്വാത്തി forcer gerroum mayal generously or dron's more armone monthespace orlinantlastem entance തു താരണന്നുന്നു. ചര്യിക്കേണ്ടതാവുന്നു.

സൗച്ചം പറയണമാന്താം അര്യാരാനിയുന്നെന്റി കണ്ടെ നടം ത്യേരള്ള ഗാസ്ഥില് അന്റെ അന്തയായി കളേയം അവര്വരി ലോകതേതും ഉത്തോധിപ്പിച്ചു ത്ര". പിന്നെയോ എവിടെയോകെ അസ്തുവും അര്യ രവം വേർട്ടവും ഭരന്തായി നിന്നോ അവരെയ ഓര്യ ക്രോടിയായ മാർഗ്രങ്ങളിൽകൂടി ചെറുത്ര തോല്ലിക്ക അമാനം അതിലേയ്ക്കും വേണ്ടി സർവ്വസ്ഥവും തുതിക വാർ അരോ വ്യക്തിയും ആത്യായിടിക്കാലാന്താര ത്ര അളവരം പാറിപ്പിച്ചത്ര". അര്യതോവിത്വം ലിയ കാതിരുള്ള വേയ്യും. അര്യതോവിത്വം ലിയ യെന്ന് മേര്ട്ടുറയിരുക്കുക്കാരിൽ നിന്ന് അളുമേ വ യോഗിച്ച് അവയെ ചോദകാകയാണുട്ടാരം പാംത്തി ളണ്ടു". താര്യാത്തും അധ്യാമാത്തയും അക്രമാതി Carrier where of the create the constitution of the פער היכור טבורוטה פום מנה בלה חד מה לינוב ചെടുത്തു് താധിചച്ച വ്യാസമിതിയിൽ രാഹാ வச்சளிரை கசுரைகள்ள நடை ஓங்கமைபடுக்க mo, ഗാസ്ഥിരിയുടെ സമ്യാത്തയും അക്രമാഹിത്യാത്ത യം പററി നിാർത്രളമായി പ്രസാഗിക്കയും അദ്ദേഹ egraeme emergino locuramento megenante ചെയ്യുന്ന ഗാന്ധിഭക്ഷന്മാരിൽ എത്രുപർ ഇതിന്റ തസ്ത്ര റുണ്ടു", അച്ചാരങ്ങളം അസന്യവം അധർമാവം ഇല്ലാ അതുകൊണ്ടാണാ താവർ വുറ്റതിരുപേണ ശാഡി ස්කාන සහයන යට අතර සහ ස්ථාවේ ഗാസ്ഥിയിയുടെ ഒരോററ ഭാനയായി മാത്രമേ ജിവിച്ചി രിഷനുള്ള, അദ്ദേഹം കഴിഞ്ഞ എതാനം മാസത്തിംക മനു" ഇന്ഡ്യ സമര്ശിവിട്ട" തിരിച്ചുമേതയി. ഖരര് അബ്ല റ്രാവാക്കാരനയാണ് അന്ദേശിരുന്നത്. കഴിഞ്ഞ 23 വർഷങ്ങളായി എകനായി നിനാഭകാരെ estimpe neafacafucmes dramfastie orga യും തടന്റെ വിതവാസാപ്പമാണങ്ങൾക്കെ വേണ്ടി നിണ്ണിമ ടായ ത്വാഗങ്ങളും കന്നുകകളും അനുഭവിക്കയും മോയ്യി കയായിച്ചനം. മാധർമ്മത്തും അസ്വാത്രമും താക്രമ ങളും ജിവൻ വേളികോട്ടുള്ളം എതിർ ഫവാൻ സന്നക്ക യമ്പ് മായൂട്ടെ ഒരു ഭരണവുവാധരിയിയാണ്ട് താന്ധിജിയുടെ ഭാവനയിലെ ജനാധിപത്വം.

ജനാധിപത്യനിർവ്വചനം

ഗാണ്ടിലി പോ നാധിപത്യാരിയായിന്നെ. പടക്ഷ താലുവത്തിക്ക്റ നോധിപത്വം പാർഖകാർറ രി മാണസമ്പ്വരുയുകളുന്ന് ഇതിനമുമ്പു പ്രശ്നവിച്ചി ടൂൺ". മാളോടുഴുത്ത:

ചായ്ക്കുന്നുക കുട്ടിയേക കുട്ടിയോടെ താരു പ്രധാരം കുട്ടിയാക കുട്ടിയോടെ താര പ്രധാരം കുട്ടിയാക കുട്ടിയാരം താര്യാരം പ്രധാരം പ്രധാരം കുട്ടിയാക കുട്ടിയാരം താര്യാര്യം ണർക്ക് വ്യായമേണ്ടിനും അവിടെ ഗ്രമി വിച്ചി ളിരിക്കണം. മാരോ ഗ്രാമത്തിനും ആവഗുള്ള ഇത്രെണ്ടതെക്കുള്ളതായിരിക്കും. നാടക നേലയും പള്ളിക്കുടങ്ങളും പോത്രസാശ്യനസമല അമും മാരോ ഗ്രാമതിലുണ്ടായിരിക്കണം ഈ സാരഞ്ഞ് സാനകരണാടിസമാനത്തിയായിരി കാനിര്വ്വരിക്കപ്പെട്ടന്നത്. ഗ്രാമസാരക്ഷണത്തി നാ സേദനാരാത്തിക്കാൻ സുക്ഷിപ്പുകാരെ മേരി മാരി നിയമിക്കണം. ബാബംഗങ്ങളക്ക്ക് വ്യാത്രക യോഗ്യതകള് നോയിരിക്കായ ഇവരെ ഗ്രാമവാ സിക്ക് പ്രവിധിക്കാരം ഇവരെ ഗ്രാമവാ തരിലെ നിയാസത്തേ എക്കികൂളിവും ഇസിക്ക് രവിതാസത്തേ എക്കികൂളിവും ഇസിക്ക് റിയും പഞ്ചായത്തായിരിക്കും.

ഇങ്ങന സ്വയംമുണാധികാരവം സ്വയം പുറുപ്പോയ മള്ള ഏതാനം വില്ലാ റിപ്പണ് മ്യിക്കളായെ ഗാന്ധി റി വിലാവനം ചെയ്യ നാധിപത്വം. ഈ വ്യവസ്ഥി തിയിൽ കേത്രഗവർക്കാർറിന്ന സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്ക ണമെന്നില്ല. ഉണ്ടേകിരിഞ്ഞനെ ഗ്രാമരാണാതിയി-പെട്ടവാൻ കേത്രത്തിനധികാരുണ്ടായിരിക്കയിട്ടി-യാരോ വ്യക്തിയം തന്റെ ഗ്രമത്തിനാവണ്ടിയും ഗ്രാമം സംസ്ഥാനത്തിൻ വേക്കിയും സംസ്ഥാനം രാബ് തത്തിന വേണ്ടിയും സർവ്വസ്ഥാം ബലിക്കിക്കവാൻ തത്വാന്

ഇതിലയ്ക്ക് അശ്രമാഹിത്വം വിവോസച്ചുമണ മായംഗികരിച്ചിട്ടുള്ള തോന്തയം രാഷ്ട്രവം ആവ പ്രോടത്തെന്നുളൂറെ സിയാന്തിച്ചു. അശ്രദ്ധാർക്കണ്ട് eto ഗാഗ്നാഹായങ്ങ് പ്രം അഭ്യാരം കുറുപ്പാ ഹാരു ന്ത്രം പ്രവീഷണമെങ്ങിൽ ആ ആംഗ്രമാർജ്ഞറാൽ നേത്രയാം നൽകിയ നേരാക്കന്മാർ നേത്തുടെ തല യിൻ അവരുടെ സർവ്വാധിപത്വരടിച്ചേറ്റിക്കമണട്ട രാഭറിക്കിയന്നു. ബോകവാരിത്രതാണ് തെളിയില് നാത്ര". റബ്യയിൽ അതാദര സംഭവിച്ചത്. അത്രീ തരിച്ചുടി സ.ഗതന്ത്രം നേടിയ എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങള് സർവ്വാധിപതികളുടെ നായാളളമികളാഞ്'. കൊണ്ടാണ് കോൺ ഇസ്റ്റ് അക്രമാരഹിത്വം വിശാഥസ പ്പുരണമായംഗികരിച്ചിച്ചുകിലും, ഗാന്ധിന് കോണ് Olfficere asserbachem ure crealaing and തിന ത്രേഷവം സാരഹവങ്ങളിൽ നേത്രവരാക്കാര സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സമാത്യമെല്ലാംതരന് അക്രമാറിതമായം മാർത്രയളിരിക്കുടി തിരിച്ചു^{വിച്ച} g". അത്രമൊണ്ടു മാത്രമേ ഒരു ജനായിപ്പെട്ടു മാഷ് "#"

പട്ടത്തുയാരുത്തുവാൻ കഴികയുള്ള എന്നാട്ടമായിനറി യാഗായിയനാ, അതുകൊണ്ടായ ഇൻഡ്വയിനാം സർ വാധിപാച്ച മാർഗ്ഗങ്ങളിലോയ്യാ കമല്ലണിയു് പ്രത്യ രാസ്രത്തിലോയും തിരിഞ്ഞുനോകാരത നോയിചരു മാർഗ്ഗങ്ങളിർക്കൂടി മുന്നാള് നിരുന്നത്.

അത്വാനിക്കുന്ന അവിഭാഗത്തിന്റെ സർവ്വാധി anales un carolencimestam car esmonantel തിയാണ് മാര്ക് സം ബേനിനാ വിഭാവനം മെഴുിട്ട **രൂത്.** മാർക്കിന പാരിയ തെരും ഇത്രത്തെയായി രണം, രാഭാവാസികാന നേവിഭാഗത്തിൽ ഭാണകാ שבונות כבות פנה שונים להפשל ברונים להפשל ברונים לו വർ മുന്നാളവരുമെന്നും ഓവർ ജ്ജാഗനിമാനവരുടെ string sansaggen some facture sould വിവാസിച്ച. എന്നാൽ സംബിച്ചത് ഭരിച്ചാംത്. and another "termines of managers," emply rope, പാറ അന്ദാര്ധിയുട്ടുന്നു ഒരു നാരുടോം ഗുവുയുട്ടി-ARE Franciscon to fore week norm must me com വരില്ലാത്ത് രംഗാണ്ട്, ല വരെ ധത്വഴുവാനും ധ്വത്തി ^{ക്കവരനം} ഒരിക്കവാനമുടെ കർത്തവും ബുജിജിവിക0ം ^{ഒരു} പോർളിയായി സംഘടിച്ച് അധികാരമേനെടുക്ക ണംഗന്നാം അത്ര കാമച്ചണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയായിരിക്കണാമ നാം യാത്തിനെ കാമച്ചണിസ്റ്റ് പോർളിയുടെ സർവായി പത്രം സരാപിച്ചാൽ കതിയാകരകനാമായിയാട രാട്ട രാത്തിന്റെ പാരണ്ടോം. രണ്യയിലും മൈവനയിലും അ ac melasa some se montante de montante de ളടെ സർവ്വാധിചാച്ചാത്ത നിലവിലുള്ള . ഒരള രംഭസവാരന്ത്ര ഇറർവാർ അവസ്ഥാരി അവസ്ഥാ നവതരെ തലയിലെ പ്രവിശാപ്പ് സർവാധിപത രാ_{ടത്}. ഗാസ്കിരിയം അമോനിക്കുവരെ ⁹²²ന്റാലോ" ഓവനയിൽ കണ്ടിയനാള്. മാരിയകോ ⁹⁰⁸യ മാനികാരതവസ് ആരാരം ഒരിയാരനവകാര മീ ട്ടിയും പുരുപ്പിസ് മാണലോത്യാ് നാജ്ചി ള്ഞ്ഞും. കായപ്പണിസ്റ്റ് മാണയടനയുടെ നിർമ്മാണ ചരുപാ ബോ, രാ ന് ്രട്ടി തിക്കുന്ന പ്രാച്ചവന് പ്രദ്യായം. പരുത്തിലാ വിശ് അവേശങ്ങളെ പ്രവ്യാവരും. Ann Ourcassing conjuscement, commissions Two-monotones sammer brocomer legimegros of for " " and and the state of th യിച്ചാലിസ് സ താം ചെക്കെക്കു് എടത് അലായിറി parties court jul most from officeration control Tracer con the second for second the second allow after the second and second and second and most an proplem panish many and an analysis and analysis analysis and analysis analysis and analysis and analysis and analysis and analysis and analysis analysis and analysis analysis and analysis analysi പ്രാളത്ത് അലാഗരത്തിന്റെ പ്രോത്താവരും പ്രവര്ത്തിലും പ്രത്യ Two is a construction of the state of total and the state of the state

കരിം" എന്ന നാര്മായാനത്തിനും വൃദ്യവും നൽ ക ന്ന അഭിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസര്ത്തി അദ്യേശം ആവി ബ് കാരിച്ചത്. സമുതയത്തിലൊത വിഭാഗത്തെ ഒരു ഴിലാളികളെക്കാണ്യ കോണോട്ടക്കിച്ചള ചിന്നെയന എല്ല നേവിഭാഗങ്ങളയും രായാനിക്കുന്നവരായി പരിവർത്തനും ചെയ്യാടത് തെയാനിക്കുന്നവരുടെ ഭാ അമുത്തുകവാൻ ഗാസ്കിരി ഇകിച്ചുത്ത്.

"make american consequence as me" ഞാൻ മുനു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓർകിൻെ കാല മനിസവം ഈ അരാഭക വ്യവസ്ഥിതിതന്നെയാണ് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്. എല്ലാ മൗണ്ടിമാരായും numanial "constanting again and account and കാരായ കാര്യ അവേരായില് സംബ്ലേസ് വാര്യ വിവര ജൂവരാത്ത്വരം അവസാനിക്കുമാനം അവനാര്യവരം കൊലയം കോള്ളയുംകൊണ്ട് കൈകുകി വൃതിയോ Caralleges consistent with a consistent and a second demandance massellestam ejecelusiefun മാടിന്കടികളെ പ്രവാദന അശ്രമാറിത്തം സംഘടനവിയമായായിത്തിലും സം കിന്നിട്ട് രംതി ുക്കാരമാവരുമില്ലാനുകൊണ്ട്. edesguedas. moon anarelampenmanannous codellectores ബോറി:ന്റയും സിയാനം, എങ്കിലെ വിച്ചവത്തിന come 50 asments aslessing amount and നായയങ്ങളുടെ വായ്ത്തലെ ഇന്നും ആരോഗന തുരുന്നു. പിടിച്ചിട്ടില്ല. ജനാധിചയുമോ ചരാസകാരാമാ വാക്കിയ മത്ത്രാമാ സംബനോസ്വാത്ത്രവാമാ അവി ടെയില്ല. എവിടെ നേരേദിയാലും സർവ്വാധിചച്ചു. പരിന്റെയും മർദ്ദനങ്ങളുടെയും മാരനാവി മുഴങ്ങി emodo mide.

താന്ധിരിയുടെ സിയാതരണസരിച്ചു് ഈ തോടെ കമ്പം തരു കരിപ്പസായുദായ കായ്ക്കും കമ്പടക്ക നേഴയുത്തുടിലെതന്നെ പരിതിലനുകൊണ്ടെ താക്കി നേഴയാത ലക്കും സായിതമാകയുള്ള. യുക്കിയിരിന്റെ വാവേലെ റോർഗാ ത്രേമാന്തു്. താതിനെ ലക്കു മാകി വിജ്യവാനുള്ള മനത്തുറാനിയുടെ ത്രമ്തോക്കാ അ് മാട്ടോറെ പ്രായുദ്ധ നൽകന്നതു്. ബോപ് വെ അം വൈപ്പിലെട്ടായി മാത്രം താവധന്വേയിലും കാം. എന്നാരി ഒരു ലക്കുത്തിലേയുള്ള പ്രതാത മാർട്ടുങ്ങളാണ് സത്വം, ആ മാർട്ടുങ്ങളിൽളാടിയുടെ മാടിവുന്നുവെത്താം. ആ മാർട്ടുങ്ങളിൽളാടിയുടെ തെ നിതിപൂർവ്വക്കായ ഒരു സാമൂഹ്യവുവന്തിരിത് പുട്ടുവരുകളവാനാർക്കും കഴികയില്ലെന്നാണ് താരുക്കു ഉഷ്ടവോയിപ്പിക്കുന്നു്. Shri. M. M. CHERIAN

TOWARDS A JUST SOCIAL ORDER

"Advocate Stri. M. M. Cherian, was a student of the college during 1941-43. He was the first elected student Chairman of the College Union '42-43. In this article he is presenting the Marxian view on how to establish a just social order.

—Ed

I am not a scholar. But I have clear convictions of Socio-political questions. That does not mean that I am dogmatic. In fact Marx himself opposed dogmatism in one pithy expression "Thank God-I am not a Marxist." Marxism is not a dogma, but it is a guide to action. The action contemplated is helping revolutions in the evolution of human society "towards a just social order."

We have heard people speaking about absolute truth, absolute honesty, absolute justice etc. To my mind there is no 'absolutness' about these things Truth, honesty, justice etc. are all relative, What was 'just' yesterday may become unjust today. What is considered just today will be unjust tomorrow. It all depends on situations. It varies from age to age and country to country and situation to situation. To talk of absolute truth, absolute honesty, absolute justice etc. is mere humbug. None of us can have a picture of a perfectly just Social order. One social system will be better than the old. Christians pin their faith in the coming millennium which they call "Kingdom of God" But no one is able to tell us what is this 'Kingdom of God'. A Perfect State of affairs is a mirage .It can

never be attained. It is always a goal. The society can march towards it by fighting for a better order of things than the present.

The present order of things-social, economic and political-is replete with injustice. Nations with advanced technology and economic power conquer weaker nations, Under the pretext of helping development the U. S. A. and other imperialist countries, get foot hold in the under developed nations of Afreia, S. America and S. E. Asia and later try to capture political power. This is called

imperialism. This is unjust and any one who wants to work 'towards a just social order' must fight against imperialism for freedom of nations and for equality between Nations.

Despite the progressive slogans, we have in our country an economic system based on private property where all the riches and the means of production, are concentrated in the hands of a few. According to the report of the Monopoly Commission appointed by Government of India published in 1965, fifty percent of the Industrial Capital in India is owned by 75 houses. The income of an average Indian is estimated at fifty paise a day. The rich are becoming richer and the poor becoming poorer.

We see unemployment increasing every year.

Unemployment among the educated is becoming a menacing problem. Even Engineers and doctors are joining the army of the unemployed. Equality of opportunities for work and life is totally absent in this society.

Our society is replete with contradictions. While production has become social, ownership is private. There is contradiction between capital and labour, the latter creates all wealth while the former enjoys them. There is conflict between landlords and tenauts. There is disparity between intellectual labour and manual labour. All these have got to be resolved in a scientific way for the creation of a 'just social order.'

There have been many philosophers, social reformers and religious teachers before Marx, who dreamt of "a just social order." Plato wrote his "Republic," Sir Thomas More his "Utopia." We see Budha, Christ and Mohammed preaching "brotherhood" and "love." But none of them could find out the cause for the injustices in society and Point out a real way out. Karl Marx had no romantic ideas of Social justice, love, non-violence or brotherhood. He was a social scientist. Marx said; "so far philosophers have only interpreted the world; the task now is to change it." He found that any theory however noble, if it cannot be put

into practice is sterile. He taught unity between theory and practice. Like Hegel, he taught that the world develops according to a dialectical formula. But he disagreed with Hegel as to the motive force. Hegel believed in some mystical entity called 'spirit', which causes human history to develop according to stages of dialectics. For Marx, matter, not spirit, is the driving force. It is really man's relation to matter of which the most important part is the 'mode of production' which is the driving force of this dialectical change. This is "dialectical materialism."

Politics, religion, philosophy and art of an epoch in human history, according to Marx, are results of its mode of production and productive relationships and to a lesser extent of distribution. This will not apply to nicities of culture, but only to its broad out-lines. This is called the "materialist conception of history." To Mark the history of humanity is the history of struggles of one class ngainst another. The struggles of classes is the motive force for progress towards a just social order which is the evolution of a classiess society. In a classless society exploitation of man by man will be abolished. The motto will be "from each according to his ability and to each according to his need." This Communist Society is the Marxisconception of a just social order.

Today there is hardly any sensible man who does not accept the principles of Communism as just. But many intellectuals say "Your ideals are good, but your means are wrong." They say communists believe in violence, use of force and therefore they cannot support Communists. My reply is this. Communists do not believe in violence There is no such creed or philosophy for us We bredict class struggle. We know, as students of history, that no class which holds power and wealth will give them up without stiff fight. Therefore as scientists we say class-struggle and use of force are inevitable. Our attempt is to Jessen the intensity of blood-shed and violence that will result from the owning class trying to suppress and oppose the inevitable change. "Force is the mid-wife of a new society which is being born from the womb of the

old," said Marx. Whether there will be violence or not, depends how the old exploiters-the reactionaries-behave. It does not depend on the wish or desire of Communists who do not wish or believe in violence.

Those who talk of 'Communist violence' conveniently forget that the present social order is based on naked violence by the propertied class against the propertyless. The use of force by the oppressed millions to change the society based on the oppression by the few owners of property is Revolutionary violence; nay, 'holy' violence, Christians should know that 'holy anger' the use of force to end the exploitation of vested interest, maney lenders and blood-suckers is sanctioned by Christ. To the money-changers and businessmen in Jerusale n Temple Christ did not say "please brothers, go out of the holy place." No. He took a whip and beat them black and blue; turned their tables and chared them out. Christ was crucified by the vested interests of his day, supported by the Roman Imperialists, precisely because of this course of action he adopted to fight for a better social order. Do you think Christ was crucified because of his sermon on the mount? No. That did not disturb the vested interest. Even his abuses of the pharisees as "whitened sepulchre" did not rouse them to action. But when Christ led a multitude (of people) into the temple and used the whip to put an end to their exploitation, they decided to kill him. That very night he was arrested, charged with conspiracy to overthrow 'the establishment' and hanged, Is not that what is being done to Communists today all over the world?

Any man who is serious about ending the exploitation of man by man will have to compromise himself with the use of force. Even Gandhiji, the great apostle of non-violence, justified the wide, spread use of force and violence againt British in 1942. So the question of violence need not be raised against Communists. Communists want to make the change they aim at as peaceful as possible. We strive to achieve the establishment of Socialism and transformation of society through peaceful means. By developing powerful working class, peasants and other movements, by combining partiamentary

work, with agitational work, Communists try to overcome the resistance of reaction and to bring about
these changes through peaceful means. However,
you cannot find fault with us, if we are vigilant
against bourgeoise violence, because the ruling
class will never relinquish their power voluntarily.
They will seek to suppress the people with all the
force in their power. A serious party cannot be
caught sleeping. It must be ready to fight back.
The duty of all honest men is to support this just
and revolutionary use of force to resist the vested
interests and the bourgeosie, to build a just social
order.

Some may say that Marxism is undemocratic as it believes in the dictatorship of the proletariat. Yes, communists believe in the establishment of a state controlled by the proletariat. It will be a dictatorship of the class that will never exploit another class. It will be a dictatorship over the classes that exploited so far. The dictatorship of the Proletariat will be the State power that will emerge after the overthrow of capitalism. But this dictatorship will be the most democratic form of Government that history has hetherto seen. It will be dictatorship of the 96% over 10%.

Communists believe that the state will wither away when classes disappear. This is possible only when World Communism is established. This is a distant ideal when Governments will only administer things and not men. It is childish to attack Marx pointing out that in Russia the State has not withered away within fifty years of establishment of Soviet Power.

We have been again attacked saying that what is called dictatorship of the proletariat is not really so; on the contrary it is the dictatorship of one party. My answer is that all political parties represent one class or the other. A class is being led to capture of power by its political party. The Communist party is the party of the working class and the rural poor. The party is like the General Staff of an army. Without the General staff the army cannot fight and win. Therein lies the importance of the party.

I do not deny that there is danger of power getting concentrated in the hands of a few leaders

That will be in violation of the Leninist principle of democratic centralism of the party. Such concentration of power may become a dead weight on progress. Such deviations will have to be combated. This is what they did in China by the phenomenon called 'cultural revolution'. The struggle for a better order of things does not end with the establishment of a dictatorship of the working class or with the establishment of a class-less society. There are several things which fall short of the ideal, but every often we will have to choose the lesser evil in the larger interest of Revolution.

Much has been heard on the 'merits' of Gandhism for the creation of a just Social Order. Leaving aside several isolated statements Gandhiji has made, in essence he believed in the continued existence of capitalists and landlords. He never wanted them to be abolished. He never wanted the workers and

peasants to fight to abolish capitalism and landlordism. Well, What kind of a just Social order would that be where the oppressors and the oppressed, the exploiters and the exploited 'live in peace.? A just social order will not be one where the rich make riches at the expense of the Community and keep them as "trustees for the poor" it is a society where there is no rich and poor, where man does not exploit man.

'Expropriation of the exploiters' is a necessary step in the march towards a 'just social order'' Each country will have to choose its own path towards the establishment of Socialism as the first step towards the evolution of a justSociety. But the communifeature will have to be the capture of State powr by the working class in alliance with the village poor. From socialism the next higher state is communism where the motto is 'From each according to the ability and to each according to his need."

മുന്ന കാഗ്രം തരും

9012200 allean

കനകാക്ഷാണർം, നെറ്റ്, ചരമാമാമ്പഴം, ഭാഷാ തിലകം, നാടിവിക്കോ കനികറാ മതലായ കൃതി കളുടെ ഉദേയായ ശ്രീ. ചൊമനം ചാരക്കാ ഇവി ടേ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. ഇപ്പോരാ സർവു കലാലാല പ്രതിയീകരണവകപ്പിക്കാ വയരും രായ അദ്യോടം അത്രാ ചോരത്തിലുപ്പിക്കോ കാലത്തെ ഒരു സാഹ്തരം' വിവരിക്കുകയാത്.

- 11

നാളേരെ നിഞ്ഞി; നിടായങ്കാളമുവാം കോളേളയനിൽ പഠികയാണന്ന കോർ. ഉമ്മിപ്പറകയാണാനന്ന വായ്പിക്കറ വേളിപ്പ്രിൻക്കാംബേണഞ്ഞ നാളകറം!

ഇസ്റ്റിക്കിട്ടമാക്ക മായാതാതാര വസ്ത്രമിവേഷവിളവാകളാർന്നടൻ ബുക്കാര്യത്തിഓയോ മിവിതം നിമ്പ് കടത്തിന്റെ പോൽപാതയിലെന്നപോൽ അത്തില തിരിച്ചു കോളേതിലെക്കാർപ്പരായ" ഒത്തു തിരാർത്തു സിഗരാര ചുഞ്ഞിലം ഒത്തമിയെറിഞ്ഞു സിഗരാര ചുഞ്ഞിലം ഒന്നത്തിട്ടം മർത്ത്വന്റെ മിവിതരവോഗവരി

റോഡിന്നിടവേലം വച്ചുസ്സലാം തന്നാ ഉഴിനിൽപുണ്ടായിരുന്നാട്ട ഉട്ടുകാർ; ചിന്നിഷയത്തിച്ചിരിച്ച നാം, ഞഞ്ഞിക്കും ചിന്നിലൂടെത്തിയക്കൊട്ട പോൻകട്ടികറം.

ാളുമ്പാരാളം വാധ പ്രായം, വളത്തോട്ട കമ്പിട്ട ടോഗുതു കിറത്തുണികളം നാനാപേട്ടം വുണ്ടമൊന്നാക്കവിളിലും കാറാതു പാരം തലുടികുകട്ടുമായ് അത്ഥാക നേടയണത്തു, ലോകത്തിനെ ഉകടഞ്ഞാരകാട്ടുന്നപോലെത്ത യാവകി

കട്ട്കാർ ഉടിച്ചിരിക്കവേ മുന്നോട്ട "പിച്ചയ്യുവല്ലാം വാണികാവാണെൻറെ കോച്ചസർന്നെ കൊട്ടുനൽകേണ്ടേ!" പച്ചത്യുവല്ലാം വാണികാവാണെൻറ പച്ചത്യാല്ലാം കാട്ടക്കടെ നാലഞ്ച് പച്ചത്യേക്ക് ഉട്ടപ്പാക്കുന്നു.

തിവിതത്തേക്കറിച്ചോർത്ത നട്ടത്തിയോ പാം, വിറയ്ക്കുന്നോരാ വ്യാത്തർ കെക്ട്രീൽ ഇട്ടകോട്ടത്ത് യോനാസിഗാററിൻോ കാറി തിപോലം കെട്ടത്താതെ കഷ്യദ്ശീ ഇതാക്കറം പോട്ടിച്ചിറിക്കവേ ഞാനോട ത്തോവിനെപ്പോലെ മന്നോട്ടപോകയും!

കെളുററ ആരോജീവീതത്തിൻകൊട്ടം കൈപ്പും കടിച്ചു നടക്കമാ വൃജാംഡാ ചാണുകഠാ വശ്രീച്ച ചൊരികയായ": "മറം,

രണ്ടുപാ<u>ത്ര</u>ം നമ്മം, മൂ*ന്നാപാ<u>ത്രം</u> നമാം."*

കാലം കളിച്ചുവടന്നനിലും വാർയക്യ-ബ്ലക്ഷനിച്ച് കഴിഞ്ഞാര്വേളയിൽ ആരുളം ഒരേ എത്തിലാ വൃജരൻ ചിത്രം വരുണ്ടൻ ചിന്ത രോള്ളിക്കവൾ!

THE INTELLECTUAL UNREST IN INDIA

Dr. K. M. George, the Editor of the Malayalam Encyclopedia, is one of the illustrious sons of the Union Christian College. In this article he is trying to analyse the problem of unrest among the intellectuals of our country. Ed.

THE intellectuals are the cream of the society, the best brains and naturally the leaders of thought in every sphere of life. As they are in the apex of the social pyramid, they have a bigger involvement and a larger commitment. How are the ment and a larger commitment. How are the intellectuals of India faring today? Is there unrest intellectuals of India faring today? Is there unrest among them? If so, what are the causes and how among them? If so, what are the questions that can it be remedied? These are the questions that naturally come before us when we take up the naturally come before us when we take up the naturally problem of intellectual unrest in India-

It has been asserted, and that rather strongly, that all over the world intellectuals have been alienated. What does this mean? Have they ceased to be participants in the society to which they belong? Have they become indifferent to the society or have they been ignored or pushed out by others! Dissatisfaction with existing situation, and even an angrefaction with existing situation, and even an alienation response, does not necessarily mean alienation. Perhaps there is an element of exaggeration in the statement that the intellectuals have been alienated. Let us examine the question with reference to the intellectuals of India.

A great majority of Indian intellectuals share a feeling of dissatisfaction and discontent. A true intellectual is interested in the progress of of the world around him. He will not be satisfied if he, as an individual, could command sufficient material comfort. He will not be satisfied with the existing conditions for without progress

he feels life dull. He is aware of what happens in other parts of the world and he sees visions for the future and naturally when things do not progress in the manner he envisages, he feels dissatisfied. And this dissatisfaction is not an unhealthy sign either. It is in fact a sure quality of the superior mental faculty. He who has an inferior mind is satisfied with mere food and raiment. If his immediate wants are met, he is happy. He is not bothered about the morrow. This kind of satisfaction is not welcomed by persons with a developed mind. They would agree with the philosopher who said: "I prefer to be a dissatisfied Socrates than a satisfied pig." And it is not easy for a

Socrates to feel satisfied, for he thinks not for himself, but for the human community. When an intellectual thinks far shead of his times and when his interests are far beyond his immediate domain, he naturally feels concerned. But this concern need not necessarily make him frustrated, unless he feels alienated from the main stream of the society. This concern which spreads into space and time according to the greatness of the individual, is based on the instinct for achievement.

The Indian intellectual is concerned both about himself and about the society around him. During the last 30 years, the economic condition of the middle class has been deteriorating steadily and there has been a corresponding decline of the intellectual sctivities, Unemployment and under-employment of the educated, and the ever rising-cost

of living have become a source of disappointment and unrest. Freedom from want and a feeling of security are necessary for intellectual flowering. In the case of a good majority of young Indians, the economic insolvency has led to a parrallel intellectual insolvency too. I shall explain this briefly:

A certain standard of living is necessary for sustained intellectual activity. It may appear trite when I say that nutritious food is necessary to give sufficient energy for hard brain worl: But the fact remains. There should be sufficient leisure for creative work and a quiet place for introspection and undisturbed thinking. The intellectuals of the middle and lower classes do not get these facilities. Their homes are usually over-crowded. And unexpected guests are a normal feature in most Indian homes. Secondly, the earning member of the famlly is obliged to make use of all available time for 'making money' and hence he has practically no leisure. This dries up his creative faculty and naturally he feels disgruntled. Some material comforts and facility for relaxation are indispensable for the fostering of intellectual activity. In india, unfortunately, those who can command minimum comforts and conveniences are comparatively few.

Both on the individual plane and the social plane, the Indian intellectual has sufficient grounds for discontent. He is happy that India is free and equally happy that the Indian Republic is built upon a system of adult franchise. But what has he seen in the last two decades? The implementation of adult franchise has only strengthened the narrower loyalties of caste, religion and region. We talk glibly about the ideals of a secular state, and at the same time quietly work for our own community and indirectly foster communalism and casteism. We talk about national integration and equality of opportunity, but in our deeds perpetuate and strengthen regionalism. This has led to fissiparous tendencies, and encouraged elements for disintegration. The honest intellectual has therefore, sufficient reason to feel disappointed and even

The game of politics is played by and large by people who are ostentatious and noisy. The intellectual feels that his voice will not be heard in the din of propaganda and hence he feels alienated. This non-participation by the intelligentsin has become a conspicuous feature of our political life. This is a demoralising tendency and has therefore to be curbed as atom as possible. The fault lies on both sides. Politics is the most important power-controlling agency, which is capable of a lot of good as well as considerable harm. Power being such an easily convertible commodity, there is naturally a craze for grabbing it. This leads to corruption and many kinds of unprincipled action. That is why the educated idealist prefers to keep himself away from politics.

But it is inadvisable for the educated intellectual to stay away from politics. If he does not come into the picture, it will go from bad to worse. The society cannot long afford his non participation. It is therefore very important for the future wellbeing of the country to induct the educated section into politics. Their non-participation, if continued for long, will prove disastrous to the nation. The foremost task of the intellectual is to augment the central role of our political process so that the conflicts in society can be squarely met.

No field should be a taboo for the intellectual. If he leaves politics alone with disdain, it will be ruinuous. The young intellectuals should take to politics in good numbers. The uncommitted intellectuals, by which I mean the truly academic section-should also organise themselves, otherwise they will be left in the lurch. Frusration and cynicism are not signs of modernity. The intellectuals should not fall a victim to such thoughts. They owe a sacred responsibility to the less educated masses. Their knowledge and disciplined mind are needed to articulate the needs and aspirations of the vast majority, who are silent sufferers.

There is difinitely a good deal of unrest among the intellectuals in India. The unrest should not make them indifferent or lethargic. What is necessary is a sublimation of the dissatisfaction, which in turn would inspire them to work hard and achieve great things for the common good. This kind of dedicated hard work will bring happiness and peace of mind to the intellectuals and to those around them.

യു. ജെ. തരിയൻ

പെരിയാറിനൊരു തൊടുകുറി

തുവവാ തലാതിന് ഇടമിലെയുടെയി കൊണ്ടിരിക്കന നട്ടതപ്പ്മായ വ്യാഗമിക് സാവ്യം വഹിക്ത സാത്യമടെ യമ്യക്ഷർ ത്രീ, യ. ഒര്. തടിയർ വിത്യസ്ഥത്തം തിനാർ നേരായ ഒര് സാമൂര്യപ്പാത്തകമാണ്. ആവ വാനമാ വികയാത്തിന്റെ ഒര് തുപരേഖ തര്യ നം ഈ വേബത്തിലൂടെ തവതരിപ്പിക്ഷ് -പ്.

"கூறை எனில் உறியிபூன் மல்னைதின் வி "இனிக்கான்" ஆர்ர்வுல் கூற்றவில் ஆன்ற நல உ. 7-17 அ. கி. சிரர் காகு விழிந்துல் இர மைறையே 1971-ல் கூறை விழிந்துல் இர அதே என்றவர் 24065 ஆக்கு, வெறிமைசில்ல் வில்கை என் முல்றமாக்குக்குள் பண் போரியி மக்குவிதுத்த இருவர் மல்ல இரசு கக்கு கூறிக்கிற பிருமையை கைப்படையுள்ள இரை கண்குறிக்கிற தாறு". ஆவும் கண்புவர் இர கண்குறின்று விங்கள்றும் வரியான்ற "அழு நடிக்கு கண்டு முன் பூன்றிக் பக்கைக்கும் விறியில் இரு அவுவர்

62 വർഷം മുനു" ഇപിക്രമയെ നഗരവിക്കാന സമിതി കാലായാരത്തിൽ ഇപായായുള്ളയാട് ഇന രേത നഗരസഭ. 20 താഗത്തുള്ള നഗരസഭയിൽ രോത സിറവേീതം പട്ടിക്കാരിക്കർക്കും വനിതക്ക് രോത അടിരൻ പ്രവാഷകനായ ആരിയക്കാര് ഒരു നൽകിയ കാലഭിയെ പൽകി മഴകിവത്ത ചെർത്തു രൂട്ടെ നൽകന്ന തന്നീർവമനിയായ ചർത്തിലുന്നു ആരു നൽകന്ന തന്നീർവമനിയായ തന്നുവും ആരു നൽകന്ന തന്നീർവമനിയായ തന്നുവും പ്രത്തിൽ വരണ എത്തോളിടർയും സ്കൂതി

കേരളത്തിലെ വൃദ്ധ സാസ്ഥരിക്കുത്രങ്ങളിൽ ഒന്നായ ആവുന്ന എന്നിയൻ എസ്വൻ കോളജിന്റെ സവർണ്ണരുബിലി ആഘോഷതോടെയബന്ധിച്ച് പ സിതികരിക്കുന്ന ഈ സ്വാക ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആവോഗഗ രാതിന്റെ സരിവകാല വികസന വൃശ്യിയകളെക്കറി ച്ച് ചെവതായോന്ന് ഉപന്വസിക്കുന്നത്ര് അസംഗത മായിരിക്കുയില്ലാളുടെ

ളലവിതരണപദ്ധതി

അപരിചിതനായ ഭോർംക് ആവോ എന്ന പോര്വ്വോർ ആച്ചായി ഓര്മ്മ വരുന്നത്ന് ആവോ വെള്ളത്തെക്കറിച്ചായിരിക്കുമെറ്റി ഓരുകോരത്ത തുത ഡെ ആവോപുഴയിരിക്കൂടി സൂത്രായി ഭഴകിക്കോ സിരിക്കയും, ഇഴ വേള്ളം പന്വുചെയ്ത് തുതികരി ച്ച് രോട്ടപ്പാഴി എറണാകളം, കൊച്ചി തുടങ്ങിയ വൻ നാണ്ടെട്ടിൽ കൊണ്ടോയയി വിതരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യിരുന്നെങ്ങിലും താതിൽനിന്നും ഒയ തുള്ളിവോലും പ്രവേശക്കൾക് നൽകിയിയന്നില്ല എന്നുള്ളത് ഒയ വസ്ത്ര മാത്രമായിയന്നും അ ആംഗവേയകവി പരിയിട്ടുള്ളത് ജൂവേയ നാരാമത്ത സംബന്ധിച്ച് തികച്ചും യാവർത്തമായിരുന്നും ഈ യാനിതിക്കെതി കാരത്തിയിരിക്കുന്ന നാരത്തയോ നിരായമായി രണ്ടു കൗർത്തിയതിന്റെ മാലമായി സ്വാരത്തയ ആവേദ്ധ ലെവിത്രണ്ടെക്കിരാ് അംഗികാരം ലഭിക്കയുടെ യി. 18 ലക്ഷതിരാ ഇവുപ്പിക തടകൾ വലന്ന ഇം നിർമ്മാലുവർത്തനങ്ങൾ പുറാഗരിച്ചുകാരവി തിരുന്നത്രം '71 ആഗസ്സ്' മുതർ ഓശികമായി പ്രവർത്തന് ആരം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതായ ഈ പരാത്തി '73 ഓർച്ച്' രാസംതോട്ടുക്ക് പൂർത്തിയാകുന്നതാണ്. ഇതോടെ തിരുകളിൽ കൗർവഴി പോത്രത്തിന്റെ സ്വാര്യ വരുകളിൽ കൗർവഴി പോത്രത്തിയ ഒല്ലെ വിതരണം ചോയുക ആനാള സ്വാര്യത്തെ ഒല്ലും വാരക്കായവും വരുകളിൽ അനാള സ്വാര്യത്തെ ഒല്ലും വാരക്കായവും വരുകളിൽ അനാള സ്വാര്യത്തെ ഒല്ലും വാരംഭ്യം

മമ്പതിപ്പിൽ ബങ്കുക്കാനാം

തുപ്പോ നഗരത്തിൽ പ്രൈവരാ ബസ്സർ വ പാർഷം വയ്യന്തതിയുള്ള ഒരു വെയ്യ് സ്റ്റാൻറിന്റെ അ വോം പ്രത്യകം എഴുള്ളകാണിക്കോ സ്റ്റേഷന സമി പം ഒരു മുറിസിപ്പർ വേയ്യ് സ്റ്റാൻറം, ഷോപ്പിരാ" സേൻറാരം തിർജിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി 60 സെൻറ് സമലം നഗരസം പോനാരവിലേക്കുട്ടതിള്ള്ള്. ഇത സാല്യത്ത് ആധുനിക രിതിയിലുള്ള ഒരു വായ്യുന്നുൻറി നോലും ബാപ്പിരാ" സെൻറരിൻറാരും തിർജ്മത്ത ഈ വർഷ്ടത്തെ മുരംഭിക്കുത്തയിരിക്കും 15 മക്ഷ തരിൽവാരം ക. അടക്കി വരുന്ന ഈ പാതരി കേരള നഗര്ദിക്കുന്ന ധനകായ്യ കോർപ്പറേഷൻറെ സാബ അവർ സംവായത്തോടെയായിരിക്കും പ്രവർത്തികാര ബോമ്.

ടാക്പിയാനാം

മുപ്പോ മറയിൽവസ്ത്രേമ്മാ സമിപം ക്ഷിണ മായിൽവയിൽതിനും നഗാസമ പോളത്തിന് എട ത്തിള്ള സല്യൂള് നവിന രിതിയില്ലെ ഒരു ഒരുപ്പി യൂടൽറ് നിട്ടുമാണം വാടാഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാ ഒര്. ജ്യമാഭാരണായിച്ച് ലൈഹാൻ സൌക്യൂങ്ങ പോടുള്ളിയ ഒരു ഓഫിസ് മറിയം കാരകഠം കഴക്ത തിരുള്ള ഒരു വാതിത്ത് സ്റ്റാൻറം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു അ". 50000-ൽവടെ ഇപ്പെടിയുപത്തെ ഈ പയ തിയുടെ നിട്ടുമാണം ഉടൻ പൂർത്തിയാകന്നമാണു.

മനിസിപ്പൽ മന്ദിരം

അനുസ്സിനം വൃദ്ധമിക്കും തോജില്ല ചെയ്യുന്നു. അതിന്റെ ബോസ്സിനം വൃദ്ധമിക്കും തോജില് ചിതിയില്ലെ ഒരു ആഫ്രിസ് മന്ദിരം ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നുക്കത് അല്പ്ര പ്രേദ്യോടെയാണെങ്കില്ലം തുറന്ന സമ്മതിക്കണ്ട രയ്യുത്താല്ലെ. നാരത്തെയുടെ കൈവരാദിയന്നുള്ള ടാൻസ്റ്റോർട്ട ഡിപ്പാർട്ടമെൻറിന് വിട്ടുകൊടുത്തിൽ ഇ പ്രോഗ്യാർട്ട കോർപ്പറേഷ്യത്തുമായ (CSI ഷോപ്പിംഗ് സെൻററിന്ന സമിചം സമിതിലെയ്യുന്നതുമായ ടാനിച്ച്, തിരിക്കെ തരാമെന്ന് ടാൻസ്റ്റോർട്ട കോർപ്പറേഷൻ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. സർക്കാർ തലാത്തില്ലെ ചില രേഖ് ചാരിക നിടച്ചടിക്കുക തോരുത്തില്ലെ ചില രേഖ് ചാരിക നിടച്ചടിക്കുക രോഷൻ താര്യൂർട്ട കോർപ്പറേഷൻ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. സർക്കാർ തലാത്തില്ലെ ചില രേഖ് ചാരിക നിടച്ചടിക്കുക രോഷം താര്യൂർട്ട കോർപ്പാരത്തെ നാര്യൂർട്ട വേര്യൂർട്ട കോർപ്പാരത്തില്ലെ ചില രേഖ് ചാരിക നിടച്ചടിക്കുക്കാരുത്തിയില്ലെ മറിസിപ്പർ ആവിസിപ്പർ വിതിച്ചത്ത്ത് ആധാരിക രിതിയില്ലെ മറിസിപ്പർ രിമ്മന്താക്ക്.

ടൗൺഹാരം

നയാസഭ വകയായി ആധുനിക സ്വതികാണത് മോളക്കടിയ ഒരു ഭൗണ് ഹാറം നിർമ്മിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാ വേളത്തിലേയ്ക്ക് ആവശ്യമായ തുക നയാസർ യുടെ 72-73-ലെ ബസ്റ്ററിൻ വക കൊള്ളിച്ചിട്ടത്ത് ഭൗണ് ഹാറം നിർമ്മാണത്തിന്റെ പ്രാരംഭപ്പവർത്തന അറം ഈ വർത്ത പൂർത്തിയാക്കാഴെ നാരങ്ങ് പ്രതിക്ക

മനിസിപ്പൽ ജൈഞ്ഞറി

നഗാത്തിലേയും പരിസാവ്വദേശങ്ങളിലേയും നി ട്ടോനകതുകികളടെ വർജിച്ചവരാന വിഭരമാനമാണ്ട ഒരു അിയോളമെങ്കിലും ശേദിപ്പിക്കുതിരം ഇപകരി לעהל נובן מונים "מונים במל בה בל בו נוהפטח ובים מונים Hap உள்ளிற்று ஆழிரை, அர்காவுர் meanlasture elega accome a lasturesta carrier and accome ങളം ഇയിനകംതന്നെ ഇപിടെ സംഭമിച്ചകഴിഞ്ഞിട്ട ണ്ട്. സാഗരംഭപാലോ അശാധവം വിസ് ത്രമവാരാ advox ലഭാണാധാരായ്യമായിലെ എല്ലാ രാനങ്ങളം സം ⁸³ിഷക വേണ്ടത്തെ അവൃദയോഗികമാണെയ്യും ⁸³ തേഷയിലെ പ്രാമാണികങ്ങളായ നിരവധി വിരഞ്ഞാ നുശ്യപ്പെട്ടെ ഇതാ രിവായുടെ നളക്ക് ഈ സ്ഥാപ manilah asamanh asalagmanosas". amlubita രഖേബ്രറിയുടെ പതിയ മനത്തില കെട്ടിടം ആലുവ⁹ നാരത്തിന്റെ സാസ്കാരിക മണ്യപ്പെട്ടിന് മുന്നൽഷ്രൂട്ടതന്നെയാണ്. മനിസിപ്പൻ ഫൈബ്രറി^{യെ} പ്രവരി പറയുമ്പോൾം ഭിവംഗതനായ വോഹസ്റ്റർ കനറി H മുനിയയെപ്പാറി ഒരു വാക്കൂടി പറയാതിരി രണത്വ് തനാചിതമായിരിക്കും. 1956-ൽ ഈ സമര പനം ആരംഭിച്ചതുക്കൽ 1971-ൽ കററിപ്പട സാർ ഈ വോകത്തോട്ട് യാത്ര പറയുന്നതുവരെ ടെല്യൊറി രാണസ്ഥിതിയിലെ ഒരു വിവാഗ താംഗമായിടന്ന് ഈ സമാപനത്തിന്റെ പുരോഗരില് അദ്യയം നൽ രിയിട്ടുള്ള വിലാപ്പട്ട സേവനങ്ങൾ ആരുവന നയാ വാസിക്കാക്ക് വിയൂരിവേധൻ കഴിയുന്നതല്ലം മുനി സിപ്പൽ ലൈബ്ലറിയുടെ അത്രതപൂർപ്പവം തിര്ദ്രത്തി യിലുള്ളതുമായ വളർച്ചയുടെ മാരോ ചലനത്തിലും കാറിപ്പട സാറിവർ വ്യക്തിച്ചവും നേത്രത്വാന നമ്മ

നഗരസംവിധാന ചദ്ധതിക്ക

വിറാല കോച്ചിലേലയുടെ ആസ്ത്രീതവിക സനത്തിനു വേണ്ടി ത്രാംകാണ്ട്രം കോവിന് ടൗൺ പ്രാവിംഗ" ഒസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തന പരിധിയിൽ വയന്ന വുക മുനിസിപ്പർ നമരം മുഖവായാണ്. awoodjug evogoteomuse stournesses vission 🕮 പ്രദേശങ്ങളം ഒസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തന പരിധിയിൽ ப்பார் ஐக்க நூர்களையுக்கு, கழிக்கி குகியர் ൗതിൻ എറോട്ടാതിട്ടുള്ള മണ്ടു പരാതികളാടത് മോട്ട erice eriores against months and an erior militarium numminge, secontiff amena and moen ளம் கொண்று விச்சுவமை களன்றுள்ளமை പോട്ടും വടയ പടയ്യുക്കു വരെയ്യു വഴാതംഗ ്യാനുത്രണവസനിയിലൂടെ വികസിപ്പിച്ചെട്ടക്കുന്നത ⁴¹⁸ ^{ദേരള} മാളം താരയംവിയാനപരത്. ഈ Leading Sayron defining an Cyres Goods ்கும். இறைப் பினித்தக், ஓரிஇ" கோள்ளக்கோ തിർക്കിന്റെ കളിസ്ഥലങ്ങളും ചാർക്കകളും ഉദ്ധേശക യുന്നുതിന രിതിയിലുള്ള വേനനിർമ്മാണപടാരിക്ക agottler, seed were Daers morrows, the critical The delicitation of the desire of the second The leasy on legan among acog aco grand of quarymowearists addition or learning says ്ര പ്യപ്പെട്ട് തോട്ടത്തുക പ്രത്യേതിന്റെയ പ്പെട്ടിരതയരാധ രാവനതായിരിക്കും

പട്ടണവാിന്റെ എയോത്ത് വെയിൽവേഡ്, പട്ടണവാിന്റെ എയോത്ത് വയിൽവേഡ്, മവയ്യും ഉയോയ്യള് 2ൂ എക്കർ സാല്യെ ആധ്രവിക വിതിയില്ലെ വരസ്യിംഗ് പ്പോട്ടകള്ളവാക്കി വാസ്യിയ സംവിധാനതോട്ടുടി മാവിടെ വേസ്യിർമ്മാണ് നട ടൻാ ആഭിശ്ച്യാതിലുള്ള ആലോഗ വേനനിർമ്മാണവ തരി. ഇതിൽ സ്ഥലം നികത്തക എന്നുള്ള നോദം ലൂട്ടം പൂർത്തിയാകകയും റോഡുകളം കാനകളം ഭാവം ഉത്താക്കുക എന്ന രണ്ടാവേട്ടം ആരംഭിച്ചിരിക്കുകയുമാ ൺ". താമസിക്കവാൻ വിട്രകഠ്യം കിട്ടുന്നതിരാ" ആലോയെ ആരോലപ്പട്ടുന്ന വ്യവസായനഗാമായ ആപ്രോയെ സംബന്ധിച്ചിടേത്തും ടേൺപ്പാനിംഗ് ടസ്റ്റിന്റോ

റെയിൽവേ ഓവർബ്ബിഡ്ലം

കൊപ്പിൻ-ഒതാർണ്ണർ വെയിൽവേ ബൈൻ അ പ്രൊ നഗാരത്ത രണ്ടായി മറിച്ചിരിക്കയാടത്. ഒടു anlario alvase - assamone muzilai aumulul ഷന്ന ഒരു ഫെട്ട് ഓവർ ബ്രിഡ്ല് ഉദ്ദേഷനതിനുവ con unscurrent restancem apparation fine രിക വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനകളം ശബ്ദയർത്തിരുട ത്തിയിട്ട" വർഷങ്ങറം നിവേധിയായി. ഈ വേർ ബ്ലിഡ്ലിൻെ നിർമ്മാണം മെയിൻവേ ബോർഡ് ജന വദിച്ചുവേങ്ങും അതിന്റെ നിർമോണത്തിനാവശാ മായ മുവൻ ചിലവും നയാസം വെയിൻവ ബോർ ഡിന്ന് നത്ഷണമെന്ന് അവർ ആവശ്വമുപ്പട്ടം. നഗര സഞ്ഞാടെ ചാറിഴിത്തായ യനാത്യോർത്രത്തിരുകൊണ്ട്. கை உடையை க்கம்கிலாம் காவத் முக்கும் massession carefu segrephent months and മായി ഇതിനാവരായയ മുവൻ ഇകയും കോട സർ കാർ നാരസബ്ലേ കടമായി അനാവാിച്ചം എസ്ലിയ രമളം ഭാനസരിച്ചു മുഴവൻപൊലവും നയാസം ഒര യിൽവേ ബോർഡിന നൽകകയും ചെയ്ത കഴിഞ്ഞു. ஓ வைக்குழிவுள்ள விக்ககளை 72 ஆவை க സത്തിനകം പൂർത്തികരികുന്നതാണെന്ന മേഖാചല മായ ഇറുപ്പ് റെയിൽവേ അധികൃതരിൽവിന്നും വഗര meny selaling me".

ളുന്നത്തെ നയാസവുടെ പ്രവർത്തനംകൊണ്ടു നോയളം ഉണ്ടാകന്നളുമായ ചില വികമ്പനുപ്പളിയ കുടെ ഒത് സൂബ്രിവാണം ഇവിടെ കറില്ലെന്നതു ഇ. നയാസമാമാണത്തിന്റെ അവകാശിക്ക് നയാം യിത്യുന്നതിയുള്ള യഥാർത്ഥ അവകാശിക്ക് നയാം വാസികളാണ്. ഇന്നത്തെ കെത്ത്സിവിന്റെ പ്രവദ ർത്തന്താർക്ക എല്ലാ ഭാഗള്ളവിന്നുത്തായിട്ടുള്ള അ ബോയിക്കാണ്ടിരിക്കുത്തായ സാവകരണത്തിന് ഇത്തെ രാജ്യപ്പട്ടത്തികൊണ്ട് ഈ ലേവനം താവ സാനിപ്പിക്കുത്ത. O. P. JOSEPH

RELATIONS WITH THE PRESS

Shri, O. P. Joseph, an old student of the College, is at present the Public Relations Officer of the F.A.C.T.
Ltd., Udyogamandal. Here he explains how a P.R.O. can carry out successfully, ofcourse with reference
to his personal experiences in a familiser concern.—Ed.

Newspapers and journals, or the Press as they are collectively called, constitute the most important channels of publicity. And although newspapers do not as yet command in this country the large circulations they do in the West, they are neverthless moulders and makers of enlightened public opinion.

We have in our country a total of a little under 9530 publications in English and the fourteen major languages. The following table should be of interest:

Calegory	Total No.	Circulation
Dailies Tri-Weeklies & Weeklies Weeklies Fortaightlies, Monthlies,	588 58 2 697	65,93,000 94,000 59,73,000
Quarterlies & Annuals	5,972	92,27,000
A Street of the	9,315	2,18,87,000

In addition to newspapers and journals, we have TV at least in Delhi and AIR, And 'fertiliser news' is not exactly exciting or sensational-so the task of a PRO who works for a fertiliser company is rendered even more difficult.

Baffling as his duties seem to be, they need not, in actual practice, be so as we shall presently see.

Well, then, first how does a PRO go about establishing his relations with the press? One through a piece of written communication or over the telephone; two-by personal contact. We shall first deal with "hand-outs" (incidentally this term is frowned upon in PRO circles) or "releases. " Most newspapers will be willing to publish hard news, even if the treatment accorded to it may vary from paper to paper. according to its editorial policy and the type of its readership. A newsworthy story or item is invariably welcome to the press-only the PRO should see to it that the press receives his item expeditiously.

So, the work of a PRO or press officer broadly falls into three categories: (a) initiating news, reports and articles suitable for use by the press; (b) answering press enquiries and generally providing

a comprehensive information service; (c) monitoring the press and the radio, and taking steps where necessary to correct misstatements, etc.

A common way of communicating with the press is through what is called a press release-which is sent by post or by hand. At FACT, we regularly send out such items. Before dealing with "releases". may I first say a world or two about the business of initiating articles? Editors are often interested in receiving suggestions for articles and with a little persuation will either want articles to be submitted to them or arrange with their own correspondents to prepare suitable material. I must also say that we should make greater use of our technical and trade press, Unfortunately, supervisory technical personnel are not often "writing men" and "coaxing" an article out of them can often be a frustrating experience for a PRO; still approaches have to be made to them and the task tackled. Indeed, a PRO will be failing in his job, if he can't or does not persuade members of his own organisation to co-operate.

Now about Press Releases. I referred earlier to the fact of a PRO of this country having to cater to press and journals being published in English and fourteen Indian languages. No organisation can possibly afford staff speaking and writing in all the languages indeed it is not necessary. It will do if members of a PR department have a workmanlike knowledge of English and the regional langua tea. English is still the commercial and link language of the country, and a PRO can get all the publicity he wants in the country's press, by making available his items and releases to PTI and the other news agencies. The papers served by the news agencies have the kind of staff for translating the items into the various Indian languages Care, however, should be exercised about the style adopted in releases prepared in English for use by language papers. In passing, I may mention, that in an advertise our copyadvertisement prepared by us for coffee, our copywriter had used the headline: "Don't allow your coffee to go to seed!" and the translation agency to which the advertisement was sent had come out with se with somewhat a too literal version in Malayalam that those who read the advertisement in this language, should not only have been vastly amused, but also but also vastly dismayed as to why we were spending good money on asking our customers not to use our fertiliser mixtures! So the prime requirement of a preof a press release particularly a press release prepared in English for issue to language papers is that it makes its meaning clear and be free from ambiguity. The PRO should know what the press wants wants, and present it in the way the press is used to receive the present it in the way the mind the fact to receiving it. He should bear in mind the fact that the purpose of a release is to communicate information. The news should be properly and profession. The news should be written professionally presented, and it should be written

in crisp, accurate and-let me repeat-unambigaous language.

I would not like to bore this audience with the mechanics or the physical aspects of a release, but I must still emphasise that the "eye-appeal" of a release can at least influence an editor into giving it a close second look. In any case, a badly typed, patchily duplicated, or sloppily mimeographed piece on poor or non-standard size paper is not calculated to conjure up a good image of an organisation. It is not necessary that a PRO should be a journalist, although it does certainly help, All that he has to do is to read newspapers with a really analytical turn of mind-to examine the way in which stories are written, to read trade, technical, financial and commercial journals, to see how their requirements differ from those of the daily press and to read and analyse every conceivable type of publication in which he hopes to see his releases appear. On analysis, he will find that invariably a news story has answers in its very first paragaraph to questions like: Who? What? Why? Where? and When?. He will find the most important or dramatic fact presented at the very outset. the rest of the story being presented in a descending order of importance.

Yet another important point that a PRO should often remind himself-(if also his bosses) is that a press release is not an advertisement. True, the name of the company or organisation should figure in it, but it should appear only where it is essential to the story, and this should be reduced to the minimum.

There are a hundred and one other little details to be taken care of in the preparation of a press release, but as any PRO worth his salt knows what to do. I would merely content myself with stressing in this context, that there is no mystique about writing a press release-all that one should remember is that it is a communication from a company or an org inisation to a paper or a journal and that it should be presented in a manner acceptable to the receptent. Also that however much it is disguised, newspaper editors know a "puff" when they see one

While still on the subject of press releases, I must add that it is important an organisation keeps its press list up-to-date. Being somewhat of a boring task, it is often relegated to a junior member of staff, but a PRO would do well to devote personal attention to the business of having his list of editors reporters, correspondents, etc. as accurate and up-to-date as possible.

Press releases are not the only means of imparting or conveying information to the Press. A press conference, for instance, is yet another accepted means for issuing information, but I must sound a note of caution about holding a press conference with hardly any justifiable excuse, or on the

least provocation. There must be some kind of justification for holding a press conference-the subject must be an important one and likely to invite questions from the journalists present. A press conference is also ideal for imparting background and "off-the-record" information. A PRO is sometimes apt to forget that while the Press welcome invitations to a cocktail reception, lavish hospitality or being free with the drinks is no substitute for news. What members of the press corps particularly appreciate is the opportunity provided to talk informally with senior members of the organisation. This is not the time, nor the place, nor for that matter, the audience who should be told, about how a PRO should get about organising a press conference, but I would neverthless draw attention to some points often overlooked in the arrangements provided for a Press conference:

- (i) the conference venue should have excellent acoustics;
- (ii) there should atleast be one, preferably two or three telephones within easy each;
- (iii) catering should be really first rate;
- (iv) if TV or Radio coverage is on the cards, facilities should be provided.

And then we come to what are called Plant or Facility visits by pressmen — It is only human to be impressed by what one sees, and newspaper reporters, however hard-boiled or cynical, they might profess themselves to be, are also human, and could be expected to sit up and take notice of what they see, if what they are presented with, is something novel or some thing unique or a major technological breakthrough. Like a press conference, the interest of a visit of this kind largely stems from the opportunity provided for meeting senior executives: so, on an occasion like this top management must be well represented.

It is important, however, to bear in mind that a plant can't have too many pressmen hanging around, or on the lips of management people, at the same time. Press parties are preferably restricted to batches of five or six people at the most. It is also most desirable that a top official of the company, either the Chairman or the Managing Director should welcome the press in a brief speech. and meet it again, at the conclusion of a visit, possibly over a cup of tea or something-the second meeting well turning itself into an informal sersion of questions and answeres. At some suitable stage during the visit, the press party might be presented with a folder, containing material providing comprehensive information, facts and figures, photographs, a brochure about the organisation, etc. Members of the press would not entirely be averse to receiving a small memento of their visit. And if the gift could be related to the company's products, it would be both business-like and pleasant, but where this is not possible, some small gift that a pressman could take home could be thought of.

Speaking for ourselves I must mention that we solve this gift problem by giving our guests a packet of our "ROSE MIX" a fertiliser tonic for applying to rose plants, a gift which we hope will bring the roses back to the cheeks of their better halves, even if it does nothing else:

Effective press relations can also be secured through personal contacts, press previews, pressmanagement launcheons, etc.

I presume this is as good an opportunity as any for me to deal specifically with the subject of fertiliser publicity. By itself, fertiliser is not a glamorous subject, but what it can do to boost our country's food production provides exciting staple or grist for a newspaper or editorial mill. So, rather than talk about our fertiliser, if we could interpret our range of products, in terms of what it could do to the country's agricultural economy, we PROs of the industry, would be "selling" our organisations to the press. The proper perspectives should never be lost sight of.

And fertiliser technology has also witnessed, in recent years, some tremendous break-throughs, that editors of newspapers and journals would be interested in knowing and presenting to their readerships all the latest developments. As a case in point, might mention that our own Cochin Plant is geared for a production of 1000 tonne a day of urea. As a piece of statistical information, this is no doubt very impressive, but even more impressive will be statement about what it can do to the agricultural economy of the Southern States, what it means in terms of food production for the whole region, etc. And if I add, in my story, little bits of information about FACT's Fourth Stage Expansion, what the Madras Fertiliser Project and the Tutucorin Project could be expected to do, etc etc. I would have not only done my duty about my own organisation. but I would have done my duty to the industry as well, apart from my story standing a better charce of being used.

I referred earlier to the break-throughs in fertiliser technology. Our Cochin Fertiliser Project is using the ICI steam reforming process and newspapers to which we have sent releases mentioning this process have given it more space than we could hope for, in any non-technical publications.

Now to go back to another of the duties of a PRO-to which I made a reference earlier paper-namely that of monitoring the press. A trusted and time-honoured way of schieving public notice-let us frankly admit it—of a partisan view is to write letters to the press. A new letter may either be initiated, or the letter of another correspondent he torn to pieces—figuratively of course—by a suitable reply.

ഒരു ദീപയഷ്ടിയുടെ അമ്പതാം വർഷം

ഡോ. സി. ഒ. കരണാക്കൻ

னரபுபா ஆளியக் திறுபுக் கொளுகினிற கூறபுகளை விறுபன மக்குப்புக், கூற்புகள் கண்கள் விறுபன மக்கும் கறுகக் காவருக், குறிய கிமைபுகளையினர் காருக்கி, கிக்களை வருகையிக்க கறுகக் விக்ககளையி "வருமிக்காகள் ஆ. கி. கோளுக்க கறிவி!"கூ? குழுகளைக்கே காற்புசியுக்கள் 1969 குன் 20.22 என்றோ. கம்யந்து கரைக்குவிகியே கூறப்புக மக்கமைகள் இவிக்க வரிகள் நூ. கருவம் வறிய கறுகளைக்குவ கைப்பாலமாகி கணிகள் காருக்க கண்கைகள் கரகின் கறிய கரைக்குவ முறு வரிக்கள் குறின் கண்கையாயி, கூறை, "கரை மாறுகு விண்வன்" —வு

ינוצרה יבלפרלות מתורונה לבשמברלות פוניתם מנכנת

യുണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ കനകളുവി ലി ആദ്യോബം 1971-72-ൽ കൊണ്ടു-കയാണ്, ആദർശക്കയം വിദ്യാസവന്തമായ എതാനം ഒരു യൂവ സാഹാരായുടെ കൃശാദ്യാനത്തെ സേവനത്തിൽ വിന്നയർന്ന ഈ സമാപനത്തിൽൻ പ്രാവം നില്ലിക ളേയം വേശങ്ങ സമല്പ്രങ്ങളുടെ നേമില്ലിയാൻ അവ സാം കിളിയ ഈ ബേകസ് ഇട ക്രബിലി പ്രവേശം ക്രോഗമായും

കഴിഞ്ഞ മാസാ (എച്ചിൻ) 2-തെ കോളേട് ചിൻസിപ്പർ ത്രി. ബങ്ങിനെ ചില സാവ്യവർത്ത ക്രെ എന്നെ സന്തിവുടപ്പർഗ അാഗത്തുത്ത പഴ കുള്ള പലത്രം ഓർമ്മയിർ വനം. വായവക്കർക്ക് കുത്രകോടയിരിക്കുന്ന വിവാരിച്ച (കള്ളിന പി ടിപെട്ടിരിക്ക്ക് അനുവരുടെ അമരസത്തിലെറെ പോട്ടിരിക്ക്ക് അനുവരുടെ അമരസത്തിലെറെ

യ മറിയും സ്വന്തം പാവകക്കാരാമ്യത്തായിരുന്നു.

10) [5-ൽ വെധിക്കൻ കോളേതിൽ ചേർന്ന എൻറെ താവസും ആ വോസ്റ്റലിലായിരുന്നു. എറെ വൈകാ തെ തടങ്ങറും പരിചായക്കാരായി. എനികളെത്തറി യാൻ കഴിയയിരുന്ന ഒരുതുവ സഹോരായാരിൽ അ തൃത്തതായ മേ ക്രിസ്റ്റക്കേ നാണുളേഹം എന്ന വേഗം ബോഗ്യമായി. വ്യായത്താരൊപ്പുറിച്ചെ സമാരർ പ്രത്യമായും വേയ്യും

Communica of gasomucle, goodens talk നാലേഗം എന്നേ ക്ഷണികാരണായിന്നെ. ക്രിന്തുമുള്ള ഒൻറ കഥകളായിരിക്കെ ഭക്ഷണസമയത്തെ വ്യാന സ ഭാഷണവിഷയം. എനിക്കതിൽ താല്ലയ്ട്ടുണ്ടെന്ന ammilance? "The Fact of Christ" apm alow കം വായികാൻ തന്നം. ഓടോ അജ്യായവും വായിച തിരുന്നോട്ടം അതിനെകുറിച്ചായിരിക്കും പിന്നുള്ള прессиять, прима примосью стринествия по പ്രോഗം മോദിവു: "മരാഷ്യാശിക വേണ്ടിയേള അന ചിച്ച മുതാത്തിന സമരായ ഒരു വല്ലത്രം മാനവ ചരിത്രത്തിലുണ്ടോ? എന്നാ". "ബൂദ്ധരൻന താശം അതിനേക്കാരം ചെറത്തുണ്ണും. മതഞ്ചാൻ ദേരവന and me mornism and an and entire and an armore യം മാല്യാതയും ഉപേഷിച്ച് സായം ഭിമ്മചായി." canea oftense foculares offering ംവാളിങ്ങാളം ഭരമായി നടന്ന ഒര കളിക്കാനിൽ പ്പ് അദ്രാം അതു പ്രതിക്കിച്ചിരുന്നില്ല. എതാ முறும் என்னட் கையின் இவையின் ஐகைய வக்றுக்க ചിനെ തടർന്നില്ല. ഇതാരം നിലയില്ലാൽ കയ

ത്തിലെയ്ക്ക് വഴതിപ്പാകരണം നോന്നിയത്വരെന്നു. പ്രാത്തില്ലെ മെത്രമെന്നു ത്രിയ താരത്തെ വാള വാത്രത്തില്ല. ഒന്നിച്ചുള്ള ഉള്ളത്തെന്നും ചാർപ്പുക മന്റെയാരിയും ഒന്നിച്ചുള്ള ഉള്ളത്തെന്നും ചാർപ്പുക മന്റെയിൽ വാളിത്തിയ കോളേര് പ്രസ്ഥാനമായിയാന് പിന്നെ പല പ്രാത്ര സ്ഥാനത്തിയുള്ള കെട്ടെയ്യവ വിത്യാർത്മികളിൽ വളർത്തി മരിളവാന്ത്രക്കു നിർമോർത്തിയുടെ പ്രസ്ഥാപ്പുള്ളത്തെ മരിളവാന്ത്രക്കു നിർമോർത്തിയുടെ പ്രാത്തിന്റെ സ്ഥാപ്പുള്ളത്തെ വിത്യാസിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാപ്പുള്ളത്തെ വിത്യാസിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാപ്പുള്ളത്തെ വിത്യാസിച്ചും കെടുക്കായവരെ ആ കാലാത്ത വിരം ഉത്തേയിലന്റെ ഇത് പ്രസ്ഥാനത്തോടെ തോൻ പ്രാർവിപ്പിച്ച താർപ്പിട്ടം കണ്ടു് താട്ടേഹം ചോചിച്ചും അത്തുള്ളപ്പോടെപ്പുടെപ്പുള്ള കണ്ടു് താട്ടേഹം ചോചിച്ചും അത്തുള്ളപ്പോടെപ്പുടെപ്പുട്ടെ വരുന്നോ എന്ന്.

"വരാം. അവിക്കത്ത വാധിഡാർവ ഡോക്ടയം വാ യോളലി ലക്കാറവായി യോഖിചെയുടം." അങ്ങന ഞങ്ങള് ആ ധാരണയിൽ എത്തി. ഞൊർ താവാധാന ആം. ബി. ക പരിക്കന കാലത്ത്യം.

തുട്ടുത്ത തേരുവേണൽ അവയിക വിട്ടിൽ വന്ന പ്രോഗ കട്ടാവ കാരണവാത്യിയന്ന സി. ക. മാധവാർ) വിവാര പറഞ്ഞു. "നാട്ടകാരായാറും വിദേശികളാ യാലും ത്വാവപ്പിട്ടുമായ സേവനമാറിന ഒരുത്യവ യാലും ത്വാവപ്പിട്ടുമായ സേവനമാറിന ഒരുത്യവ യുട്ടായായിൽ ധാരാളം തുളക്ഷ്യത്. മാറ കാറ്റ്വങ്ങ ചിലെന്നുവാലെ ഇതാ സമായത്തിം അതിലും മറിദ്ര ചാല്. ഒരു സുവായങ്ങളുള്ള ഈ സേവനം മുടയാൽ യാർച്ചിക്കുന്നു് എന്നു ഇവരായിച്ചിട്ടുവേണം അവ യാന്തിന്റെ ഇപ്പോടം. "വോദയേത്വരായ സാറപ്പാർ ത്രീള് എന്നു വേദ്യി എന്നാര് പാര്യമ നില്ല് എന്നു വേദ്യമിയുട്ടും കാരത്യം കാലത വരു ഇവുടിച്ചും

യായുട്ടാരു പ്രായിച്ചതാനാട്ട് പ്രായമിലെ പ്രായം പ്രായിച്ചത്താന്റെ പ്രായിച്ചത്തായ പ്രായിലെ തായാളഭിയ്ക്ക് തുടത്താൻ പിന്നെയും താര പ്രായിലെ തായാളഭിയ്ക്ക് പ്രവർത്താൻ പിന്നെയും താര എൽവിഡ് ഉപദേശിച്ചതാസാട്ട് ക്രസ്ത്രിക്ക് പ്രേത്വി നേട്ടങ്ങളിൽ ഒരു വിന്നിഭായികാൻ ആഫ്?സായി അവി സ്ഥികരിച്ചു" താതോട്ട പോയി. പിന്നെ "രാനുഥാ വിന്ദിരം കാട്ട്യം ടോവം താനുയ വിന്ദ് യേൽ—" എന്ന ആപ്യവാനത്തെ താനയൂരിട്ടുിച്ച പാരും അവേിച്ചു. "കാര്യേജ" പ്രവർത്തനത്തിൽ പാരുട്ടമാൻ സാധ്യാസില്യെങ്കിലും ആ കോട്ടേജ് എൻ ഹസ്സ്റ്റിൽനിന്നൊരിക്കും മാത്തും പായിട്ടില്ല് താതിൻ കസ്സ്റ്റിൽനിന്നോരിക്കും മാത്തും പായിട്ടില്ല് യാതിൻ കറയുള്ളവിൽ ആഘോയില്ലെ അത്ര യന്ത്രത്തിൽ കറയായേഴപോലെ അത്രം ആദ്യാദി മന്നം. കോര്യ്യിൽ ഇത്രവരെ ഉത്തായിട്ടുള്ള നേട്ടങ് മിൽ അഭിക്കനിക്കുന്ന സംകല വേകത്തും ആരോ

പലയിലും വൃത്തുകിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും വ്യാദ്യ സായത്തിലും കൈസ്റ്റവർ കേരളത്തിലെ പ്രൂപ്പ സമ്യാ യമാണ്ട്. അവങ്ങടെ ഒടുകും അവർഷ മാത്രമുള്ള ഈ സമ്യായത്തിലേം സംസ്ഥാനാതിനാ പോത്രവേ പും ഒത്രയസ്ക്കാരായിരിലോം മെല്യസ്തവ വിദ്യാർ തമികളുടെ എകികാണത്രമം അവിഭരത്ത മറവവില് ഗം വിദ്യാർത്ഥികളിലും ആരാഗ്യേകരെയെ സ്വാധിനം ചെല്യെമെന്നുള്ളിന്റെ സംഗ്രയമില്ല. ആ പ്രോണ തവർ അ ഗ്രോത്തിനം വ്യത്തനകരമാക്കാം എന്നുള്ള പ്രതിക്കായിലന്ന എന്നെ ആകർഷിച്ചത്ര്.

ആരാിച്ച പലത്വം ആ കോളേജ് സാധിച്ചു. അന്ന രാസ്വങ്ങളായ വിദ്വാർത്ഥിപ്പുക്കാണങ്ങിക്ക് കാ തിർത്തിയോളകെങ്ങിലെ അതിതമായി നിൻക്കുന്ന കോ ഇത്തിലെ ഏക കോളേ അത്ത്ര്. അയുരപകയാട ത്രയം പൂർണ്ണമായ സേവനവം വിദ്വാർത്ഥികളകായി അവർ കാരണം. അട്ടെയ സമ്പർക്കാപുമായ് ഈ വിയെത്തിൽ കാരണം. അതിതെമേക്കുന്നു എല്ലാ വിദ്വാർത്ഥിക്കാ കാരണം. അതിതെമേക്കുന്നു എല്ലാ വിദ്വാർത്ഥിക്കാ കാരണം. അത്രയുതാക്ക്.

വിയോ മിഷനറിമാതുക്ക് ധനസാവയവം നേത്ര തപാം കൂടാതെ കോളത്തിലെ വിഖ ഇടവകകുട്ടെ പരിമിതമായ സാവായവം തായുവേകമാടെ തുരാ പൂർണ്ണമായ സേവനവുമാണ് തായിനെ ഇന്നമതെ സമീ തിയിൽ എത്തിച്ചത്. താതിന്റെ ഒന്നി ഇട നാള് കായുടെ മോഗ്യത്തേ ആശ്രയിച്ചിരിക്കാം. അത്ര നിർ ബ്ലേക്ക ഉത്തുകണമെന്ന രാജ്യസ്വരികളും വിപ്യപ്രസം തൽപാതുമായ സകലാരാട്ടം അപ്രേക്കിക്കുന്നു.

A Temple by the Periyar

- Malcolm Muggeridge -

Born in 1903, Malcolm Muggeridge was educated at Selhurst, Grammer School and Selwyn College, Cambridge. He started his career as a university lecturer at the university in Cairo before taking up journalism. As a journalist he has worked around the world on The Guardian, Calcutta Statesman, The Evening Standard and The Daily Telegraph, and then in 1953 became editor of 'Panch' where he remained for four years. His war service record as a Major in the Intelligence Corps was distinguished; he was awarded both the Legion D'Honneur and the Croix ae Guerre.

In recent years Malcolm Muggeridge has become best known as a broadcaster both on television and radio and has not only contributed to such programmes as "The Late Show" but has ulso done a series of documentaries for the B, B, C

Collins have published a collection of his pieces: Tread Softly for you Tread on My jokes in 1966, and a new edition of 'The Thirties' in 1967. Mr. Muggeridge was Lecturer in English in this College during 1924-27.

The following is an extract from his recent publication 'Jesus Rediscovered'. —Ed)

It was while I was in the Holy Land for the purpose of making three B. B. C television programmes on the New Testament that a cutious, almost magical, certainty seized me about Jesus, birth, ministry and Crucifixion. I realised, in the first place, that the many shrines, and the legends associated with them, were for the most part, from my point of view, as fraudulent as the bones of St. Peter, the fragments of the True Cross and Other telics revered by the pious. Then, seeing a party of Christian pilgrims at one of these shrines,

their faces bright with faith, their voices as they sang so evidently and joyously aware of their Saviour's nearness, I understood that for them the shripe was authentic. Their faith made it so. Similarly, I too, became aware that there really had been a man, Jesus, who was also God-I was conscious of his presence. He really had died and spoken those sublime words I heard them. He really had died on a cross and risen from the dead, otherwise, how is it possible for me to meet him, as I did-in the desert wrestling with the Devil, on that hillside preaching of how the meek inherit the earth and the pure of heart see God, falling in step along the road to Emmaus? As I tried to explain in my commentary (included in this volume), the words lesus apoke are living words, as relevant today as when they were first spoken; the light he shone continues to shine as brightly as ever. Thus he is alive, as for instance Socrates - who also chose to lay down his life for truth's sake-isn't. Let the dead, as lesus himself said, bury their dead-in other words, relate themselves to history. Socrates is historical, the shrines and the legends are historical, the Resurrection is historical Jesus is alive and very truth. The Cross is where history and life, legend and reality, time and eternity, intersect. There, Jesus is nailed for ever to show us how God could become a man and a man become God.

Cambridge, so far as I was concerned, consisted of boredom, dissatisfaction, and misty after con walks. Ever after, the notion of higher-education as a panacea for contemporary ills has seemed to me a total absurdity—more than ever so today. From Cambridge I went to Alwaye in South India to join the staff of the Union Christian College there. The College was on the top of a remote hill by the Periyae River, and has only just been started by a dedicated band of Indian Christians. I grew to love them and the place; when I went back some forty years later everything acemed just the same, except that I had grown old,

and most of those I knew there were dead--the same austere hostels in one of which I had lived, the same stony hill-side which I had so often climbed up and down, the same swift-flowing river in which I had so often bathed, the same students moving silently, bare-footed, in their white shirts and dothies. Thinking then about it, I realised that in the company of these good and dedicated men I was given my last chance to enlist difinitively in Your service, but that I turned away. All the circumstances were perfect—the remoteness, so that even the British Raj scarecely impinged on us; the fellowship and true austerity; and You yes, You were there, I know-which, I suppose, was why I had to go. However far and fast I've run, still over my shoulder I'd catch a glimpse of You on the horizon, and then run faster and farther than ever, thinking triumphantly: Now I have escaped. But no, there You were, coming after me. Very well, I'd decide, if I can't get away by running, I'll shut my eyes and ears and not see or hear You. No good: one sees and hears You, not with the eyes and ears, but inwardly, with the soul, whose faculties never can be quite put out however gorged, stupefied and ego-inflated we may become. Now I can flee no farther; I fall. Mercy!

MUGGERIDGE'S EDITORIAL

In College Magazine-October-1926

I sometimes wonder if the written word will ever really be able to replace what is spoke; whether books will ever be able to be, in men's lives, what, in the past, tales have been. A friend of mine- a graduate of this University of ours which, like that of Teufelsdrockh, is the worst of all hitherto discovered, told me once of how, when he was studying in the intermediate class, he found in a ciliage near to his home, an old old man who had the gift of story-telling; and how he would spend all his vacations in this place listening, sometimes far into the night, to recitations of some of the great epics of India. I say recitations but the word has an unpleasant flavour; it reminds one of annual speech days, and of miserable bleatings of The Charge of the Light Brigade', or of 'Where are you going to, all you, big steamers?' done with appropriate gestures, by best students, with nearly brushed hair and neat coats and well-washed taces. Know then that it was nothing like this-this old man's performancebut that it was real and alive and beautiful; and the interesting thing is that my friend learned from it more of literature and of what is truly art, than he did by all the lectures on 'History of Drama' and 'Nineteenth Century Prose,' and what not, that made up the literature part of his B.A. course. But apparently the old men who tell tales get rarer and rarer. This is sad for the strength of religion lies in the stories that clothe its presentation; and no reasoned theology will ever be able to replace them; for they are artistry; and tis only by artistry that it is possible to reach the hearts of men.

In the West we lost much of this artistry of religion at the time of the Reformation. That is the danger of reaction. People hated the abuses of the old Catholic Church - its sole indulgencesits Papal infallibility and so on so much that, in destroying them, they swept away much that was beautiful besides; as when Cromwell rode his horsemen into Ely Cathedral and mercilessly hacked down images lovingly carved to the glory of God. The same thing will probably happen to Hinduism. The super-orthodox party, clinging frantically to such evils as untouchability and child marriage and silly caste selectness, will awake such a reaction that, when it breaks, will sweep away, besides those things which we shall all be glad to see the end of, the living artistry by which the Hindu faith has expressed itself. The Hindu will lose the street drama as we have lost the Nativity plays, and his religion will be as lifeless as our own comfortable, bare evangelicalism-

For man is like a child in that he must play; and it is better that he should play at acting the story of lesus, than that he should play at being a soldier as he did from 1914 to 1918, when his toys of poison gas and bombs and howitzers let loose Hell on earth. More vividly than all the sermons? I have ever heard or than all the religious books

have read, I remember being a shepherd in a Nativity play-sitting with my two comrades on the hill-side, dreaming and watching the starshearing from angelic voices the glad tidings, and following one new brightest star which led us to Nazareth-carrying in my arms a young lamp as an offering for the king I was to see-finding instead of a palace a manger -entering it and seeing Mary and Jesus and Joseph there -kneeling before them and being joined by the kings (Even then I was a democrat; and it pleased me that they should kneel with us, at any rate, in that place) and

hearing great anthems come down from the skies in honour of the birth of the new ideal of love and humility. There was an old carol they sang then, which is one of the sweetest things I have ever heard. I remember it still. This is it:

I sing of a maiden That is mateless. King of all kings To her son she chose. He came all so still, There his Mother was As dew in Aprille That falleth on grass. He came all so still To his Mother's bower; As dew in Aprille That falleth on flower. He came all so still There his Mother lay: As dew in Aprille That falleth on the spray. Mother and maiden Was never none but she. Well may such a lady Godes Mother be.

Things like this will make men remember to the after rightness when they have forgotten the Trinity; and when the Thirty nine Articles and such like lumber, will have found that oblivion they so richly deserve; for it is beautiful and is like the voice of a man telling a tale. The true missionary would be one who, after prayer and long fasting; and after understanding the common things of men's lives, like feasting and thating and being pensive in the evenings and Dassionate in moonlight and rebellious when a Breat wind is blowing, would make a song about his religion and go about the world singing it at Wells and in market places and wherever people Bather together. And if they loved his song they would love his faith. Nothing that is unbeautiful or its the faith. ful or inharmonious has the remotest chance of becoming a vital force; if one is to spread a reli-Rion one must make it beautiful, and harmonious with the must make it beautiful, and there is the place in which it is to grow-otherwise there is no hope for it.

There is, of course, still the passion play at Oberammergan. That is an example of what I mean. It is performed by peasants, and they love it so much that they refuse to do it for hire. When they were offered some enormous sum-a sum which for most of them would have made them wealthy beyond their widest dreams-by an American Millionaire, if they would take their play to America, they declined. This is one of the hopefullest of signs, for it means that there are still some things that cannot be sold for money some things too sacred to be expressed in terms of dollars.

Sometimes though it is difficult not to despair. for the very facts of our religious epics become distorted as men seek to conform them with their own greed and prejudice. Jesus said, 'It is easier for a camel to go through the eye of a needle than for a rich man to enter into the Kingdom of God'. but because the commentators are mostly themselves rich they say that there was a gate into larusalem called 'The Needle'; and that this gate. being somewhat narrow, was a little troublesome to get through if you happened to be riding a camel. What a convenient gate! It has made it possible for generations of Christians to keep their riches while the poor starve. One finds the same thing in Hinduism. While Rama was searching for his wife he went to the house of a woman named Sabari, who was an outcaste, belonging to the Sabara. She gave him fruits, and to test their goodness, bit into them. Rams, strange to relate. ate these fruits that she had bitten, apparently with satisfaction and thankfulness. This, of course, cuts at the very heart of untouchability, for if Rama ate what had actually been in the mouth of an untouchable, then refusal to interdine becomes absurd. But it has been discovered that Sabart was not of the Sabara at all, but that she belonged to some other higher caste, and that her name was a mere accident. So lesus allowed the possession of wealth and Rama observed untouchability!

One day we must perform a Nativity play in the College, but we shall probably do it in English and so spoil it.

READ AND LEARN

Kuruvilla Varghese, Librarian

The tradition of learning in India goes back to the dawn of history. The Rig Veda is acknowledged as the first literary compilations known to humanity. But in those early days these compilations were stored in the human memory and for centuries many of the sacred texts were transferred by word of mouth from generation to generation with meticulous care. Thus the earliest libraries in India were some sort of 'memory libraries'. But the existence of libraries in India can be traced back to ancient times. These libraries were mostly manuscript libraries. Centres of learning and tem" ples had libraries. In the medieval period royalty maintained them as part of their establishment. It was not until the 18th century, however, that Phranies for public use were organised. Credit for initiating a movement for the development of libraries goes to Maharaja Sayajitao Guekwad of Barods, who in 1911 set up a central library in Baroda and a number of libraries in the towns and villages of his State.

The Union Christian College library can proudly claim that it is one of the best College libraries in the State. Students of the present generation may not know the enthusiasm that the founder members of the College had for a new library building. Till 1950 the College had no library building at all and the books were stored in a dark cellar. The books never had the chance to see the light of the day except when some very enterprising student or member of the staff managed to take a book out. In the past the reading room offered little attraction to the students either by the silence or by the restful atmosphere it provided. Its use was primarily as a place of shelter and conversation. The present UP3 and the old Chemistry store-room had been successively the consulting library and they were no fit abodes for the goddess 'Saraswathi'. The founders and authorities of the College realised right from the beginning that a good library was

one of its primary needs. After the Silver Jubileo of the College, through the generous help of friends and old students this long felt need had been met in a really worthy manner.

The present library building was constructed and furnished at a cost of Rs. 40,000 - in October 1951 and was formally opened by Sir A. Ramaswamy Mudaliar, Vice-Chancellor of the Travancore University, on Saturday 8th March 1952-Speaking on the occasion he pointed out that the purpose of University education was not to provide a passport to employment, but to turn out men and women capable of thinking for them selves, of studying questions dispussionately and coming to sound conclusion - men and women with individualistic and not group minds. Success in democracy could be achieved only by enlight. ened and disciplined men, men trained to think correctly, judge independently and act wisely. And the libraries enable people to think correctly judge independently and act wisely.

The Union Christian College Library has had a steady and continuous growth. At present we have a total collection of 28,990 books. The Library is open to all students from 9 a. m. to 4-30 p. m. on all days except public holidays. The students who now make use of the library may be grouped into five classes-those who so there primarily to escape from the heat of the day and have a nap, those who go to the library to read light periodicals and magazines, those interested in jour nals and periodicals related to their subjects, those who want to make use of the library for reading their own text books and lecture notes, and those who go to the library primarily for consulting the reference books and other books. The post graduate students are given free acces to the stack room and they are free to choose the books. Others with the help of the catalogue select the books. In addition to the general library each department has its own library and some of the post-graduate libraries are open till very late in the night. Within a short span of time we hope to introduce 'open access system' to all the students when the classification under the 'Colon System' is completed. At present the library can accommodate only 135 students at a time.

The books are being classified in 'Colon system'. In the past the books were not classified according to a scientific system. Hence now the students have to depend on an obsolete catalogue. Cnce the colon system is completely introduced the students will be given free access to the library and they will be able to find out the books they want without difficulty. Generally the books are classified under (1) Theology, (2) English, (3) Malayalam, (4) Hindi, (5) History, Economics and Politics, (6) Psychology, (7) Mathematics, (8) Chemistry, (9) Physics, (10) Biology, (11) General, (12) Sanskrit, (13) Tamil, (14) Telugu and (15) Kanarese. We have a total number of 28,990 books as on 28th February 1972.

To construct the present library building in 1951 a total of Rs. 40,000/- was spent. This was partly achieved through the generous help of the Old Students and Friends of the College. At present the College has to depend upon the library fees collected from the students and U. G. C. grants. This does not mean that we are not helped by the friends and well-wishers. At times we get financial assistance from other sources also.

The Union Christian College Library is a First Grade Library. We have two qualified librarians and three library assistants. It goes without saying that the library is understaffed. Every day the library issues about 200 books. In addition to this we have to issue daily about 100 books for reference alone.

Much is said about student unrest these days. Many blame the University education for the unrest. Of course, the present system of education is not job-oriented. The students consider the University education to be a 'passport to employment'. This view is too narrow. The purpose of ment'. This view is too narrow. The purpose of the deal University education is to create individuals capable of thinking for themselves. Students duals capable of thinking for themselves. Students must be so trained that they can rise above the must be so trained that they can rise above the must be so trained that they can rise above the more. Then only the nation can have a bright morrow. This can be achieved only through morrow. This can be achieved only through the treading, that too, selective reading, have to play libraries, especially college libraries, have to play

a vital role in moulding the future of the nation. And our College can be rightly proud of its treasure house of knowledge. At the same time this great treasure house of knowledge can be improved. The departmental libraries can be shifted to the general libraries and the students may be allowed to make use of the library from 8 a. m. to 8 p. m. This means a multi-storeyed building with more accommodation. And of course without money we cannot achieve this end. The College at present cannot undertake this ambitious scheme sheerly because of the lack of funds. Still there are a few who know perfectly well that reading maketh a full man and that books are cold but sure friends. Such people will readily come forward with generous contribution and enable us to realise this long cherished dream of a multi-storeyed building for the library, more books and more healthy and comfortable accommodation for students. Yes, we have miles to go. And it is not a road of roses Still we subscribe to the old and valid maxim 'if there is a will there is a way'.

APPENDIX.

Year	Library fees collected from Students	Total Espenses	No. of books purhase
1961	5454 . 69	11749 . 11	540
1962	5593 . 75	7060 . 30	610
1963	6311 . 20	6281 . 43	455
1964	7027 . 44	8630 . 51	2120
1965	6669 . 39	29419 . 52	1605
1966	6977 . 19	18941 . 04	2447
1967	11116 . 50	23096 . 24	1132
1968	15651 . 00	21975 . 18	1900
1969	18439 . 67	44405 . 62	1945
1970	21129.00	25631 , 75	1500
1971	22414 . 25	26803 . 69	2919

RURAL MEDICAL MISSION

The Rural Medical Mission can justly be regarded as an offshoot of the College, ven though its working is absolutely independent of the College. We wish that the mission dispensary will, in the near future, develop itself into a full fleeged hospital.

—Ed.

The Rural Medical Mission, Alwaye, began in a very unexpected way within the precincts of the Union Christian College, in the year 1931. That year a room in one of the hoatels was opened to be used as medicine room for the college students. The service of this room was made available to even outsiders in the neighbourhood. As a result of this the number of out patients shot up day by day.

Many service minded students volunteered to serve in the medicine room. After a time the number of patients increased so much, that accommodation in that small room became difficult. With the timely gift of a well wisher, a small outpatient dispensary was built in the college compound in 1934. That year two old students of the College who were intensely interested in this piece of growing work, offered to shoulder the burden for aix months each. Each lived in the tiny dispensary building and devoted his whole time to the work.

Within a couple of years, even this dispensary was found inadequate to deal with the growing requirements of the patients, 1936 was a critical year in the history of the development of this

dispensity. It was observed that the work had far outgrown amateur effort and it demanded the services of a qualified doctor. It was clear that no longer would the college compound accommodate the medical work nor the tiny shed the patients. In November 1937 a welcome gift of money sufficient to build a worthy outpatient dispensary, was received.

In 1938 The erstwhile Travancore Government offered land to build the dispensary. In August, 1938 the Rural Medical Mission was opened in a beautiful little building. A temporary thatched shed was constructed to house the inpatients. In 1940, a permanent in-patient ward was built using another handsome donation. Later quarters for the staff of the dispensary were also built.

From 1937 onwards with qualified doctors serving on the staff the dispensary became a boon to the people in and around the College hill. With more hospitals and dispensaries of greater facilities coming into existence in and around Alwaye the importance of this dispensary gradually diminished.

It is really pleasing that Mrs. E. Crowley, who was the life of the mission from the beginning, is still taking a very active interest in its conduct. Reports are in the air that the Alwaye Settlement will shortly be taking over the management of this dispensary. Let us hope that under the new management, it will develop itself with renewed vigour, into a full fledged hospital with more modern facilities.

EDUCATION IN INDIA

(Speech by Poet Rabindranatha Tagore, when he declared open the first hostel of the Union Christian College, in 1922)

From what I have heard about the ideals of this institution and of the method which you have adopted for carrying our education in this College, I find that it has great resemblance to the institution I have started. You have the same ideals which we have in Santinikethan, I know that most of you have heard about the ideals of Visva-Bharathi. I shall only briefly refer to them.

I have once lived in a village which was situated on the bank of what was once a great river, and which in course of time silted up and dried up. So its connection with the outer world was stopped for some time. And when I was there, the rainy season began and the river beds were filled with water, and its connection with the Other great river was established and it was time of great festivity for the village People, especially for the children. The water flowed into the dry watercourse. The big boats began to make their appearance laden with wares from the outside world. In these few months the atmosphere of the village on that bank was greatly changed. This is in short the Dicture of the idea which I have in mind of Santinikethan.

There was a time who India had her wider connection with the larger world of men, and people came from all the different parts of the world and the stream of merchandise went from her markets to different parts. So it was a great age when India occupied a seat in the heart of humanity. But gradually the channel of communication became ailted up and she became segre-Rated with her own boundaries and her life became feeble and insignificant and we have been living in this life of segregation. I feel it is my mission to try to bring the stream of communication from the outer world into India; and the institution I have started represents the idea in my mind.

It came to me, this wish, when lately I went to Europe and took a tour round the continent. and when I found that the people of different countries of Europe accepted me as their own poet and gave the warmest welcome to me,-when I fournd that this was a fact, it came to my mind that I had the responsibility to open up connections of heart between India and the great Western Continent. I would have thought the idea impossible of attainment a few years ago. But by some good chance the time has come when Europe has turned her eyes towards the East expecting some help in the trouble which she now undergoes, some true help from the East, from the same source whence it had gone to all parts in former days. And by some good fortune I represented to Europe this East, I was accepted by the West. Then the idea became clearer to my mind than ever before and I felt a hold upon it. I felt this duty imposed upon me by Providence. This has become my mission of life.

What I feel about our educational institutions is this, that they must have some great ideal behind them. They must not merely have some method of outward efficiency, some more list of syllabuses, courses, examinations, and other external things. You must have some great ideal, and that ideal in our own times is to release India from her imprisonment, - from her spiritual and intellectual imprisonment. She must be released from the narrowness of her range of life and mind-The idea which belongs to the present age is the ides of the federation of races. This fact has to be considered more in this part than in other parts of the human race. The fact that they are coming closer and closer to one another is the great fact of this present scientific age. It has become the mission of Science to bring these races together. Now comes the vision of the moral and spiritual man, to take it up and turn it towards

worthy ends. If India establishes her broad outlook and does not live the life of segregation, then not only communication with the rest of the world but also communication with the races inhabiting her own land will be opened.

When we say we love India we do not really mean it. If India is merely a geographical fact it may be true that we belong to India but we do not love India For if this love of India has no deep and true sense in an increase of knowledge, then we must confess that India is not truly ours. For if India belongs to us, the people of each province belong to us, I must say that I who belong to Bengal have only a shadowy notion of the people of this land-Yet I am ever ready for displaying my pride in the fact that I belong to India. But do I belong to it in reality? I live in one corner of it-the eastern part. I am familiar with Bengal, but the rest of India is a great abstraction to me. If our education does not make us familiar with our motherland, has this education any value for us! We talk about it on political platforms. We talk of the cultural and political unity of India-Where is that unity?

The first step in the course of our progress must be to know each other, then we can have relationship established in truth. Now it is mere vague words and nothing else, and so the educational institution if we have any such which belongs to the people of India, must light up the face of our great land so that all the children of India may know her. We often shout the patriotic songs, Vande-matharam and others. But mere shouting does not give us the Mother. Our pride of India is mere vain glory. We do not undergo the pains to know her. Do you know, when you sing "Vandematharam" and "wear Khadar" anything of the Punjab! What is

India if it is less familiar to you than England? You know more of the literature, philosophy and ethnology of England than of India. And yet you shout Vandematharam. You do not have real love for India. If you have true love, you will know her better.

India must be saved, not by spinning yarn or producing cloth, but by revealing the best gift which she carries hidden in her heart. These must be revealed to the world and to herself. This is the idea which we must have in our education, to remove obstruction, and open out the doors, to let the inner shripe of the motherheart of India, where the lamp is burning, be revealed to the world. For this we must try our best, When the doors are shut, and when it is dark, then we are ignored by the whole world. We must therefore open our doors and say to the world: "We also have our contribution of light to make in the lamp-festival of the Continents You students must say to yourselves, that you belong to this great land and therefore it is your duty to discover and reveal to the world the best that is in your country, and not begging for some crumbs from the Western Saraswathi as if that were the end of education. No! instead of this, you must extend your hospitality to the world-You must offer to the whole world all that India has to give. For this very reason I have opened a guest house in Santinikethan, and I have named it Viswabharathi, - a centre of world culture. I trust that India will be true to her guests from the outer world when they come to her, and will not shame herself by saying that she has no time to spare for her guests even when they knock at her doors. It is not true that India has no time to-day to contribute her sheat to world. She has the time and the spiritual wealth and she must give freely out of her store.

കൃകമാതടെ ലോകം

തോന്നയ്ക്ക് നാരായണൻ

നിരവധി കവിതാ സമാഹാരങ്ങളുടെ കത്താവായ ശ്രീ തോന്നയ്ക്ക് നാരായണൻ, ഇപ്പോരം ഈ കലാലയത്തിൽ അദ്ധ്യാപകനാണം", ബംഗ്ലാദേശിൽ പാക്കിസ്ഥാ നിലെ പട്ടാളമരണം അഴിച്ചവിട്ട, മന്ദ്രപ്പുനേസ്സാക്ഷിയെ പിടിച്ചുകലുക്കിയ, കിരാത മുട്ടനങ്ങളും മനുഷ്യക്കുത്തിയും ഈ യുവകവിയുടെ മനസ്സിലുയത്തിയ ധാർത്തികരോഷമാണം" ഈ പദമാലികക്കം" നിദാനം.

വിപ്പെട്ടായ"
വാ: നടന്ന നിത്തീട്ടന്ന സംഭാഷ്യർ! വ്യാസ്ട്രേട്ടെ കരിക്കിൽ ഓലംമാതിരി, എട്ടിഗനാവുമിത്തുള്ളത്തിയ വഴിയിൽ തീകര ചലനം ഓതിരി! എത്താണെങ്ങാനേയ്— ഓരെയോത കാരംബുത്തിൻ തോിക്രഞ്ഞത്തു മരിക്കാൻ, സാറത്തുപർദ്ദത നേടാൻ, വ്യാസ്ട്രേട്ടെ വിടമാൻ!

-2-

പര്യായുന്നു വരുവുന്നു പരായുന്നു വരുവുന്നു വരുവുന്നു പരായുന്നു പരാ

കരയിൽ കടലിൽ and grammais and and méalin laegopoes (glicus ചരന്നീട്രന്നവെളിച്ചം! - comemná subsenince ottanette mimogimanita തടത്താലിച്ചം! വയാലാലകളിൽ, പത്തിയാലകളിൽ, സാവാ തപരിച്ചതലങ്ങളിലെലാം വരുന്നുന്നു ന്ന്മലൂത്താരത്തെന്നുകയ organisme atminestigated വംഗവദിതാവിൻ (i) on our garagna coam' somilaint

മാവിടെ— മരിവ വികാരം മാതിരി വേദന ലഭാരിചിടിച്ചുടാന്ന്തു മാതിരി ഡഗദാതനയാടെ ഗബ്യത്തിൻ പതിനാദം മാതിരി ചളകത്തിൻ തിനേകത്മുകരിട്ടൊരു കവിതിച്ചുന്നു! കദാത്തിൻ കുറേചടാൻ, രാമിക്കുമായ" മാറിയ വംഗമസുപ്പിൽ കേട്ടിപ്പിന്റെ ചരിത്രം ഡോറ്റെ വിണ കേട്ടിന്റെ വംഗമസുപ്പിൽ കേട്ടിയോ— വര്ദ്ദേശ്യമായ" ചാടാൻ!

-5-

mog son! facene fee en a most in ansars emelie enegosagnica lessofa myafidami mlmas amila europlemmola. more activities aleas tempero cofgoes delga wefon, waspens agle ർഗ് അവ നളത നേകര -Later consume places the coolumn's mane mimilanimotomia. ആരണവിത്തെ രണ നിതാന്ത ചരിത്രം, monneyes armone la artoacco assaula milden סיוניונים வர்க்காகமுக geometrico untes ട്ടരെത്താിച്ച് വിയതാിഞ്ഞെൽ! del orl general yes വറ്റെ അത്യം mimes alige agentin പലവുടെ നിന്നുടെ വേദനയായികണ്ണിൽ ഗ്രദ്ധം ചെട്ടിക്കേതൻ, വീത തകർത്തൻ, sputnestin tecspotoffinnes

-6-

തുമാസിച്ചു പളച്ച തിരമ്മാമായത്ത് ജീകര രാത്രിഞ്ചായടെ ജസ്സികളാൽ! നിന്നുടെ നെഞ്ചിൽ പതിച്ചു! മനുഷ്യമാംസം തിന്നു മരിക്കും നോടിനടക്കം കട്ടതമാന്വക— ളങ്ങ! നിന്നിലമന്ന! ചോരവധിച്ചകടിച്ച രമിച്ച കിരാതവികാരചരിതം നിന്നിലുമാൽ! വിരചിച്ചെന്നോ?

-7-

കരവലിനാക്കിയ പട്ടിക്കാ വീട്ടരിച്ചിട്ടതം. നരമാംസത്തിന് കൊതിപുണ്ടെങ്ങ angual constant parties യജമാനനാർ ചട്ടതുപിടക്കുകയുളോ വീട്ടപടിക്കർ, ളഗ് രാത അണ്ഡവായിനോടും ഭരിവിൻ അവയും മലർവാടിയും: എത്തും കൂരിത്തം വിതച്ച മാനവ ചേയന മരവിച്ചിക്കും යොම්සාවිසුවිකලෝ: കൊലയാളികളടെ കാൻപ്പെതമാറം! ളതക്കേടലിൻ വേഖക്കാരായ" മാറിയമള്കർ..... വാലില്ലാത്ത മൃഗങ്ങാം!

-8-

ജീവൻ നിന്ന ഉടിക്കെ ഇറച്ചിക്കടയിൽ കേട്ടിത്രക്കിയ മരിച്ചതെനോക്കി.... Imperiore semma mount മക്തം ദാഹിച്ചുടറി.... naccagonom'smat ഒകെയ്യിലിരിക്കും മാംസക്കയിയി.... വബ്ലോ ചൊതോൻ കാണ്ട അംബരവ്യത്തുതന് പ്രിത്യാരന്നാത നാവിൽപ്പാരിയ ചോലാക്കാനങ്ങാവുമ്പോടാം, ളഗ്രവിഷപ്പാമെന്നതുപോരെ യുത്തും ചുവ്വക്കലതാ— വുന്തിയ ഭംഷ്യയിൽ സർവം സംഭവരത്തിൻ ശേക്കി പ്രകസിക്കുന്നോം, സോടരിമാതടെ മാംസം വാററിയ മലൂമടിച്ചുനടകം കാക്കിക്കവക്ഷാിരത്ത ചെറുപ്പുക്കായുടെ,

പ്യതിർവാ പറയാനാവം— താരാരയെന്നുവേഷൻ സായാടി നടക്കാനാത്രടെ രോഗസമാനമാത്രടെ കാലടിതേടിപ്പോകാൻ, അയപോടാൻ, കൂടിനുകൂടാൻ സാബിക്കളെ വിവവുവത്രത്തി (ii) സാബിക്കളെ വെള്ളാനകളാ! (iii)

9

പവിള പദ്ധാ വാഹിത് തിരഞ്ഞ— പോരുത്തുന്നിരുത്തം പ്രാത്യകളടെ തവാടിത്തം പ്രാത്യകളടെ തവാടിത്തം പടത്തുകളടെ തവാടിത്തം പടത്തുകളടെ തവാടിത്തം പടത്തുകളെടെ തവാടിത്തം പടത്തുകളെടെ തവാടിത്തം പടത്തുകളെടെ തവാടിത്തം പടത്തുകളെടെ തവാടിത്തം വിശേഖം വേതപത്തിൻ പ്രോത്യികളാകെ മറഞ്ഞും വംഗവരുത്ത് പ്രവരുത്ത് പത്രവരുത്തു

-10-

ാരുക്കവടക്കു കിഴക്കപടിഞ്ഞാ— വിത്യത്തെതിൽകളില്ലായാർഷ— സ്ഥാതനാളെസ്ഗസ്ഥയയാറിൽ 'വിവേകസ്യക്കം' കോക്കെ, (IV) 'വിവേകസ്യക്കം' കോക്കെ, (IV) 'വിവേകസ്യക്കം' (V) 'യാവ്യാവിവാടിയോ— (V) 'യാവ്യാവിവാടിയോ— (V) 'യാവ്യാവ്യാടിയോ— (V) 'യാവ്യാവ്യാടിയോ— കവിയുടെ— 'യാവ്യാവ്യായത്തില്ല 'യാവ്യാവ്യായത്തില്ല 'യാവ്യാവ്യായത്തില്ല 'യാവ്യാവ്യായത്തില്ല 'യാവ്യാവ്യായത്തില്ല 'യാവ്യാവ്യായത്തില്ല 'യാവ്യായത്തില്ലെ പ്രത്രം!

താനത്തിലെയായുറിൽ ചോര ഒരറിച്ച പരന്നകിടക്കെ, fem'useoggéinyn-ഒയാളകീളം ചുവന്നകടലായ" കാൺകെ. alled anessalses arem -ക്കുറോരായ് കളർകാരാരാളകെ നാരകയാതനയെ ആരോട്ടക്കിയ ചുംഎറ്റിരിക്കുന്ന ജീവിയ---อใต้กระบบเธอกใช้เ രാനത്തുവരായിൽ കാർക്രെയാ anoung mental and and Tecumonoli (usp пымычными плытомумовий ളർവഹവേദനംപാരണാരവ----രഞ്ഞം തേടിവയന്നത്ര കണ്ടേൻ: മായത്രികതിയോട്ടക്കിയൊടു പവാഹമായത്രക്കുൻ; യഗവീഥികളുടെ തെത്രുവിളക്കുക പൊലിത്താ (അനുകണ്ടേക്

-12m

മാസംതിന്നത് മക്കം കൃഷയയാടെ സാഗ്ഗം മേരളിൽട്ട കെന്നടിഞ്ഞൊരെ സംസ്കൃഹരത്തിൽ ശോപ്പ് പ്രസിന മേരളിൽ! മാണായ് കൂട്ടം! ധൽദ്രം ശേതിൻ പ്രത്യു — വാകൃത്തിൻ തയ്യാലാക്കം!

-13-

കറിമ്പിൽ ചായി തിറഞ്ഞ കിടക്കം വഴിവിൽ, പുക്കളെങ്ങും തിളച്ച പോണ്ടിമറിഞ്ഞിട്ടം സഗരതിൽ, പുണ്ടാവ ചെന്ത്യ വുവകവി! ചാടത്തതിൽ ചിടിയിലേർന്ന തകന്നെയ്യശാര്മം കരിഞ്ഞുക്ക്തായ് കിടന്നളിഞ്ഞി— ഉജിന്ന ഉർഗസ്വരതിൽ

follow,co.comop എങ്ങനെയെത്ത് വരവി! ചുതിയ കരക്കേത്രത്തിന്നുളവി--defante que commente en le participa focuses encourage frages തയ്യുഗളേഖത്തും ക--areaum montage delucht

-14-

and components യിലേഷണയിന്നിയിപ്പൊടി ചിതരം amo aggorismi afrace constrors ---ന്ന്നിയവലേക്ക പ്പിനിന്നും കരാവരിനർഭങ และเด็บ โดยอันสามา -iof matto; consumer

- Fresh del concessos forming coamon uncuerfuggeres auecuricatin a.isama! മാവാൻ എത്തെറിന്വും കുടലിന an execution of the second recipento monerciore രണഡ് 'രെയുടെ gramma, lescoeux crierce drawly confineral crimero ഇഭിച്ചതന്ന് വഴിത്തം കണികണ്ടിയിരൊസ്യതിൻ വിമാതിതം വിരചിക്കു -tuffection momentum ശിഖാങ്കിയമകട---- בופרכוניטי בופה מופג greefinging ormer seem ചുതിയൊരു ബംഗ്രാ വിറച്ചിക്കുന്നു.

- Note: (i) sena autinit ongand
 - mnee (ii)
 - ne.fossem (iii)

- (iv) musel arleanagementa maconimics
- (v) Saconanianto escalinocomos
- (vi) കാസ്നു ൻ ഇന്യാമിന്റെ രണ്ടാരങ്ങൾ

ളത്തരവരിച്ചുള്ളം പുളതിറഞ്ഞുമായ 22 കാരവ് സ്വർണ്ണരെന്നത്താം ളപ്പുന്നസരണം തെരഞ്ഞടുക്കാവൻ ഓങ്ങളുടെ ക്കോ 🥦 സന്ദർശിക്കും.

കല്പാലം ലാഡ്സ് ജവലറി

T. B. coomo, casoson,

Phone No: 3673 Res: 2128, 4194

ലാഡ്സ് ജവലറി കല്പ്പാലം

ബ്രോഡ്വേ, എറണാകളം

Phone: 7693

പായായിയുന്നു. വാട്ടിയുട്ടില്ലെ ആരോഗങ്ങൾ കാസ്യാക്കാൾ അങ്ങളടെ സാർണ്ണാഭരണ പദ്ധതിയിൽ അംഗമായി ചേതർം. ടിക്കാർ തമ്പയക്കാം തരക്കിട്ടെടുത്ത് 250 എപ മേൽ 500 എപ വരെ വിലയുള്ള ആഭരണങ്ങാം ബോബസായി ലഭിക്ഷനം.

കടതൽ വിവരത്തിനു നേരിട്ടെഴയ^ക

THE ALWAYE SETTLEMENT

- a haven for bous and girls braving the storms of life-

(Rev. C. I. Mathunni)

One Thursday evening in 1927 as the golden rays of the setting sun were playing magic shadows on the cashew tree tops on Antony's Hill near the Union Christian College, four young men were walking leisurely among those trees. The leader was an Englishmen & foot 6" tall with blonde hair and blue eyes, and the others were Indian young men following their teacher as devoted disciples. They sar down on the hill-side for sharing their dreams about the future of their lives. They had felt challenged by the utterly deplorable conditions of the so-called outcaste people whom they found in the vicinity of the college. In those days the word Harijan had not been coined. quote from the 'story of the Alwaye Settlement', written by Lester William Hooper, the leader of the above group, who was a short term lay missionary serving on the staff of the Union Christian College. "It would be a long and sorry tale to describe adequately the condition of these people. We have, we thank God, no parallel amount of suffering in this country (England). I have never seen such wrecks of humanity in God's family, such absolute starvation of body and soul. They are the victims of everything devilish with a big 'D'. Diet, Debt, Drink, Drugs, Disease, Despair, Destitution, Degradation, Demon-worship...... Every Thursday evening we used to make a weekly pilgrimage to the outcaste dwellings to study their conditions and it made us think furiously and pray..... The Walks and talks and prayer together on the open hillside often reminded one of the Master in Galilee. The only outcome possible resulted.... a group of four youngmen... came into existence". All of them were under 25 years of age, lacking that experience which years alone can bring, but hevertheless flushed with the enthusiasm of youth and yearning to be used of God for the salvation of these poor people from their miserable and wretched condition.

the own has been

In their report on Higher Education, the Lindsay Commission made the following remarks-"Christianity demands the opportunity of exercaing Christian love in the service of those who are in need. A fine example of how this opportunity can be provided in the life of a college is to be found in the close relation of the Alwaye College with a "Settlement" where boys of the depressed classes are cared for by former students of the College,"

Early Years

The Alwaye Settlement was started on the 27th of June 1927 in the form of a boarding school with 10 children composed of converts of the Orthodox, Mar Thoma and Anglican churches. Education was free and all expenses were met by the institution. With the timely gift of £1100/from the American Bishop 3,75 acres of land and a house were acquired for the school and the house was improved and modified to house the school. Mr. M. V. George the first young man who offered to join the group of graduate workers volunteered to raise money for the school and Mr. K. J. John and Mr. P. T. Chacko became the teachers. Mr. Hooper wen. cack to Cambridge to study theology. For the next few years the school grew in strength and day o einto a ful fledged Malayalam Middle school with a vocational bias. Carpentry, Weaving and agriculture were raught. Mr. M. Thommen became the Headmaster M/s. V. E. Andrews, T. T. John also eraduates of the U. C. College joined, as workers, Rev. Hooper returned to the Settlement after ordination as a priest of the Anglican Church. He started the girls' section near the Christava Mahilalayam. More land, including the 40 acre farm was bought and more buildings were constructed. Carpentry and weaving were introduced as part

of the curriculam. At this stage, in 1934 a great tragedy befell. Rev. L. W. Hooper the enthusiastic leader of the group of workers fell ill of pneumonia. He was immediately removed to the General Hospital at Ernakulam but inspite of all the efforts of most competent medical men, he passed away. His father Colonel Hooper, who was at that time visiting India on business, was able to be with his son during the last few days of his life. Lester Hooper lies buried at the C. S. I. Church Alwaye. Before he left India Colonel Hooper laid the foundation stone of the beautifu chapel on the top of the Settlement hill erected in his son's memory by many friends from far and near.

After the death of Lester Hooper the work received greater attention and help from the many friends he had earned in India and abroad. The School steadily grew and with the admission of day-scholars reached a strength of 200. Carpentry and weaving sections also expanded. The war boom brought a continuous stream of orders for furniture. Dozens of carpenters and boys worked away busily in the workshop day and night. Shuttles plied in 40 handlooms and turned out beautiful furnishing fabrics which earned a special reputation of their own. When the Second World War ended, business experienced a slump. The Settlement was heading towards a financial crisis. We sent SOS appeals to many firlends and hope came through a cable from Hongkong asking us to contact a representative of China's Childten's Fund who was visiting India shortly. He came to the Settlement in 1951 and promised financial aid on certain conditions which were not difficult to fulfil. Ever since then, we are receiving help from that great organisation which eventually took the name of Christian Children's Fund, Inc. This organisation sent as its representative first Rev. C. Scrath and after 2 years Mr. W. H. Henry as Business Managers to supervise

High School

At this time all Malayalam middle schools in the state were converted into new type English middle schools. The Settlment school also becam an English middle school. With the coming of the CCF Mr. C. I. Mathur. ppointed as

Headmaster. In another year it became a complete middle school and in 1952 it was raised to a high school. A new school building was put up and a large number of day children were admitted. The first batch of students for the S. S. L. C. examination was presented in 1954 and the percentage of passes was 75. The school earned a good reputation in the realm of sports and games. n 1965 when Mr. Mathunni became the Business Manager Mr. A. C. John who was formerly tutor in English in the U.C. College took over as Headmaster. At present there are about 500 boys and girls and 23 members on the staff in the school. The school has organised many co-curricular activities like N. C. C., Scouting and Social Service club. Reader's club, Farmer's club, Arts Club, Science club and Literary Association are some of the other activities conducted by the school. Excursions are arranged each year to different places. The school cabinat is working satisfactorily in the school giving opportunities for the maximum participation by the pupils in the activities and discipline of the school. A Science exhibition is a regular feature of the school anniversary.

Cottages

Cottage system was followed here for the boarders even from the very inception of the in tution. The children live in cottages with teachers and their families. There are 6 cottages for boys and two for girls. In each of the boys' cottage there are about 25 boys and 2 teacher-wardens-In the girls' section there are 2 cottages and 3 house-mothers taking care of 75 girls. Training in doing house work, gardening, maintaining kitchen garden, laundering etc. is given. They also help in maintaining the roads and playgrounds and in the cultivation of food crops. Family worship in the morning and evening form an essential part of the life in the cottage. In the girls' cottages, training is imparted in cooking and serving, needle work, rearing chickens etc. Lessons in music and dancing are given to those who have an aptitude for them.

The Settlement Farm

The Settlement cultivates rice in about 18 acres of wetland. High yielding varieties of seeds like IR 8, PTB 9, culture 28, are used and two crops are raised from the land. A third crop of 4 or 5 acres is tried according to the availability of water. We are able to raise enough rice to feed all the 225 children in residence all the year round after giving to the Government the usual levy. Bansnas and sugar cane also are cultivated in the farm. Coconuts, arecanuts, and rubber are yielding a steady income every year.

There is a Dairy with about 20 cows, 10 heifers 5 calves and one stud bull. The cows yield about 130 liters of milk a day which is distributed in the town.

A Poultry farm with 325 chicks was started about a year ago. The birds are yielding 80% eggs. The eggs are sold in the local market.

The Settlement has also a fish farm. The pond is 240 feet long 60 feet wide and about 5 feet deep. The yield is not very much. On an average we get about 40 kg. of fish a year with little investment.

Vocational School

We provide opportunities for boys to learn tailoring, shoemaking and welding. There are qualified teachers and equipments for teaching these trades. The welding shop has started doing job works for customers from the town. Boys and girls who specialize in tailoring are given sewing machines on hire purchase agreement. They can repay the value of the machines in easy instalments of Rs. 5/-or 10/- per month. With the help of the craft teachers the boys make all the note books needed for the resident children. This is done during the mid-summer vacation only a part of which they spent at home. For the rest of the vacation they are maintained in the Settle-

Finances

The Settlement provides everything free to the children admitted in the boarding. From 1951 when the CCF took over the financial responsibility, mostly orphans are admitted here. In the beginning years, only backward closs children were admitted in the boarding on the CCF poor children from other communities

have also boon taken. Today more than 40% of the total number come from other poor communities. Food, clothes, books medical expenses, and pocket money, and any other expenses are provided by the Settlement. On an average the Settlement spends Rs. 85/- per child per month-From the Home Projects we make ubout Rs 35,000/ a year. All the balance is paid by the Christian Children's Fund.

Old Students

During the last 40 years the Settlement has been sending our 20 to 30 boys and girls a year who completed 18 years of age. Many of them in the earlier years had only a middle school education here. We know of some who have made their marks in life. Some have become successful business men, many have become teachers, some Headmasters of High Schools, a few doctors lawyers, a large number of nurses, a still greate number in the Army, Navy and the air force-Some of the day scholars have become commissioned officers in the services.

Chalakudy Colony and the Family Helper Project

One of the dynamic ideas put forward by Lester Hooper with the advice of Sir, Daniel Hamilton and Dr. Butterworth both of whom well known experts in rural work, was the starting of land colonies. He approached the Governments of Cochin and Travancore with requests for 200 and 500 acres respectively. Cochin granted 200 acres of land in Kodassery near Chalakudy for purposes of colonising boys from the backward classes belonging to the Cochin State, The inauguration of the Colony was done by Shri A. R. Menon, Minister for Rural Development of Cochin 5 houses had been built on the land. Each of the old boys from the Settlement was given 3 acres of land and house in it. Today there are 48 families, In 1965 the CCF started a Family Helper Project. 100 children of the colonists are given a monthly subsidy for their food and education. A community Hall has been put up where they can come together in the evenings for indoor games, reading news papers and listening to the radio. A library is also maintained. Out-door games, occasional picnics and

A PURPOSEFUL SYSTEM OF EDUCATION FOR INDIA

(Essay awarded first prize in the competition held at the College)

With a bird's eye view throughout the history, it is obvious that the goal of education changes from time to time. In the past we, Indians, had 'Gurukula' education but now it has swept into oblivion. The history of the prevalent system of secondary education can be traced to the beginning of the nineteenth century when the Government of the day established schools to teach European literature and science. Education was intended to produce a group of people who could be absorted in the administrative services of the country. The objectives of the existing system of education in India is nothing fur from this. It is worth while to remember the University Education Commission's report which remarks that "our secondary education remains the weakest link in our educational machinery and needs urgent reform". Present system of education imparted in our schools is a passport for entrance into the Government services or a stepping stone to the University.

The conditions of University education are also not different. As Nehru states, "University stands for Humanism, for tolerance, for teason, for the adventure of ideas and for the search for truth, it stands for the onward march of human race towards even higher objectives." With the expansion of

University education the average standards have deteriorated. The Kothari Commission explains that the deadening of the spirit of intellectual curiosity and adventure among the students of the universities in India is because of "the mechanical and listless system of teaching the subjects which are not involving any intellectual passions, the hierarchical concentration of authority within the departments and colleges and the atmosphere of distrust between senior and junior teachers". It also clarifies that the cynicism about administrative authorities and the attitude of envy towards persons of superior attainments have also contributed to the wide spread decline in educational standards. As in the case of the system of secondary education the University education which is now in existence is also only a continuation of the system that was established in the

In an undeveloped country like India the education imparted should be able to produce enthusiastic citizens with creative mentality to exploit the social and economic opportunities available here increasing the number of educational institutions was the aim of our Government after independence. Our educationists of that decade believed that these Institutions will be capable of

music classes are organised. A nursery school for children is run in the centre and a night school for the illiterate colonists who were recruited at one stage in the development of the colony. A work shed for cottage industries has been built and about 20 persons do rattan and bamboo work there to supplement there income from land. The work is supervised by a professional Social Worker and a Manager.

A Peep in to Future

During the last 45 years of its existence the Settlement has endeavoured to realize the dream which Rev. L. W. Hooper and his group of students of the U.C. College had about the backward class people in this country. Much has been

done but when compared to what is yet to be done, progress seems to have been very slow. Unemployment is the greatest problem that these young people have to face. Many of the boys and girls who pass out of the school are unable to find suitable employment. Some of the bright ones go to college, but this does not solve the problem for them but only postpones it for a few more years. The only solution seems to lie in giving the boys and girls technical training. An ITI with instruction in civil, mechanical, electrical automobile engineering, printing etc., is the need of the day and the young people who get training will be able to get employment in the fast growing greater Cochin and the Alwaye Industrial complex.

creating a 'Community of select persons who will make it their business to cultivate the intellect and train the mind and become in the truest sense the fine flower of the culture of the day.' But these institutions could not produce a generation of national spirited people.

This system of education should be changed tadically. We require realous, industrious community of youth to cater to the special requirements of the new Indian society. It is the duty of our educational authorities to make the students confident about their future. The horrible and tragic student unrest, the widespread eruption of violence in Colleges, the decline in educational standards and the decay of moral values in the youth urge a great challange. If the students are assured about a glorious future, to some extent, this trogic
problem will be solved. The University education should become a blessing rather than a curse which is the present state. The education which we must adopt should be capable of producing a generation who could bring out the maximum amount of our natural resources. Quarrelling about the medium of instruction etc. will only lead us to a more tragic state. Now there is the need of a well planned, creative, educational policy.

The objectives of secondary education must be founded on development of individual and social progress. Every citizen should be trained Carefully because he has a challenging responsibility in a democratic republic like India. That is why the secondary education which would be the end of education from a teacher to the majority of citizens thuse assume the responsibility of providing necestary training for a modern world. The Secondary Education Commission remarks 'One of its most urgent problems-if not the urgent problem-is to improve productive efficiency, to increase the national wealth and thereby to raise appreciably the standard of living of the people. We need a system a system of education which will overcome the the preference for white collar professions of the educated classes. Importance should be given to independ the collar professions of the collar pro independent study rather than mere mechanical memorisation.

In the present state of our social and economic development, universities have to undertake the responsibility of serving as the 'conscience of the nation'. As the former vice-chancellor of Kerala University Prof. Samuel Mathai wrote, the University student should not be treated as though he were still a school-boy prolonging the process of school education, but rather as an adult person under training in a vigorous way to become qualified to play an important role in civilized community. A person coming out of a University should have 'the General education thecessary should have 'the General education thecessary to make him a clearly should have to make him a leader in his society'. Universities cannot exist as

'lvory towers' concerned with only intellectual discipline they must participate in the process of a social and cultural revolution in the country.

Scientific education is very important in a country like India where industrial growth is very alow. Our primitive system of agriculture can be supplanted by modern methods by the widespread of scientific education among the villagers. Agricultural Universities should be established to change our remote villages to the glorious storages of food. We possess a rich and varied cultural heritage. We require a system of education which could restin our old traditions and which could perpetuate socialistic ideas which are in the swim.

In a multi-lingual country like India the conflict about the medium of instruction is natural. The mother tongue is the best medium to understand and to express. But this will cause a never-ending problem of translating work from one language to another. Some educationalists are indifferent of accepting English as the medium of instruction. But English is one of the most widely advanced languages in literature and technology. So it is advisable to have a sound foundation in English.

The present system of examinations have been severely criticised. Many are of opinion that this system could not bring the able out. It will be better to allot a certain percentage of marks to the work in the course of study rather than testing the students within three or four hours in the end of the course. Practicals should be given much importance. Yet the value of the final examination cannot be neglected.

The improvement of the standard of education is solely and wholly dependent upon the intense interest, industry and intelligence of the student as well as the real mastery of the teacher. Teacher should be a friend to the students and he should treat them as fellow men. The avowed aim of the student should be to smass a fund of knowledge and to get a closer and intelligent contact with the world. It is a pity that in elementary schools teachers are commanding the students only by fear.

In concluding this brief study, it is worth-while to quote Kothari Commission Again, "The destiny of India is now being shaped in her class rooms. On the quality and number of persons coming out of our colleges and schools will depend our success in the great enterprise of national reconstruction whose principal objective is to raise the standard of living of our people——If the pace of national development is to be accelerated, there is need for a well defined, bold and imaginative educational policy and for determined and rigorous action to vitalize, improve and expand education."

ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയം-

അതിൻാ നേട്ടങ്ങളും കോട്ടങ്ങളു

തോമസ് മാതു - Class-II Physics

(യു. സി. കോളേജ" വിദ്യാത്ഥികയക്കുവേണ്ടി നടത്തിയ) (ഉപന്യാസമത്സമത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനം നേടിയ ലേഖനം)

அடிர்கள் முடிக்கிரம் முக்கிரைக்கு கட்டிர கணியகாய ஒருவற்றையும் இரு வர்களி സ്ഥാനായി ഒരു വുദ്ധം നട്ടെത്രവാൻ നാം നിബ്ബ ரமிற்றைகள்குர், பூரம்'இத வுல்ம் ஹதை வை ഗണിക്കപ്പേടാനാവാടട ഒരു ശക്തിയാണെന്ന് ഇട്ടര വാളങ്ങള മാസ്സിലാക്കാൻ ഉവക്കിച്ചു. ഏഴാക്കോ ടിതോട്ടം വാണ ഒരു ഒന്നത്യും ഒനാധിപത്യത്തി രൻാ ശ്രജവാധ ശാസിക്കവാൻ അവസരം ഉണ്ടാക്കി www.sacuseammesansa. ടാരം. താനത്യമാരിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുള്ള. ഇതി तः इत्राच्यामेकार्थश्चामक व्यवस्थातिकत्रोक् वाच्या asses nonganoplandoladanigas;". mass בונבות מונה "מומפשמים: מווש ממות ביוום ממותנות ട്ട വിയത്തുളയും, പരാജനത്തുളയും കനക്കിലെ fine adaption, malaying makes nilescome. програмы в гладамад".

em out mentilem massient duminies and aut mentilem massient annument and all annument and annument annument and annument annument

വേരിവോസയപ്പിലയിയിൽവയിൽന്ന നാമത വിദേശനയം: കൊബ്ലോസ്ക്കിന്റെ കരാള ദ ദുങ്ങളിൽവിന്നും മോചിയമായ ഭാരയം ലോകരായു അളരെ ഇടയിർ ഒരു സ്ഥാനം നേടിയെടുക്കുന്നതിൽ അത്വെ ശ്രദ്ധാലവായിരുന്നും തലാം ലോക മഹായു പേത്തിനുശേഷം, റഷുയും അമേറിക്കയും തമ്മിലുന്നു യിരുന്ന ശിരസമരത്തിൽ നിന്നും കഴിയുന്നത്ര താക ന്നു നില്ലായാണ്ട് ഭാരതം ശ്രമിച്ചത്ര്. മാത്രമല്ല നി ശിരസമരത്തിൽ ഒരു ക്ഷ്യിയിലും ചോത്തിരുന്ന ചെയ്യുങ്ങളെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഇൻഡുൻ വ്യധാ നമന്ത്രി പണ്ഡിറെ"നോറ്റ പരിശ്രമിച്ചും ആ ശ്രമം എത്രത്ത്യ് വിജയിക്കേയും ചെയ്യും വാദ്യംഗിൽ വച്ചു നടന്ന ചേരിച്ചോര രാഷ്യത്തുടെ സാമ്മര്യനം, പഞ്ച ശിലുട്ടമ്പടി തുടങ്ങിയവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേട്ടങ്ങ് ഭിൽപ്പേട്ടന്നും ആയിരത്തിരെയാള്ളായിരത്തി അവപം ത്തിരത്തിൽ വൈന ഇൻഡുയെ ആക്രമിക്കുന്നുവരെ നാരുടെ വിദേശനയം നെഹ്വേവിന്റെ അതുലുമായ വുക്കിപ്പുടവത്തിലധിയിതമായിരുന്നു എന്നു പറയു

എന്നാർ വൈനാ ആളത്തം നാരുടെ വിദേശ സയത്തിനേറാ കന്തത ഒരു ആഘാതമായിരുന്നു. പഞ്ച് ശീല ഇടമ്പടിയിൽ ഒപ്പ് വാപ്പതിനേത്തുടന്ന് ഫിന്റി ഫിന്റി തായി ഭായി എന്ന മുദവാകും വിളിക്കുന്ന തിനല്ലാതെ, പൈനയുടെ നിക്ക്രങ്ങളെ അറിയുന്നതി നോ, അവയെ ഫലപ്പാമായി നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനോ നമക്ക് സാധിപ്പില്ല എന്നുള്ളത് നാരുടെ വിദേശനയ തമിന്റെ പരായയായിരുന്നു. എങ്കിലും ഉമിയാഗം ലോകമായുത്തുടിൽനിനും നമുക്ക് ലഭിച്ച പിന്ത്രണയും മായം പരായയായിരുന്നില്ല എന്നുള്ളതിന്ത് മെളി വാണ്.

ആയിടെതിയോളുമയിരത്തി അവപത്തിയത്തിൽ നടന്ന ഇന്തോ-പാക്കിസുമാൻ യൂലാമിൽ പാശ്ചാത്യ രാസ്ക്കോടെ പൊതുവേ ഇന്ത്യാ വിതലാനയമാണ് സാ⁷ കരിച്ചു". തര"പാലയി നാം ജന മേർ കറ പരിച്ചു". തര് പാലായി നാം ജന മേർ കറ യുടി സാത്രമായ ഒരു നയം സ്വീക്കിലാൻ നി നായുടെ സാത്രമായ നിന്നായ പരിച്ചായും അദിപ്പായങ്ങളെ ഇന്വ്യ തിരെ മോഗതിച്ചിട്ടുന്നില്ല് പുന്നിയനാലും അദിപ്പായത്ത് കാട്ടുന്നുക്കും ഇരേ രാജ്യങ്ങളെടെയും അദിപ്പായത്ത്യം ഇന്പ് അവാർഡ്" സ്വീകരിച്ച് പുന്നിയ കാട്ടുന്നുക്കും അദ്യായത്ത്യം പരിച്ചും അദ്യായത്ത്യം പരിച്ചും അവാർ പരിച്ചും അദ്യായത്ത്യം പരിച്ചും അവാർ പരിച്ചും അവാർപ്പും വർത്യായില്ലായ വർത്യവും അവും പരിച്ചും വരുപൂർവ്വം വിജയകാവും പരിച്ചും പരിച്ചും വർത്യവും അവും പരിച്ചും വരുപൂർവ്വം പരിച്ചും പരവരിച്ചും പരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരിച്വും പരിച്ചും പരിച്ചും പരിച്ചും പരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരിച്ചും പരിച്ചും പരിച്ചും പരവരിച്ചും പരിച്ചും പരവരിച്ചും പരിച്ചും പരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരവരിച്ചും പരിച്ചും പരവരിച്ചും പരിച്ചും പരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരവരിച്ച്ചും പരിച്ചും പരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരവരിച്ചും പരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരിച്ചും പരവരവരിച്ചും പരിച്

സ്..തന്ത്ര അതെരെ നേരിഞ്ഞിവന്നിട്ടുള തിൽ ഏററവും ഇതരമായപ്രതിസന്ധിയാണ് **ഈ** വർഷമുണ്ടായത്ര". പ്രസ്ത ഭീഷണിയെ നാം വിജയ കരമായിട്ട് നേരിട്ടവെങ്കിലും സൈനീക ശക്തിയാണ്ട് പ്രത്യ വിഭരത്തിന പിന്നിൽ ഇധാനമതി പ്രവ രിച്ചത്. അയട്ടതേകാലത്ത് സാചിച്ചിട്ടള്ള ഇന്തോ ്ഷുൻളനോടി നായുടെ വിദേശനയത്തിന് വേദാത രുപപ്പം ഭാവിയം നൽകി യിരിക്കയാണ്. അത്യേ ^{മാത്രം} വിമയപ്പടമാണെന്ന[ം] ഇവിയം നെളിയിക്ക െ പ്രദേശതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്ര". എങ്കിലും ഇക്കഴിഞ്ഞ ലതിസസ്വയിൽ റംബ്യൂടെ ധാതിക ചിത്രന ന ളിയെട്ടെയായിയം നട്ടെ, ഗാനുത് എയങ്ങ നാമുടെ വിദേശനയതിന്റെ ഒരു വലിയ നേട്ടം തന്നെയാണ്. ക്ഷോസമിതിയിൽ രഷ്യ പലവട്ടം വിറോ ചരോഗിച്ചും തിരോ വ്യമയമായ യന പ്രേട്ടിക്കുന്നും നടയ സാധാത്യല് എങ്കിലും ¹⁰⁰⁰⁰ ലോക രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടനം, ഗ്രാൻസം, ginamete asjewneson ajerite Edonies, un രണമായ ഒരു നയമാണ് സ്ഥികമിച്ച് "mus jamonte me Nocaco, vioj et m sa as മോചിയമായയോടെ നാം വെടി നിത്തിയത് നൃയോ "", " aesen", 'enwalsislood' gesslo muo യാക്കുക്കുള്ള കേരക്കുമായ പ്രശംസയ് പാളി ്വിച്ചിട്ടണ്ട്. ചല രാഷങ്ങളം മങ്ങളടെ മെറവ south jenowal sone Cosaco, office approachese അംഗീകരിക്കുമ്പോ" നങ്ങ് പതീകരിക്കാം-

ത്തുവരെയുള്ള നാരുടെ വിദ്ദേശനത്തിൽ ഗ്രത്ത കായ വില വാകുപ്പിനുക്ക് ഉത്തോര്ട്ടത്ത്. 1967 ആരബ്, ഇന്ത്രയൽ യുഗത്തിൽ ഇന്ത്യ സ്വീകരിച്ചി ട്രള്ള നിലപാടാണ് അവതിലെന്ത്. "ഇന്ത്രയൽ എന്ന രാഷ്ട്രം ഉടുഖത്തിനി കാര്യകരില്ല്" എന്ന വാത്തെ ഇത്തിപ്പിന്റെ . മറ്റത്വേങ്ങിൽ അരബിരായു അവം ഇത്തിപ്പിന്റെ . മറ്റത്വേങ്ങിൽ അരബിരായു പ്രിയ്യ നിക്കത്തെ അവലാവിച്ചില്ലെന്ന താരുമല്ല ഇന്ത്യ അവിനെ ആള്യത്തോക്കാര് എന്ന് മുരുക്കാനം കുടം പ്രിക്കാര്യവില്ല്ല. ഇന്ത്രയോക്ക് ക്ലൈന് ഇതിസ്വില്ലം ഇന്ത്രയോക്ക് ക്ലൈന് വ്യമിസന്ധികടി മുടില്ല. അപ്പാര്ക്കും നടുത്തും നയുത്തും വയുത്തും തുടെ പ്രത്യായ വയുത്തും പ്രത്യായില് അയായി അയോട്ട് പുല ക്യാവായില് അയായി അയായിയായില് അയായി അയായിയായില് അയായി അയായിയായില് അയായില് അയായിയായില് അയായില് അയായിയായില് അയായിയായില് അയായിയായില് അയായില് അയായിയായില് അയായിയായില് അയായില് അയായിയായില് അയായിയില് അയായില് അയായിയില് അയായില് അയായിയില് അയായില് അയായിയില് അയായില് അയായില് അയായിയില് അയായിയില് അയായില് അയായില് അയായിയില് അയായിയില്

1969-ലെ റമ്മാണ്ണ് സാമ്മ്യവാതിൽ ഇൻ.പു ത്ല് ലഭിച്ച് അപരാനകരമായ അന്ദേവവും നാടുടെ വിടെഗ്രയത്തിനോറ ഒര പ്രാദ്യവാത്. കടിഞ്ഞ വർഷം ഭൂയിരാൻ സംഭവതേരുത്തടന്ന്. ബി. ബി. സി പ്രതിനിധിയെ ഇന്ത്യയിൽവിനം പുറത്തക്കിയത്. ശരിയായ ഒര നടപടിയായിരുന്നാ എന്നത്. സം ശയാസ്പ്രദ്യേത്. പ്രസ്ത സംഭവത്തക്കാിച്ച്, ഇന്ത്യം ശവരായത്ത്രൻ വിശരീകരണം എന്തരണയായിടെ നാലും ആ സംഭവം, വിദേശ രാജ്യങ്ങളുടെ മുവിൻ ഇന്ത്യയ്ക്ക് ത്യെക്ക് വിദേശ രാജ്യങ്ങളുടെ മുവിൻ ച്ച എന്തുത്തിൽ തക്കില്ല. "Guilty minded sentimentalists" എന്ന ഉണ്ട്രേഷ് നാടുടെ മേർ വരാതി വയ്യുന്നതിന്ന് പ്രസ്ത സംഭവം ഇടയാക്കി.

മാവിയിൽ നാം ചിന്തിക്കേതായ വിദേശാ ഡ്യായായ അം ംശക്കിന്റിക എത്ത പ്രദാധകര coambrowl season occupantone eargement median account delegates stated and and കളാത്ത്, ഉന്നുവേരികളാണുള്ള".അതിനാൻ നാരുടെ രകര്യേക്കും എന്നും എന്തുക്കാര ന്ത" കണ്ടറിയണം. ഒരാനമായിട്ടുള്ള നമുടെ ബന്ധ തേരം വിക്കാൻ വിന്തിക്കാനാരം, ചൈന ചുകുരാ ഷ'സെയിൻ പ്രദേശിച്ചതം, ഇടക്കാരത ഇന്തോ പാക്യുവരതിൽ ചൈനയും അമേരിക്കയും രാധിൽ കാണിച്ച രോജില്പം കണക്കിലെട്ടക്കേടുത്ത്. ജാ രാത്താനവരം ഉള്ളിട്ടെ ത്രത്തോനിക്കാര വേസത്താം വളരെ കയരലോടെ വേണം നടത്തവാൻ. ഇപ്പോടം വരെ ശിധിലമായിക്കാത്തിരിക്കന്ന ഇന്തോകരാ രിക്കൻ ബന്ധത്തെ ശക്തിപ്പെട്ടത്തേന്ത്രം ആവശു മാണ്". കാരണം അമേരിക്കൻ ഗവൺക്രെൻഡ് നടക്ക് വിജ്ഞായ ഒരു നിലചാടാണ് സചീകരിച്ചുടെങ്കി വും അവിടക്കെ പത്രങ്ങളും ജനങ്ങളും ന*തുക്ക*് നൽ കിയ പിൻത്രണ ഒരിക്കവും മാക്കവാൻ പാടില്ല. ഓട തം മാണാബാംബ് നിന്നിക്കുന്നതിനേക്കറിച്ച് വു നാക്കിരിയിരുക്കാടിയില് അവരായ ഒര

ചുതക്കത്തിൽ, വരംകാലങ്ങളിൽ സൈനിക്കാ യം, സാമ്പത്തീകമായം സായം പടുാപ്പത നേടുവാന് ഇന്ത്യയ്ക്ക് കഴിയതാം പ്രസ്തര ലെങ്കുത്തെ ദേവന് മാ നിവത്തിക്കൊടുവേണം ഇനിയുള്ള നായുടെ വിദേശ നയം കയപ്പിരിപ്പിക്കേണ്ടത്. ★

2001.60

— എൻ കെ. ദേശം —

ഈ കലാലയത്തിലെ ഒരു പൂവ്വ വിദ്യാത്ഥിയായ ശ്രീ, എൻ. കെ. ദേശം കേരളത്തിലെ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു യുവകവിയാണം" ലൈഫ് ഇൻഷാറൻസ് കോർപറേഷനിൽ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായി കഴിയുന്ന ശ്രീ ദേശം അൻറ ആദ്യ കാല കവിതകരാക്കു് പ്രചോദനമേകിയ കോളേജ് പറമ്പി ലെ രസാലങ്ങളെ അനസ്മരിക്കുകയാണു് ഈ കാവ്യശകല ത്തിലൂടെ —പ.

മാനാട്ടിൽ വണമെ ക്രമ്മേകാലം: പോട്ടെ നാനാരസാധതാലം: ക്രാഷ്ട്രിന്റെ വിരിത്തെ പോൻമത്തരി— നിക്കങ്ങൾ വാസനപ്പുമ്മിലെ കമ്മിച്ച നിക്കൂർ നിഴളപ്പോരിഞ്ഞു നില്ലെ.

> ടോളന്ത അവീവ്യപോലെ പ്രവ്വ— സ്പാത്രത്ത് രേൻ തേടിയത്താംഗം. അളപാണെത്രന്ത കോളേള്യ്യോടെത ത്രോവക്കുക ചൈവന്ന പുവ്യോഗക— പ്രതാവനത്തിൽ മാനുമ്പ്യാൻ:

കളിർ കാറാിൻ താളത്തിനൊത്ത ചുറവം ഇളക്ന്ന വളമാത്താളക്കാരം; തളിയടയാട യൂരിഞ്ഞാറിഞ്ഞായഗ്ന_ കനാവിൻതിളങ്ങം മേർഞ്ഞാരത്തിഞ്ഞു കൺ-കവിൽം ശിരീഷ തയംശാളക്കാരം;

അദിവസ്യമായ ഗ്രാഷക്കുക്കാരം, മോദ്വാമളതിനമാവായക്കാരം, മോടക്കാര നിരേമിഴിച്ച് പ്രിയുഴിഞ്ഞു തോ-നാരിയാതെ ഭയന്തരംകളത്തെ മയക്കിയോ-രൗരാഗങ്ങേളതാം കന്യുത്തക്കാരം, അകലാതിനാത്തിയ തോരേക്കാരം, അധികരേനിയ്ക്ക് പ്രിയംകരങ്ങരം, അതിഗതരേമ്മിലും നാശരേശാത്ത ദ്യ-റത്യതിൽ വർണ്ണഗന്ധമാധ്യമുങ്ങ-ളക്കരേ നിറയ്ക്കുന്നൊരി മരങ്ങരം.

> ജവ നീത് പച്ചിലുന്നു പണ്ടന്-രവിത്യൂ മില, വിവാരമംഗം ജവിടെ വിരിഞ്ഞുകൊഴിഞ്ഞ ശേർപ്പവുക^{റാം}. ജനിയ കനകക്കിനാവുകാം, കണ്ണവീർ കിനിയുന്ന നോവുകളെത്രയേണാ!

തതണിമ വാന്ത, മാംക്കാതലാവം, മേടിച്ചുനങ്ങിയം പുതലിച്ചും, മത്താരം നിലംപൊത്തമെൻതടി; തൻപ്യപ്പ-ശരമെയ്യമി വൃക്കവുദ്ധമനം, മാഗ-തരളത്തന എടന്തമത്തിൽ.

> മരണത്തിൽ നിന്നു മയിർത്തുണന്നെന്-മനമവർഷ്യിൽ തുടിയ്ക്കുമെന്നും. മടകർനനം ഗസ് ഹൂലിംഗമായ്, എംഗാർ-മധുരസംഗീത തർംഗമായ്, മായാതെ മമൂയോപുവ്വസ് ഉതികഠം തങ്ങും.

LEST WE FORGET

While thinking of the early years of Union Christian College, one cannot fail remembering a few humble and poor selves who formed an integral part of the Union Christian College community. Some of them are Barber Ayyappan, Mess Contractor Kuttan Nair, the Book binder Jew and the Book seller Muthalali. The following articles are scribblings on the first two among them. Both Ayyappan and Kuttan Nair are now safe under their graves. The scribblings were written while they were alive. Ed.

AYYAPPAN

(Malcolm Muggeridge)

A YAPPAN is not a professional barber—though
he excels every one in his art. He is not a
calculating philosopher as Kuttan Nair is. His
cheerful appearance, his jovial eye and lively
talk may suffice to persuade you that he has no
wordly care or anxiety. The arcadian melodies
that attend him in his lonely walks exhort you to
have no thoughts for the morrow. Though you
theet him in every field of action in which a
student takes part, don't take him for one of
them.

Ayappan is always vigilant to keep up the Prestige of the college. He is never tired of the thought that "Men may come and men may go but I go on for ever". For he is conscious of the fact that the world around him is an ever-changing one and he is quite satisfied with it. He is very proud of the good old days—when the college was in its infancy—when he was fortunate enough to a serve thick-bearded students. Those days of disappointed; for he moves in an active world-list deacriptions of matches that he was not able to witness were as picturesque as if he were really playing the game. He knows how many matches

were held this year in this College, with whom, who &c. He knows in detail who were champions. and how all fared in the sports. He knows every incident that brings credit to this college-his college! How much he is elated when he speaks of his privilege of serving Mr. K-for two years, "who has passed his B. A. degree examination creditably with physics as his optional, and he has got 2nd class in subject! He is a fortunate man-See, he has got appointment without any delay." He knows every student by his name, and his every minute detail or oddity. When he speaks about the present trade depression he is himself like a Master of Arts. Observing the expressions on his visage when he exclaims 'what would be the fate of the college next year', you may think that the whole burden of the college rests upon his shoulders.

If you missed to look into the newspaper on any day you just meet Ayappon and that will suffice. He will tell you what thrilling incidents took place far off and at hand, who was appointed as the Dewan of Cochin, when will Maharani Regent go to Peermade, how is Mahathmajee spinning India's fate in Yarvada jail, what are the proceedings of the Congress working committee when will Lord Willingdon, the future Viceroy come to India and such like matters. He is a better student,-better than one who has undergone a university course cramming some booksand who knows nothing about the world outsides better than one who turns his back to the present political movement, satisfying himself with the little knowledge he has better than one who is a butt to his fellow students, being ignorant of the present situation. Ah! he knows all these things with a nearer degree of accuracy. He is the Associated Press and he himself is its agent. He is a

newpaper and he himself a devourer of news papers

He is the sole authority able to talk about some public activities in the whereabouts which you cannot find in the newspapers. He will give you the minute information concerning some discussions in the College Senatus.

Ayyappan is a good story teller. His tongue is always in its glory when his raror is busy, "When you sit with lathered chin thrown backward and have your nose made a handle of". He will smile and look perfectly at his ease when he "extends

The little engine on his finger's and

Then enclose the lock; now joins it to divide,

He will try to please you by picturing to you any interesting incident of which he was an eye-witness, with all the imagination and dexterity of a poet or a novelist.

Ayappan knows the value of time—a good instructor in this to many. At his leisure hours he will be working at the charks or reading the newspapers. At times you see him with a thakli totating in his hands whistling a tune all the while. He plays his role well in the redemption of India.

Summon from the dusty dead Mrs. Battle and she will be surely beaten by him in the chess play, or cunning Shakuni, and he will not be able to deceive Ayappan. He is not a luke-warm gamester. Aroused by the rigour of the game you find him a thorough-placed pattner, a determined enemy. In the dreamfighting he is a mighty warrior and fights as if kingdoms are at stake. To enjoy this great battling with little blood-shed is not at all a violation of the principle of Ahimsa.

In short when you come in close contact with Ayappan you are surprised to find that "Alwaye is noted for its barber".

KUTTAN NAIR

Prof. K. Jacob.

The Union Christian College would be inconceivable without Kuttan Nair. He is one of our most respected and ancient institutions. Other mess-contractors may come and go, but he goes on for ever. In fact, he never leaves the place, no, not even during vacations. And that no doubt is a bit of luck for stray birds, who visit the place during times when the hill is deserted. "Kuttan Nair will be there, and he will not fail us", is a hope which maketh not ashamed. Indeed I have never known him to fail; at least, he will be on the spot and promise to get you anything you want. You must not interpret his promises too strictly. He is only promising out of his good intentions. He never intends to deceive you, for he is incapable of deliberate deceit. Indeed, he will promise anything. You ask him to bring you a boiled white elephant for dinner and he will say "Directly, Sir, I will get it for you immediately"-And he believes he can do it. The word "impos" sible" is not in his vocabulary.

He is characterised by his kindly smile, and his habit of touching his forehead twice or thrice when he sees you, a habit which has, I belie e' grown automatic by usage. Just let him get a passing image of you at a distance, and his hand will go up unconsciously. He is a mess-contractor, but the ordinary elements which make up a mess contractor are not found in his composition. He carries out literally the Bible adoge "Take no thoughts of the morrow". Rather, he has im proved upon it, and takes no thought even of to-day. He has no accounts, and does not know how much money he possesses and how much he owes. You tell him he owes you five rupecs. He will not deny it, even though he had never any dealings with you. Who is he to deny what a "aur" says? Besides, he knows nothing about it and that being so, is it not safer for him to admit what his betters say? If you ask him whether you owe him anything, he will say ""yes at a venture. That again, he thinks is the safet course. The fact is that he does not know any thing whatever about it. He does not know whether you are in his mess. He does not know who are in his mess now. He just goes on day

after day, and when he is out of funds he will come to you, and he knows that if you really owe him anything, he will get it. His one idea is not to make money, but to please his customers. If you tell him that you would not pay him anything for goods supplied, he will hasten to assure you that he never had any intention of taking money from you. His only idea was to please you. And the beautiful thing about him is that he really means it. For the dear old man does not know hypocrisy. Sordidness and love of money are unknown to him.

Like all other Indian philosophers, Kuttan Nair regards time as an illusion. He tells you that he will send you a thing immediately, but it may mean anything. He may do it at once, or he may do it years hence. His idea of immediacy varies from an hour to at least three years. One thing I know; he will send it some time or other. If you ask him afterwards about it, he will say that he has not forgotten it; but will send it to you in due course. It will be among his other eternal purposes and will be fulfilled in his own good time. Western philosophers say that Time and Space are the conditions of all our thought, and I infer that they never knew Kuttan Nait. The story is told that Kuttan Nair was asked to Provide bread for a tea-party to be held one even ing. Kuttan Nair promised to do so, and he indeed kept his promise. He did provide the bread On the morning after the party was actually held. A friend of mine told me that he once made a bargain with Kuttan Nair, Kuttan Nair was to supply him with tiffin at the rate of two annas per day, but if he ever failed to bring it, he was to pay a fine of 4 as, for every occasion of default. My friend knew Kutton Nair, and thought that this was the only way of ensuring regularity. Kuttan Nair agreed, for he would agree to the most atrocious terms, if only he would thereby get a chance of serving a fellow creature. When the accounts were finally settled, and each party presented his bill to the other, it was found that my friend had gained a comfortable bit of money by taking tiffin from Kuttan Nair.

This philosophic conception of time, as a mere appearance, to be transmuted and lost in the absolute, which Kuttan Nair hold, sometimes works hardship on those who live in the phenomenal world and depend on him for their daily bread. In flood season it is difficult to get victuals from the market. But Kuttan Nair does not worry as to how his mess manages. In fact, a friend of mine told me that on flood day last year. Kuttan Nair was seen fishing on the road-side at about 10 A. M. in the morning when other thesa-contractors were running about anxiously in

search of boats to take them to the other side of the river. When my friend asked him how his mess was going to manage that day, Kuttan Nair replied imperturbably, with the air of one who was imparting a bit of information, that it was flood time, and that he could not therefore get things from the market that day. Do not think that he is a heartless man, careless of the sufferings of others. He is the most tender hearted of men. But what is the use of worrving! He only takes things as they come, like a true philosopher. Besides, who knows but that he was intending to provide the mess that day, with the fish he hoped to catch, on the roadside!

I have tried to be angry with him when his carelessness and unpunctuality appeared intolerable But I can honestly say that I have always fulled. Who can ever be angry with a man who agrees with every word you say, and appeals only to your mercy? The bursar's office regards him as a sore trouble and has given him up as a hard case, as far as the rules are concerned. I am sure he has honestly tried to abide by the rules. But he knows that it is not in him. He is not constructed that way. And his employers understand him, and make their arrangements accordingly.

Such a man is, I believe, the one whom David refers to in the XXVIIth Psalm, 'I have been young, and now I am old: Yet have I not seen the right-cous forsaken, nor his seed begging bread". There have been times when his affairs seemed to have reached a crisis, and friends thought that the waters of misfortune would close over his head. Though he had no accounts, his creditors had, and once they surrounded him and would have spoiled him and his goods. But who will not raise his finger for the sake of Kuttra Nair! Friends gathered round and saved him, from those vultures.

Difficulties and trials come, still he goes on, unperturbed and imperturbable. With regard to his own financial affairs, his principle is that where ignorance is bliss, 'tia folly to be wise. What does he want with money, so long as his daily needs are met from the mess? That mess will go on, as long as he has friends. And he is sure he will always have friends, for has he not ever been friendly? And will they forsake him in his old age.' No, he believes in human nature, that it is essentially good. He is an optimist and his optimism will keep him going, as long as the College and messes tun.

Dear old Kuttan Nair, may his tribe increase

THE FEDERAL BANK LTD.

(A SCHEDULED BANK)

REGD. OFFICE: ALWAYE

PROGRESS STATEMENT (1941-1971)

(Figures in lakhs)

Year	Capital (In lakhs)	Reserves (In lakha)	Deposits (In lakha)	Advances (In lakhs)	Investments (In lakha)	Working Capital (In lakha)	Number of Branches
1949	1.32	0.04	3.05	3.14	0.44	4.98	4
1951	1.43	0.16	8.65	8.68	0.88	12.01	5
1953	1.43	0.20	10.12	9.12	1.14	12.91	5
1955	1.43	0 36	19.87	15.31	2.36	30.67	5
1957	1.43	0.58	34.13	18.21	7.58	54.53	5
1959	2.72	1.00	58.77	34.30	18,13	109.49	9
1961	3.86	2.46	61.75	29.08	18.83	116.99	11
1963	5 00	3.98	88.23	40.26	24.07	146.83	13
1965	5.33	5.71	133.20	84.13	35.72	198.45	16
1967	5.33	6.56	285.95	183.80	90.54	386.94	30
1969	5.33	10.75	558.52	370.74	152.40	735.80	47
1970	5.33	12.50	761 90	455.29	149.78	985.75	58
1971-June	5.33	12.54	844.60	508.97	154.18	1085.74	67

Phone: 292

Gran sz MIAMEW

MIAMEW

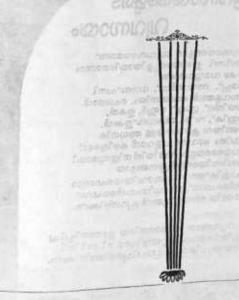
MUVATTUPUZHA

CRANK SHAFT CUTTING
CYLINDER BORING
VALVE REFACING
HEAD SURFACING
HEAD RE-CONDITIONING
LINE BORING

Experts in petrol and diesel Engine repairing.

ണങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്കു° പാതയൊരുക്കിയ യ. സി. കോളേജിനം അതിൻ 50 —ാം പിറന്നാളിൽ ഭാവ്യകങ്ങരം നേരുന്നു.

എത്സൺ ഗാർമെൻറ°സിലെ തെഴിലാളികളും മാനേളമെൻവം

Elson Garments

Best Tailors, Electric Dry Cleaners, Dyers and Launderers

H. O; U. C. COLLEGE, ALWAYE-2

SOME OF OUR AUTHORS

K. S. Viswambhara Das

Rev. C. L. Mathunny

Thonnakkal Narayanan

Dr. O. M. Mathen

V. Gopalan Nair

Kuruvilla Varghese

With the best compliments of:-

KOMARLA ACENCIES

Old Tharagupet, Bangalore-2

Compliments from :-

K. V. SKARIA

FOREST CONTRACTOR

KOTHAMANGALAM.

Compliments from :-

LABORATORY EQUIPMENT STORES

M. G. ROAD (NORTH END)

WITH BEST COMPLIMENTS OF:-

POOVEN TEXTILES

DEALERS IN HANDLOOM & MILL GOODS

NEW BAZAAR

MUVATTUPUZHA

COMPLIMENTS FROM

M/s. Industrial Research Corporation

17, SRINIVASA LAY OUT, MALLESWARAM

Bangalore-12

Compliments from;-

BOMBAY AUTOMOBILES

BANERJI ROAD COCHIN-18

Compliments from:-

M/s. ESSEN & Co.

550, 8th MAIN ROAD MALLESWARAM

BANGALORE-12

Compliments from :-

Wedding Saree House

M. G. ROAD, ERNAKULAM

COCHIN-11

THE NATIONAL PRODUCTS

135, KAVAL BYRASANDRA,

BANGALORE-6

This Commemoration Volume
HAS BEEN PRINTED
at

Cherrys Printers (P) LTD.

KALOOR :: COCHIN - 17 Phone: 32367 / 7110

Edited, Printed and Published by the U. C. College Golden Jubilee Celebration Committee, Alwaye

ரீவியூகல

- 0 W -

30) കലാലയത്തിന്റെ പ്രസിധിക്ക് നിദാനം ഉന്നത രീർഷരായ അവിട്ടെെ അധുദ്ധക്കംതവരുടെ നേത്ര ത.1. അംഗീകരിക്കുന്ന വിദ്യാത്ഥികളം മാത്രമല്ല. #3തോർപ്യയ ബോധമുള്ള ഒരു അനുധുപക വിഭാഗ ിംകടിയത്തെ. അന്ധുരചകരിലും വിദ്യാത്രികളിലും വി ന്ന ചോലെ, ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്കൂൻ കോളേജിന്റ് അതിന്റെ ആരംഭകാവം ഉതൽ തന്നെ, അദ്ധ്വാധക ^രെ ജീവനിക്കാരിലും, നിസ്വാത്രായ എഗോം പ്ര വരാകരെ ഉറംക്കുള്ളാൻ കഴിഞ്ഞിയന്നം. ചൂപ്വും നാ 83° വർഷങ്ങളോളം, സാമ്പരമിക്കായി കൂഴതർ ആ രർണകമായി മാവ ബാലികാം ലലിക്കവാൻ സാബുത കടും ഇത്തായിട്ടം, തങ്ങളുടെ മാദ്യോഗിക ജീവിതം ജ്യ വാൻ ഈ കലാലയത്തിനുവേണ്ടി സർപ്പിവ് അനാല്യാ 3-1-0-യെ അറിച്ച, മാലല്യവരാത്യ യയ്ടെ ഉ popose, orjuntesona expander undille, ചട്ടങ്ങളോ വുക്തരായ ശവാളനിരക്കുള്ള അംഗിക രിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലത്ത് നാമ്മാത്രമായ രാസ്യം പറവ്കരാണാണ് ഇവർ ഇവിടെ ജോലി ചെ യൂം എന്നൊല്ലെന്നുടം അവരുടെ ത്യാഗത്തിന്റെ രോ രചം കുടത്ത് വെളിവാക്ത.

്ടി എ. എം. വക്കിയുടെ ക്തിരവണ്ടിക്കാ നായി വന്ന ചാകുപ്പർ ആണ് ഈ കോളേജിയെ ആദ്യത്തെ പുംത്. വാരംഭകാലങ്ങളിൽ വൈളോറി യുടെ വാത്ത് വാവിവ്വ ബേർത്ത് വി. വാക്ടി, യു. സി. കോളേജിന്റെ സ്ഥാപകയുടെ തൃഗതപുണ്ണി വയ ജീവിതത്തിൽ തുരവശവുടെക്കാത്ത്, ഇവിടെത്ത

em ജോലിചെടുത്താർന്ന തിന്റെസബുദ്ധും, പൂിന് സിച്ചിൽ ആഫിസ്റ്റിലെ ഉക്കായി രംഗവുവേശനം ചെയ്യ സി. സി- ചാക്കോ എന്നിവർ ഇവിടമെന ഞനാധുരവകരിൽ പ്രവേശത്തെടെത sassen les ഓക്കയും, വിന്നീട്ട് ക്ഷ്സരംട്ടിംഞ്യ് ലൈബ്ലാറി യുടെ കാണർ ഇർക്കായും സേവനാനയുടിച്ചു കെ. മതോയി, ബൈബ്രാിയിൽ അവുടക്കം പാലിക്കുന്ന കാ വ്യത്തിൽ വളരെ നിഷ്കർണ പാലിക്കാവണ്ടായിയന്ന കോളേജ് സോബുൽ സർവറ്റസ് ലിഗിന്റെ ചുവൽ ന construction of an end of the color മരവായി, ഇന്തം ഒരു ചാരോചകാരിയായി വിശ്രമതി വിതം നയിക്കുന്ന. സ്വതേ തനാരോഗുവാനായി രുന്ന ഒക. സി. ചാക്കോസാറിന്റെ മോട്ടോട്ടെസ ക്കിടെ ഒപ്പോത്തി കോളേജ് കാംപ്യൂറിൽ എത്തിയ . കെ. ഇ. കൊച്ചതൻ പിന്നീട്ട് കോട്ടേയിലെ ഒരു പും ണായി തിന്ന. പ്രേള വർഷാട്രോളം കോളേജിലെ അക്കുരുന്നിയ് ആയിരുന്ന പി. സി. മാതു ഉദ്ദേശം കോളെജിന്നട്ടതുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസതിയിൽ വി മേക ജീവിതം നയിക്കുന്നു. ഫോസ്റ്റൽ ബോയി ആയി ന്നെ ഒരു എ. ടോൺ, ജാസ്വേദ്യമാട്ടൻ, മെക്കാനിക്ക് manumit, and auted solution carent, again emperation mounties decours speeded dec ളാണ്", ഏട്ടെ വർഷങ്ങാംക്ക് ബ്രേ് കാമ്പിരത്തോയി രിക്കുന്നാറം പെട്ടന്ത് അസുഖം ബാധിച്ച് നിയ്യാത നായ മേസ്ലി നാരായണൻ, താരാമനെലേക്കന മോലി ഭംഗിയായം, കൃതുമായം ചെയ്യതിക്കവാൻ കാണിച്ചി

രണ വുഗ്രത നോ വേരെ തന്നെയായിരന്നു. അൻറ പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ള സംഭാത്തെ രീതികൊരു" വി പ്രത്യികളെയും അലുവകരായും അനാധുവകരേയും സെിപ്പിക്കാവള്ള ഇ വി. ക്രത്തൻ നാല്ലത്തെട്ട വർ അതിയയികളെ കലെയെത്തെ സേവിച്ചതിനാശ്രേഷം അട്രൻ കാലത്തായ് വിട്ടയർ ചെയ്യത്. ഇന്നദ്ദേഹം ഒരു സാമരിപ്പ്രവാധിക്കാരത്. ബർസാർ ഓഫീസ് പ്യ ബായി വിട്ടയർ വേട്ടു പി. എം. തോൺ, കെമി സ്വര് അന്ത്യർ വെട്ടു വി. എം. വേടത്ത്യത്തോട്ട യാളപരത്തെ വി. കെ. ചാരൻ എന്നിവതം വിവൃരി കാൻ കഴിയാത്ത വൃക്കികളുളേ.

വിതം നയിച്ച അവസരം വിവിയയഗിക്കും അ കുട്ടിക്കൻ ഈ അവസരം വിവിയും പ്രവയക്കാര ഇട കലാലയത്തില് പോയുള്ള ഇടിൽ പായം ഒരു ഇനിയം വളരെയധികം പേയകള്ള്ള വേവന സ നയയ്ക്ക് മുമ്പിൽ യവതലെയുള്ള സേവന സ നയയ്ക്ക് മുമ്പിൽ യവതലെയുടെ പുലപ്പതുകാം അ ർപ്പിക്കൻ ഈ അവസരം വിവിയയഗിക്കും

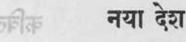

With compliments from:

Morning Star Home Science College

ANGAMALY

चेतावनी

आयी नौबत कि एक से हुओ दो ।। मरते-मरते बचा, है बेरहमी ना-पाक। निक्सन को था घमंड जिस स्थान-ए-पाक ॥ जिसने थी खिलाई, कसमें कुरान-ए-पाक। रही न आज उनकी अपनी ही नाक, औं चीन की तो वैसे है ही नाक।। कर दिये हमारे वीर जवानों ने खाक। हर नापाक के इरादे महानापाक ॥ रहा न एक भी जंग में 'पैटन' टांक । औ' पकड लिए हमने जिंदा 'शरमन' टांक ।। आये थे बड़ी गानसे पर फैलाते अमरीकी 'जैट।' पलट गये दुम दबाकर देखते ही हमारे 'नैट।।' लाओ थे अरबों खर्च पनड्ब्बी 'गाजी।' जीत ली आब में हमने उस पर भी बाजी॥ एहसान है हमारे रहम-ओ-कर्म का 'याह्-अु।' अब की बार रहेगा न निक्सन, न 'माअु ॥' गर ललकारा 'भड़ो' ने भी हमको, तो। कसम है, हर स्थान को बना देंगे कंब्रस्थान॥

E MOHAMEDALL

आयी शर्म को शर्म से शर्म पर न आयी वेशमों को शर्म।।

घर सारे आबाद दिये उजडवा औं सारे बाजार दिया कल्ले-आम करवा।।

TOPIE

चलवा दी नादानों पर बंदूकें औ' तलवारें दहक रहे हैं आज तक शोले और अंगारे ॥

हुओ सूनी गोदें अनेक मौओं की
पर जरा न रोई आंख 'माओं' की
हुओं बहनों से अलग उनके भाई प्यारे
देखता रहा चुप हैरान ये नजारें सारे
हर ओर टपका खून ही खून
पर न उतरी मुक्ती की, मुक्ती की धुन ।।

मारा-मारा भागा अमरीका याह्या पगला पर होकर रहा शान से आज आजाद देश सोनार बेंगला ।।

S. HARJINDAR SINGH NAGI CLASS I PHYSICS

कविता

ढूँढ चला मैं सारे जगत में, समझने को कविता की महिमा! सोच-सोच कर यक गया में, फिर भीन जाना इस की गरिमा!!

> क्या कुछ शब्द जुड़े तो बनती कविता? कुछ भाव जुड़े तो कविता बनती? क्या ताल-विलास से बनती कविता? या मोह-वैराग से कविता बनती?

यह खोज की अफ़सोस से मैं ने, तो एक दिन यहसास हुआ— कि जिन्दगी है एक कविता; और मीत उसका दूजा नाम!

> है सब मुन्दर नजरों में कविता, सब बच्चों के मुस्कान है कविता! सब फूलों में रहती है कविता, है सब भद्दे में भी उसके प्राण!!

जब ईश्वर ने संसार बनाया, सब मुख-दु:ख को वह जोड बनाया; धन-निधंन को एक साथ बनाया, और पेश किया यह कविता महान!

> M. E. MOHAMEDALI CLARS III ENGLISH LITERATURE

"I have been a very ambitious person in many ways, but I do not know if I can now call myself am-'sitious in the normal sense of the word. But there is one ambition left in me and it is this: that in the years to come and in the two years left to me, I should throw myself with all the strength and energy left in me, into the work of building up India. I want to do it to the uttermos', till I am exhausted and thrown away as on the scrap seap. I am not interested in what you or anybody ese may think of me afterwards. It is enough for me tha I have exhausted myself, my strength and energy, in lidia's tasks...... I do not care what happers to my reputation after I am gone. But if any people choose to think of me then, I should like them to say 'Thi was a man, who with all his mind and heart, loved Inlia and the Indian people. And, they, in turn were indulgent to him and gave him of their love most abundantly and extravagantly".

Javaharlal Nehru.

At a public meetis, held at the Island Grounds, Madras

(Space donated by a Vell Wisher)

The Sky is not the Cimit.

The scope is limitless as the universe.

We bank on this truth and set great store by the scope is limitless as the universe. It is search. It has paid off. for making ammonium sulphate from Advanced syntaum, usually cast off as waste. Social fichniques for the manufacture of a children fluoride, car the manufacture of the search goes or unremittingly, for new products and processes.

SELF SUPPICIENCY IN INDUSTRY THROUGH RESEARCH.

SELF SUFFICIENCY IN INDUSTRY THROUGH RESEARCH.

THE FEBTILISERS AND CHEMICALS TRAVANCORE LIMITED UDYOGAMANDAL REPALA